



# MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 377

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 31 mai 2011

## SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
513.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	1
REPUBLICARE		
	Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală.....	2–64
	★	
	Rectificări .....	64

## DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

### DECRET

#### privind rechemarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, având în vedere propunerea Guvernului,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Art. 1. — Doamna Maria Ligor se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Regatul Spaniei.

Art. 2. — Doamna Maria Ligor își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**TRAIAN BĂSESCU**

În temeiul art. 100 alin. (2) din  
Constituția României, republicată,  
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU  
**EMIL BOC**

București, 26 mai 2011.  
Nr. 513.

# REPUBLICARE

## LEGEA Nr. 302/2004\*)

### privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

#### TITLUL I

#### Dispoziții generale

#### CAPITOLUL I

#### Domeniul de aplicare și principiile generale ale cooperării judiciare internaționale în materie penală

#### ARTICOLUL 1

##### Domeniul de aplicare

(1) Prezenta lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală:

- extrădarea;
- predarea în baza unui mandat european de arestare;
- transferul de proceduri în materie penală;
- recunoașterea și executarea hotărârilor;
- transferarea persoanelor condamnate;
- asistența judiciară în materie penală;
- alte forme de cooperare judiciară internațională în materie penală.

(2) Prezenta lege nu se aplică modalităților specifice de cooperare polițienească internațională, dacă, potrivit legii, acestea nu se află sub control judiciar.

#### ARTICOLUL 2

##### Definirea unor termeni și expresii

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel:

- stat solicitant* — statul care formulează o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;
- stat solicitat* — statul căruia îi este adresată o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;
- autoritate centrală* — acea autoritate astfel desemnată de statul solicitant sau de statul solicitat, în aplicarea dispozițiilor unor convenții internaționale;
- autoritate judiciară* — instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, stabilite potrivit legii române, precum și autoritățile care au această calitate în statul solicitant, conform declarațiilor acestuia din urmă la instrumentele internaționale aplicabile;
- persoană urmărită* — persoana care formează obiectul unui mandat de urmărire internațională;
- persoană extrădabilă* — persoana care formează obiectul unei proceduri de extrădare;
- extrădat sau persoană extrădată* — persoana a cărei extrădare a fost aprobată;
- extrădare activă* — procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitant;

i) *extrădare pasivă* — procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitat;

j) *persoana solicitată* — persoana care face obiectul unui mandat european de arestare;

k) *condamnare* — orice pedeapsă sau măsură de siguranță aplicată ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni;

l) *măsură de siguranță* — orice măsură privativă sau restrictivă de libertate care a fost dispusă pentru completarea sau înlocuirea unei pedepse printr-o hotărâre penală;

m) *hotărâre* — o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare;

n) *stat de condamnare* — statul în care a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată;

o) *stat de executare* — statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate;

p) *resortisant al unui stat de condamnare sau de executare*, în cazul României, este cetățeanul român;

r) în sensul titlului III din prezenta lege, *autoritate judiciară emitentă* este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene, competentă să emită un mandat european de arestare, potrivit legii aceluia stat;

s) în sensul titlului III din prezenta lege, *autoritate judiciară de executare* este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene, competentă să execute un mandat european de arestare, potrivit legii aceluia stat;

ș) în sensul titlului III din prezenta lege, *stat membru emitent* este statul membru al Uniunii Europene în care s-a emis un mandat european de arestare;

t) în sensul titlului III din prezenta lege, *stat membru de executare* este statul membru al Uniunii Europene căruia îi este adresat un mandat european de arestare.

#### ARTICOLUL 3

##### Limitele cooperării judiciare

Aplicarea prezentei legi este subordonată protecției intereselor de suveranitate, securitate, ordine publică și a altor interese ale României, definite prin Constituție.

#### ARTICOLUL 4

##### Preeminența dreptului internațional

(1) Prezenta lege se aplică în baza și pentru executarea normelor interesând cooperarea judiciară în materie penală, cuprinse în instrumentele juridice internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate.

(2) Cooperarea cu un tribunal penal internațional sau o organizație internațională publică, în conformitate cu dispozițiile în materie ale unor instrumente internaționale speciale, cum

\*) Republicată în temeiul art. III din Legea nr. 222/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 10 noiembrie 2008, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, iar ulterior a mai fost modificată și completată prin:

— Legea nr. 224/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 21 iunie 2006;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2006 privind unele măsuri pentru facilitarea cooperării polițienești internaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.019 din 21 decembrie 2006, aprobată prin Legea nr. 104/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2006 privind unele măsuri pentru facilitarea cooperării polițienești internaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007, cu modificările și completările ulterioare.

sunt statutele tribunalelor penale internaționale, se examinează printr-o procedură legală distinctă, prevederile prezentei legi putând fi aplicate în mod corespunzător, în completare, dacă este necesar.

#### ARTICOLUL 5

##### **Curtoazia internațională și reciprocitatea**

(1) În lipsa unei convenții internaționale, cooperarea judiciară se poate efectua în virtutea curtoaziei internaționale, la cererea transmisă pe cale diplomatică de către statul solicitant și cu asigurarea scrisă a reciprocității dată de autoritatea competentă a aceluia stat.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), prezenta lege constituie dreptul comun în materie pentru autoritățile judiciare române.

(3) Lipsa reciprocității nu împiedică să se dea curs unei cereri de asistență judiciară internațională în materie penală, dacă aceasta:

- a) se dovedește necesară datorită naturii faptei sau nevoii de a lupta împotriva anumitor forme grave ale criminalității;
- b) poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului ori condamnatului sau la reintegrarea sa socială;
- c) poate servi la clarificarea situației judiciare a unui cetățean român.

#### ARTICOLUL 6

##### **Asigurarea de reciprocitate**

În cazul în care statul român formulează o cerere în condițiile prezentei legi, în baza curtoaziei internaționale, asigurarea reciprocității va fi dată de către ministrul justiției, pentru fiecare caz, ori de câte ori va fi necesar, la cererea motivată a autorității judiciare române competente.

#### ARTICOLUL 7

##### **Dreptul aplicabil**

Cererile adresate autorităților române în domeniile reglementate de prezenta lege se îndeplinesc potrivit normelor române de drept procesual penal, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

#### ARTICOLUL 8

##### ***Non bis in idem***

(1) Cooperarea judiciară internațională nu este admisibilă dacă în România sau în orice alt stat s-a desfășurat un proces penal pentru aceeași faptă și dacă:

- a) printr-o hotărâre definitivă s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal;
- b) pedeapsa aplicată în cauză, printr-o hotărâre definitivă de condamnare, a fost executată sau a format obiectul unei grațieri sau amnistii, în totalitatea ei ori asupra părții neexecutate.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă asistența este solicitată în scopul revizuirii hotărârii definitive, pentru unul din motivele care justifică promovarea uneia din căile extraordinare de atac prevăzute de Codul de procedură penală al României.

(3) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care un tratat internațional la care România este parte conține dispoziții mai favorabile sub aspectul principiului *non bis in idem*.

#### ARTICOLUL 9

##### **Confidențialitatea**

Statul român are obligația de a asigura, pe cât posibil, la cererea statului solicitant confidențialitatea cererilor care îi sunt adresate în domeniile reglementate de prezenta lege și a actelor

anexate acestora. În cazul în care condiția păstrării confidențialității nu ar putea fi asigurată, statul român va înștiința statul străin, care va decide.

#### CAPITOLUL II

##### **Dispoziții generale privind procedura de cooperare judiciară internațională în materie penală**

#### ARTICOLUL 10

##### **Autoritățile centrale române**

Cererile formulate în domeniile reglementate de titlurile II și IV—VII din prezenta lege se transmit prin intermediul următoarelor autorități centrale:

- a) Ministerul Justiției, dacă au ca obiect extrădarea și transferarea persoanelor condamnate sau dacă se referă la activitatea de judecată ori la faza executării hotărârilor penale;
- b) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă se referă la activități din faza de cercetare și urmărire penală;
- c) Ministerul Administrației și Internelor, dacă se referă la cazierul judiciar.

#### ARTICOLUL 11

##### **Transmiterea directă**

(1) Cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate, în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația dintre statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere.

(2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

(3) Procedura prevăzută la alin. (1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară în materie penală.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) și (2) transmiterile directe se vor putea efectua prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol).

#### ARTICOLUL 12

##### **Alte modalități de transmitere a cererilor**

(1) Pentru transmiterea cererilor în baza acordului între statul solicitant și statul solicitat, pot fi folosite și mijloacele electronice adecvate, în special faxul, atunci când sunt disponibile, dacă autenticitatea și confidențialitatea cererii, precum și credibilitatea datelor transmise sunt garantate.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu împiedică recurgerea la căile urgente prevăzute la art. 11.

#### ARTICOLUL 13

##### **Competența internă**

Competența autorităților române pentru a formula o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege sau de a executa o asemenea cerere este stabilită de dispozițiile titlurilor următoare ale prezentei legi, precum și de alte acte normative pertinente.

## ARTICOLUL 14

**Limbile utilizate**

(1) Cererile prevăzute de titlurile II și IV—VII adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în limba engleză ori franceză. În cazul în care documentele menționate sunt traduse într-o altă limbă decât limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 10 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestora în regim de urgență.

(2) Cererile menționate la alin. (1), formulate de autoritățile române, și actele anexe vor fi însoțite de traduceri în una dintre limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Cererile formulate în temeiul curtoaziei internaționale și actele anexe se vor traduce în limba oficială a statului solicitat. Traducerea cererilor și a actelor anexe se realizează de autoritatea care are competența de a formula cererea.

(3) Răspunsul la cererile adresate României va fi redactat în limba română, traducerea acestuia în limba oficială a statului solicitant sau în una dintre limbile engleză ori franceză fiind facultativă, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic internațional aplicabil se dispune altfel.

(4) În cazul în care răspunsul la cererile formulate de autoritățile române nu este redactat în limba română sau însoțit de o traducere în limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 10 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestuia.

## ARTICOLUL 15

**Computarea arestării**

(1) Durata arestului efectuat în străinătate în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române.

(2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare computării duratei arestului executat în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române.

## ARTICOLUL 16

**Cheltuieli**

(1) Cheltuielile ocazionate de îndeplinirea unei cereri reglementate de prezenta lege sunt suportate, de regulă, de statul solicitat.

(2) Cu toate acestea, sunt în sarcina statului sau a autorității judiciare solicitante:

- a) indemnizațiile și remunerațiile martorilor și experților, precum și cheltuielile de călătorie și de ședere;
- b) cheltuielile ocazionate de remiterea obiectelor;
- c) cheltuielile ocazionate de transferul persoanelor pe teritoriul statului solicitant sau la sediul unei autorități judiciare;
- d) cheltuielile ocazionate de tranzitul unei persoane de pe teritoriul unui stat străin sau de la sediul unei autorități judiciare către un stat terț;
- e) cheltuielile ocazionate de recurgerea la o videoconferință pentru îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară;
- f) alte cheltuieli considerate drept extraordinare de statul solicitat în funcție de mijloacele umane și tehnologice utilizate pentru îndeplinirea cererii.

(3) Ca urmare a unui acord între autoritățile române solicitate și autoritățile străine solicitante, se poate deroga, în cazuri excepționale, de la dispozițiile alin. (2).

(4) Cheltuielile care revin statului român se suportă de la bugetul de stat și sunt cuprinse, după caz, în bugetul Ministerului Justiției, Ministerului Public și Ministerului Administrației și Internelor.

## ARTICOLUL 17

**Remiterea de obiecte și bunuri**

(1) În cazul în care cererea are ca obiect sau implică remiterea de obiecte sau de alte bunuri, acestea pot fi predate atunci când nu sunt indispensabile dovedirii unei fapte penale a cărei urmărire și judecată ține de competența autorităților judiciare române.

(2) Remiterea obiectelor și a altor bunuri poate fi amânată sau efectuată sub condiția restituirii.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu aduc atingere drepturilor terților de bună-credință și drepturilor statului român atunci când aceste obiecte și bunuri pot reveni acestuia.

(4) Obiectele și bunurile nu vor fi predate decât în temeiul unei hotărâri definitive pronunțate în acest sens de autoritatea judiciară competentă.

(5) În cazul cererilor de extrădare, predarea obiectelor și a bunurilor prevăzute la alin. (1) se poate efectua chiar dacă nu se acordă extrădarea, în special din cauza fugii sau decesului persoanei extrădabile.

## TITLUL II

**Extrădarea**

## CAPITOLUL I

**Extrădarea pasivă**

## SECȚIUNEA 1

**Condiții pentru extrădare**

## ARTICOLUL 18

**Persoane supuse extrădării**

Pot fi extrădate din România, în condițiile prezentei legi, la cererea unui stat străin, persoanele aflate pe teritoriul său care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni ori sunt căutate în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță în statul solicitant.

## ARTICOLUL 19

**Persoane exceptate de la extrădare**

(1) Nu pot fi extrădați din România:

- a) cetățenii români, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 20;
- b) persoanele cărora li s-a acordat dreptul de azil în România;
- c) persoanele străine care se bucură în România de imunitate de jurisdicție, în condițiile și în limitele stabilite prin convenții sau prin alte înțelegeri internaționale;
- d) persoanele străine citate din străinătate în vederea audierii ca părți, martori sau experți în fața unei autorități judiciare române solicitante, în limitele imunităților conferite prin convenție internațională.

(2) Calitatea de cetățean român sau de refugiat politic în România se apreciază la data rămânerii definitive a hotărârii asupra extrădării. Dacă această calitate este recunoscută între data rămânerii definitive a hotărârii de extrădare și data convenită pentru predare, se va pronunța o nouă hotărâre în cauză.

#### ARTICOLUL 20

##### Extrădarea cetățenilor români

(1) Cetățenii români pot fi extrădați din România în baza convențiilor internaționale multilaterale la care aceasta este parte și pe bază de reciprocitate, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) persoana extrădabilă domiciliază pe teritoriul statului solicitant la data formulării cererii de extrădare;

b) persoana extrădabilă are și cetățenia statului solicitant;

c) persoana extrădabilă a comis fapta pe teritoriul sau împotriva unui cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, dacă statul solicitant este membru al Uniunii Europene.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) și c), atunci când extrădarea se solicită în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecății, o condiție suplimentară este ca statul solicitant să dea asigurări considerate ca suficiente că, în cazul condamnării la o pedeapsă privativă de libertate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, persoana extrădată va fi transferată în vederea executării pedepsei în România.

(3) Cetățenii români pot fi extrădați în baza dispozițiilor tratatelor bilaterale și pe bază de reciprocitate.

(4) În scopul constatării îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1)–(3), Ministerul Justiției poate solicita prezentarea unui act emis de autoritatea competentă a statului solicitant.

#### ARTICOLUL 21

##### Motive obligatorii de refuz al extrădării

(1) Extrădarea va fi refuzată dacă:

a) nu a fost respectat dreptul la un proces echitabil în sensul Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau al oricărui alt instrument internațional pertinent în domeniu, ratificat de România;

b) există motive serioase să se creadă că extrădarea este solicitată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice ori de apartenență la un anumit grup social;

c) situația persoanei riscă să se agraveze din unul dintre motivele enunțate la lit. b);

d) cererea este formulată într-o cauză aflată pe rolul unor tribunale extraordinare, altele decât cele constituite prin instrumentele internaționale pertinente, sau în vederea executării unei pedepse aplicate de un asemenea tribunal;

e) se referă la o infracțiune de natură politică sau la o infracțiune conexasă unei infracțiuni politice;

f) se referă la o infracțiune militară care nu constituie infracțiune de drept comun.

(2) Nu sunt considerate infracțiuni de natură politică:

a) atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale;

b) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

c) infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sorții răniților și bolnavilor

din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sorții răniților, bolnavilor și naufragaților forțelor armate maritime, la art. 129 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război;

d) orice violări similare ale legilor războiului, care nu sunt prevăzute de dispozițiile din convențiile de la Geneva prevăzute la lit. c);

e) infracțiunile prevăzute la art. 1 din Convenția europeană pentru reprimarea terorismului, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1997, și în alte instrumente internaționale pertinente;

f) infracțiunile prevăzute în Convenția împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, adoptată la 17 decembrie 1984 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

g) orice altă infracțiune al cărei caracter politic a fost eliminat de tratatele, convențiile sau acordurile internaționale la care România este parte.

#### ARTICOLUL 22

##### Motive opționale de refuz al extrădării

(1) Extrădarea poate fi refuzată atunci când fapta care motivează cererea face obiectul unui proces penal în curs sau atunci când această faptă poate face obiectul unui proces penal în România.

(2) Extrădarea unei persoane poate fi refuzată sau amânată, dacă predarea acesteia este susceptibilă să aibă consecințe de o gravitate deosebită pentru ea, în special din cauza vârstei sau a stării sale de sănătate. În caz de refuz al extrădării, prevederile art. 23 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 23

##### Transferul procedurii penale în cazurile de refuz al extrădării

(1) Refuzul extrădării propriului cetățean ori a refugiatului politic obligă statul român ca la cererea statului solicitant să supună cauza autorităților sale judiciare competente, astfel încât să se poată exercita urmărirea penală și judecata, dacă este cazul. În acest scop statul solicitant ar urma să transmită gratuit Ministerului Justiției din România dosarele, informațiile și obiectele privind infracțiunea. Statul solicitant va fi informat despre rezultatul cererii sale.

(2) În cazul în care România optează pentru soluția refuzului extrădării unui cetățean străin, învinuit sau condamnat în alt stat pentru una din infracțiunile prevăzute la art. 96 alin. (1) sau pentru orice altă infracțiune pentru care legea statului solicitant prevede pedeapsa închisorii al cărei minim special este de cel puțin 5 ani, examinarea propriei competențe și exercitarea, dacă este cazul, a acțiunii penale se fac din oficiu, fără excepție și fără întârziere. Autoritățile române solicitate hotărăsc în aceleași condiții ca și pentru orice infracțiune cu caracter grav prevăzută și pedepsită de legea română.

#### ARTICOLUL 24

##### Dubla incriminare

(1) Extrădarea poate fi admisă numai dacă fapta pentru care este învinuită sau a fost condamnată persoana a cărei extrădare se solicită este prevăzută ca infracțiune atât de legea statului solicitant, cât și de legea română.

(2) Prin derogare de la dispozițiile alin. (1), extrădarea poate fi acordată și dacă fapta respectivă nu este prevăzută de legea română, dacă pentru această faptă este exclusă cerința dublei

incriminări printr-o convenție internațională la care România este parte.

(3) Diferențele existente între calificarea juridică și denumirea dată aceleiași infracțiuni de legile celor două state nu prezintă relevanță, dacă prin convenție internațională sau, în lipsa acesteia, prin declarație de reciprocitate nu se prevede altfel.

#### ARTICOLUL 25

##### **Infracțiuni fiscale**

(1) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, extrădarea va fi acordată potrivit dispozițiilor înțelegerii internaționale aplicabile, pentru fapte cărora le corespund, conform legii statului român, infracțiuni de aceeași natură.

(2) Extrădarea nu poate fi refuzată pentru motivul că legea română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu cuprinde același tip de reglementare în materie de taxe și impozite, de vamă sau de schimb valutar ca legislația statului solicitant.

#### ARTICOLUL 26

##### **Gravitatea pedepsei**

Extrădarea este acordată de România, în vederea urmăririi penale sau a judecării, pentru fapte a căror săvârșire atrage potrivit legislației statului solicitant și legii române o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an, iar în vederea executării unei pedepse, numai dacă aceasta este de cel puțin 4 luni.

#### ARTICOLUL 27

##### **Pedeapsa capitală**

Dacă fapta pentru care se cere extrădarea este pedepsită cu moartea de către legea statului solicitant, extrădarea nu va putea fi acordată decât cu condiția ca statul respectiv să dea asigurări considerate ca îndeplătore de către statul român că pedeapsa capitală nu se va executa, urmând să fie comutată.

#### ARTICOLUL 28

##### **Pedeapsa cu suspendarea executării**

Persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării poate fi extrădată în caz de suspendare parțială, dacă fracțiunea de pedeapsă rămasă de executat răspunde exigențelor de gravitate prevăzute la art. 26 și nu există alte impedimente legale la extrădare.

#### ARTICOLUL 29

##### **Infracțiunile comise într-un stat terț**

În cazul infracțiunilor comise pe teritoriul unui alt stat decât statul solicitant, extrădarea poate fi acordată atunci când legea română conferă competența de urmărire și judecată autorităților judiciare române pentru infracțiuni de același fel, săvârșite în afara teritoriului statului român, sau atunci când statul solicitant face dovada că statul terț pe teritoriul căruia s-a săvârșit infracțiunea nu va cere extrădarea pentru fapta respectivă.

#### ARTICOLUL 30

##### **Lipsa plângerii prealabile**

Extrădarea nu se acordă în cazul în care, potrivit atât legislației române, cât și legislației statului solicitant, acțiunea penală poate fi angajată numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar această persoană se opune extrădării.

#### ARTICOLUL 31

##### **Dreptul la apărare**

România nu va acorda extrădarea în cazurile în care persoana extrădabilă ar fi judecată în statul solicitant de un tribunal care nu asigură garanțiile fundamentale de procedură și de protecție a drepturilor la apărare sau de un tribunal național instituit anume pentru cazul respectiv, ori dacă extrădarea este cerută în vederea executării unei pedepse pronunțate de acel tribunal.

#### ARTICOLUL 32

##### **Judecarea în lipsă**

(1) În cazul în care se solicită extrădarea unei persoane în vederea executării unei pedepse pronunțate printr-o hotărâre dată în lipsă împotriva sa, statul român poate refuza extrădarea în acest scop, dacă apreciază că procedura de judecată a nesocotit dreptul la apărare recunoscut oricărei persoane învinuite de săvârșirea unei infracțiuni. Totuși, extrădarea se va acorda dacă statul solicitant dă asigurări apreciate ca suficiente pentru a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută dreptul la o nouă procedură de judecată care să îi salvgardeze drepturile la apărare. Hotărârea de extrădare îndreptățește statul solicitant fie să treacă la o nouă judecată în cauză, în prezența condamnatului, dacă acesta nu se împotrivește, fie să îl urmărească pe extrădat, în caz contrar.

(2) Când statul român comunică persoanei a cărei extrădare este cerută hotărârea dată în lipsă împotriva sa, statul solicitant nu va considera această comunicare ca o notificare care atrage efecte față de procedura penală în acest stat.

#### ARTICOLUL 33

##### **Prescripția**

(1) Extrădarea nu se acordă în cazul în care prescripția răspunderii penale sau prescripția executării pedepsei este împlinită fie potrivit legislației române, fie potrivit legislației statului solicitant.

(2) Depunerea cererii de extrădare întrerupe prescripția neîmplinită anterior.

#### ARTICOLUL 34

##### **Amnistia**

Extrădarea nu se admite pentru o infracțiune pentru care a intervenit amnistia în România, dacă statul român avea competența să urmărească această infracțiune, potrivit propriei sale legi penale.

#### ARTICOLUL 35

##### **Grațierea**

Actul de grațiere adoptat de statul solicitant face inoperantă cererea de extrădare, chiar dacă celelalte condiții ale extrădării sunt îndeplinite.

#### SECȚIUNEA a 2-a

##### **Procedura extrădării din România**

#### ARTICOLUL 36

##### **Cererea de extrădare și actele anexe**

(1) Cererea de extrădare, formulată în scris de autoritatea competentă a statului solicitant, se adresează Ministerului Justiției. Dacă cererea se adresează pe cale diplomatică, ea se transmite neîntârziat Ministerului Justiției. O altă cale va putea

fi convenită prin înțelegere directă între statul solicitant și statul român solicitat.

(2) În sprijinul cererii se vor prezenta:

a) în funcție de faza procesului penal, originalele sau copiile autentice ale hotărârii de condamnare definitive, cu mențiunea rămânerii definitive, deciziilor pronunțate ca urmare a exercitării căilor legale de atac, mandatului de executare a pedepsei închisorii, respectiv originalele sau copiile autentice ale mandatului de arestare preventivă, rechizitorului sau ale altor acte având putere egală. Autentificarea copiilor acestor acte se face gratuit de instanța sau parchetul competent, după caz;

b) o expunere a faptelor pentru care se cere extrădarea. Data și locul săvârșirii lor, calificarea lor juridică și referirile la dispozițiile legale care le sunt aplicabile se vor indica în modul cel mai exact posibil;

c) o copie a dispozițiilor legale aplicabile sau, dacă aceasta nu este cu putință, o declarație asupra dreptului aplicabil, precum și semnalmentele cele mai precise ale persoanei extrădabile și orice alte informații de natură să determine identitatea și naționalitatea acesteia;

d) date privind durata pedepsei neexecutate, în cazul cererii de extrădare a unei persoane condamnate care a executat numai o parte din pedeapsă.

#### ARTICOLUL 37

##### Procedura extrădării pasive

(1) Extrădarea din România se hotărăște de justiție.

(2) Procedura de extrădare pasivă are un caracter urgent și se desfășoară și în timpul vacanței judecătorești.

(3) Rolul Ministerului Justiției constă în îndeplinirea atribuțiilor care îi sunt conferite, în calitate de autoritate centrală, prin lege și tratatele internaționale la care România este parte.

(4) În exercitarea atribuțiilor de autoritate centrală, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, îndeplinește, cu precădere, următoarele activități:

a) primirea cererii de extrădare;

b) examinarea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia din punctul de vedere al regularității internaționale, în condițiile prevăzute la art. 38;

c) transmiterea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia procurorului general competent, în condițiile prevăzute la art. 40;

d) restituirea motivată a cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia, în cazurile prevăzute la art. 38 alin. (4);

e) punerea în executare, în colaborare cu Ministerul Administrației și Internelor, a hotărârii definitive prin care s-a dispus extrădarea;

f) comunicarea către autoritatea centrală a statului solicitant a soluției date cererii de extrădare sau a cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, pronunțată de autoritatea judiciară competentă.

#### ARTICOLUL 38

##### Examenul de regularitate internațională

(1) Examenul de regularitate internațională are ca scop verificarea conformității cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia cu dispozițiile tratatelor internaționale aplicabile, inclusiv cu declarațiile formulate de România în baza dispozițiilor unor convenții multilaterale.

(2) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează, în termen de 3 zile lucrătoare de la data primirii

cererii, examenul de regularitate internațională prevăzut la alin. (1), spre a constata dacă:

a) între România și statul solicitant există norme convenționale ori reciprocitate pentru extrădare;

b) la cererea de extrădare sunt anexate actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil;

c) cererea și actele anexate acesteia sunt însoțite de traduceri, conform prevederilor art. 14;

d) există una dintre limitele acordării cooperării judiciare prevăzute la art. 3.

(3) De asemenea, în cadrul examenului de regularitate internațională, Ministerul Justiției verifică existența reciprocității în privința extrădării propriilor cetățeni, în cazul în care se solicită extrădarea unui cetățean român.

(4) În cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor de regularitate internațională menționate la alin. (2) lit. a) și b) și la alin. (3), precum și în cazul în care se constată existența situației prevăzute la alin. (2) lit. d), Ministerul Justiției restituie cererea și actele anexe, explicând motivele.

În situația în care cererea de extrădare și documentele anexe nu sunt însoțite de traduceri în limba română, urmează ca parchetul competent să ia măsuri pentru efectuarea unei traduceri cât mai urgente.

(5) În cazul cererilor de arestare provizorie în vederea extrădării, examenul de regularitate internațională se efectuează în termen de 24 de ore de la primirea cererii.

#### ARTICOLUL 39

##### Concursul de cereri

(1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, statul român hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de data depunerii cererilor respective, de cetățenia persoanei extrădabile, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat solicitant.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), Ministerul Justiției stabilește, dacă este cazul, cărui stat solicitant îi va fi predată persoana extrădată, potrivit obligațiilor internaționale asumate de România prin tratatele internaționale în materie la care este parte sau care decurg din statutul de membru al Uniunii Europene, ținând seama de hotărârile judecătorești definitive cu privire la fiecare dintre cererile de extrădare, precum și de criteriile prevăzute la alin. (1).

(3) Despre existența concursului de cereri Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor solicitante.

#### ARTICOLUL 40

##### Sesizarea procurorului competent

Cu excepția cazurilor de restituire prevăzute la art. 38 alin. (4), cererea de extrădare și actele anexe se transmit de Ministerul Justiției, în cel mult 48 de ore, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana extrădabilă sau, în cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana, procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

#### ARTICOLUL 41

##### Reprezentarea statului solicitant

(1) În procedura de extrădare pasivă, statul solicitant este reprezentat de autoritatea centrală și de Ministerul Public din România. La cererea expresă a statului solicitant, reprezentanți

ai acestuia pot participa, cu aprobarea instanței competente, la soluționarea cererii de extrădare.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul procedurii de extrădare activă.

#### ARTICOLUL 42

##### **Procedura judiciară și reguli speciale de competență**

(1) Procedura judiciară de extrădare este de competența curții de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana extrădabilă și a parchetului de pe lângă aceasta.

(2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării și cererea de extrădare se soluționează de un complet format dintr-un judecător al secției penale a curții de apel competente.

(3) Hotărârea pronunțată asupra cererii de extrădare este supusă recursului, în condițiile prevăzute la art. 52 alin. (8) și art. 53.

(4) Normele de procedură penală privind urmărirea, judecata și punerea în executare sunt aplicabile și în procedura de extrădare, în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel.

#### ARTICOLUL 43

##### **Arestarea provizorie și sesizarea instanței**

(1) Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta procedează, în 48 de ore de la primirea cererii de extrădare și a actelor anexate, la identificarea persoanei extrădabile, căreia îi aduce la cunoștință conținutul actelor transmise de autoritățile statului solicitant.

(2) După identificare, procurorul general competent sesizează de îndată curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării a persoanei extrădabile și continuarea procedurii judiciare de soluționare a cererii de extrădare.

(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet investit cu soluționarea cererii de extrădare, prin încheiere, fără ca durata totală a arestării provizorii să poată depăși 180 de zile. După întocmirea hotărârii prin care s-a dispus arestarea, judecătorul emite de îndată mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. Prevederile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.

(4) Persoana extrădabilă cu privire la care s-a luat măsura arestării provizorii va fi depusă în arestul poliției.

(5) În cursul soluționării cererii de extrădare, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, necesitatea menținerii arestării provizorii, putând dispune, după caz, menținerea arestării provizorii sau înlocuirea acesteia cu măsura obligării de a nu părăsi țara sau localitatea. Măsura arestării provizorii se înlocuiește cu măsura obligării de a nu părăsi țara sau localitatea numai în cazuri bine justificate și numai dacă instanța apreciază că persoana extrădabilă nu va încerca să se sustragă de la judecarea cererii de extrădare.

(6) Odată cu admiterea cererii de extrădare, prin sentință, instanța dispune și arestarea persoanei extrădate în vederea predării.

(7) Măsura arestării în vederea predării încetează de drept dacă persoana extrădată nu este preluată de autoritățile competente ale statului solicitat, în termen de 30 de zile de la data convenită pentru predare, cu excepția cazului prevăzut la art. 57 alin. (6). În acest caz, instanța dispune punerea de îndată în libertate a persoanei extrădate și informează despre aceasta Ministerul Justiției și Centrul de Cooperare Polițienească

Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(8) În cazul în care împotriva persoanei extrădabile autoritățile judiciare române competente au emis un mandat de arestare preventivă sau un mandat de executare a pedepsei închisorii, pentru fapte săvârșite pe teritoriul României, mandatul de arestare provizorie în vederea extrădării devine efectiv de la data la care persoana în cauză nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii.

(9) Încheierea prin care s-a dispus luarea, menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extrădării poate fi atacată separat cu recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea măsurii arestării provizorii nu este suspensiv de executare.

#### ARTICOLUL 44

##### **Arestarea provizorie în caz de urgență**

(1) În caz de urgență, autoritățile competente ale statului solicitant pot cere arestarea provizorie a persoanei urmărite, chiar înainte de formularea și transmiterea cererii formale de extrădare.

(2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării trebuie să indice existența unui mandat de arestare preventivă sau a unui mandat de executare a unei pedepse aplicate printr-o hotărâre judecătorească definitivă împotriva persoanei urmărite, o expunere sumară a faptelor, care trebuie să precizeze data și locul unde au fost comise și să menționeze dispozițiile legale aplicabile, precum și datele disponibile asupra identității, cetățeniei și localizării acestei persoane.

(3) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării se transmite, prin intermediul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, parchetului competent, cu informarea Ministerului Justiției. În cazul în care arestarea provizorie în vederea extrădării se solicită pe bază de reciprocitate, precum și atunci când cererea de arestare privește una dintre persoanele prevăzute la art. 19, aceasta se transmite obligatoriu Ministerului Justiției, în vederea efectuării examenului de regularitate internațională prevăzut la art. 38, care se aplică în mod corespunzător.

(4) Nu se poate da curs unei cereri de arestare provizorie în vederea extrădării decât atunci când nu există nicio îndoială asupra competenței autorității solicitante și cererea conține elementele prevăzute la alin. (2).

(5) Dispozițiile art. 43 se aplică în mod corespunzător.

(6) Instanța, din oficiu ori la sesizarea procurorului competent sau la cererea persoanei extrădabile, poate dispune încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extrădării dacă, în termen de 18 zile de la luarea măsurii, statul român nu a fost sesizat prin cererea de extrădare, însoțită de documentele prevăzute la art. 36. Arestarea provizorie încetează de drept după trecerea unui termen de 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extrădare și înscrisurile necesare, cu excepția cazului în care printr-un tratat bilateral este prevăzut un alt termen privind durata maximă a perioadei de arestare provizorie.

(7) Punerea în libertate provizorie nu exclude o nouă arestare provizorie în vederea extrădării și nici extrădarea, dacă cererea de extrădare este primită ulterior.



## ARTICOLUL 45

**Reținerea în vederea extrădării**

Organul judiciar în a cărui circumscripție a fost localizată persoana a cărei arestare provizorie în vederea extrădării este cerută de autoritățile competente ale unui stat solicitant poate dispune reținerea pentru cel mult 24 de ore. În situația în care măsura reținerii a fost luată de organul de cercetare penală al poliției judiciare, acesta este obligat, în primele 10 ore de la reținere, să prezinte procurorului competent persoana urmărită internațional.

## ARTICOLUL 46

**Procedura la curtea de apel**

(1) La primul termen, instanța procedează la luarea unei declarații persoanei extrădabile, care va fi asistată gratuit de un interpret și de un apărător din oficiu, dacă nu există un avocat ales. Prezența procurorului este obligatorie. Procedura este publică, dacă persoana extrădabilă sau procurorul nu se opune, orală și contradictorie.

(2) Persoana extrădabilă sau procurorul de ședință poate cere instanței un termen suplimentar de încă 8 zile, pentru motive suficient justificate. Parchetul este obligat să contribuie la procurarea datelor și actelor necesare pentru a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile extrădării și să dispună ridicarea și depunerea la instanță a obiectelor la care se referă art. 17.

(3) După interogatoriu, persoana extrădabilă poate să opteze fie pentru extrădarea voluntară, fie pentru continuarea procedurii, în caz de opunere la extrădare.

## ARTICOLUL 47

**Extrădarea voluntară**

(1) Persoana extrădabilă are dreptul să declare în fața instanței că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea de a se apăra împotriva cererii de extrădare și că își dă consimțământul să fie extrădată și predată autorităților competente ale statului solicitant. Declarația sa este consemnată într-un proces-verbal, semnat de președintele completului de judecată, grefier, persoana extrădabilă, avocatul ei și de interpret. După ce instanța constată că persoana extrădabilă este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale, instanța, luând și concluziile procurorului, examinează dacă nu există vreun impediment care exclude extrădarea. Dacă se constată că extrădarea voluntară este admisibilă, instanța ia act despre aceasta prin sentință și dispune totodată asupra măsurii preventive necesare să fie luată până la predarea persoanei extrădabile. Sentința este definitivă, se redactează în 24 de ore și se transmite de îndată, în copie legalizată, Ministerului Justiției, pentru a proceda conform legii.

(2) În condițiile prevăzute la alin. (1), persoana extrădabilă poate declara că renunță la aplicarea regulii specialității prevăzute la art. 74.

## ARTICOLUL 48

**Extrădarea simplificată**

În cazul prevăzut la art. 47, prezentarea unei cereri formale de extrădare și a actelor prevăzute la art. 36 alin. (2) nu mai este necesară dacă se prevede astfel prin convenția internațională aplicabilă în relația cu statul solicitant sau în cazul în care legislația aceluși stat permite o asemenea procedură simplificată de extrădare și aceasta a fost aplicată unor cereri de extrădare formulate de România.

## ARTICOLUL 49

**Opoziția la extrădare a persoanei extrădabile**

(1) Dacă persoana extrădabilă se opune la cererea de extrădare, ea își va putea formula apărărilor oral și în scris; totodată va putea propune probe.

(2) În urma audierii persoanei extrădabile, dosarul cauzei este pus la dispoziția apărătorului acesteia pentru a putea prezenta, în scris și în termen de 8 zile, opoziția motivată la cererea de extrădare și a indica mijloacele de probă admise de legea română, numărul de martori fiind limitat la doi.

(3) Opoziția nu poate fi întemeiată decât pe faptul că persoana arestată nu este persoana urmărită sau că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare.

(4) Odată prezentată opoziția sau expirat termenul de prezentare a acesteia, procurorul poate solicita un termen de 8 zile pentru a răspunde opoziției sau a administra probe, în condițiile prevăzute la alin. (2).

## ARTICOLUL 50

**Administrarea probelor**

Mijloacele de probă încuviințate de instanță vor fi administrate în termen de maximum 15 zile, în prezența persoanei extrădabile, asistată de apărător și, dacă este nevoie, de interpret, precum și a procurorului.

## ARTICOLUL 51

**Informații suplimentare**

(1) Dacă informațiile comunicate de statul solicitant se dovedesc insuficiente pentru a permite statului român să pronunțe o hotărâre în aplicarea prezentei legi, instanța competentă va solicita complinirea informațiilor necesare. În acest scop, va fixa un termen de două luni.

(2) Transmiterea solicitării privind informațiile suplimentare, precum și a răspunsului se realizează pe una din căile prevăzute la art. 36.

## ARTICOLUL 52

**Soluționarea cauzei**

(1) După examinarea cererii de extrădare, a materialului probator și a concluziilor prezentate de partea extrădabilă și de procuror, curtea de apel poate:

a) să dispună, în cazul concursului de cereri prevăzut la art. 39, conexarea dosarelor, chiar dacă se referă la fapte diferite sau sunt înregistrate la curți de apel diferite, competența teritorială aparținând curții de apel celei dintâi sesizate;

b) să dispună, în cazul necesității de a primi informații suplimentare de la statul solicitant potrivit art. 51, amânarea soluționării cererii de extrădare pentru un termen de 2 luni, cu posibilitatea reiterării cererii, și acordarea unui ultim termen de încă 2 luni;

c) să constate, prin sentință, dacă sunt sau nu sunt întrunite condițiile extrădării.

(2) Curtea de apel nu este competentă să se pronunțe asupra temeiniciei urmăririi sau condamnării pentru care autoritatea străină cere extrădarea, nici asupra oportunității extrădării.

(3) În cazul în care curtea de apel constată că sunt îndeplinite condițiile de extrădare, hotărăște admiterea cererii de extrădare, dispunând totodată menținerea stării de arest provizoriu în vederea extrădării, până la predarea persoanei extrădate, conform art. 57.

(4) Hotărârea prin care s-a dispus extrădarea se motivează în termen de 5 zile de la data pronunțării.

(5) În cazul extrădărilor temporare sau sub condiție, instanța va menționa în dispozitivul sentinței condițiile prevăzute în acele articole.

(6) În cazul admiterii cererii de extrădare, dacă se remit și obiecte conform art. 17, se va face mențiune despre acestea în cuprinsul sentinței, anexându-se eventual un inventar.

(7) Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei extrădabile. Hotărârea se motivează în 24 de ore și este transmisă procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, care o remite, de îndată, compartimentului de specialitate al Ministerului Justiției.

(8) Hotărârea asupra extrădării poate fi atacată cu recurs de procurorul general competent și de persoana extrădabilă, în termen de 5 zile de la pronunțare, la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Procurorul general competent poate declara recurs din oficiu sau la cererea ministrului justiției.

(9) Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de extrădare este suspensiv de executare. Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus extrădarea este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor referitoare la starea de arest provizoriu în vederea extrădării.

#### ARTICOLUL 53

##### Judecarea recursului și comunicarea hotărârii

(1) După motivarea sentinței curții de apel, dosarul cauzei se înaintează, de îndată, Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) Președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, primind dosarul, fixează termen de judecată independent de înscrierea pe rol a altor cauze, cu prioritate.

(3) Judecarea recursului se face într-un termen de cel mult 10 zile, de un complet format din 3 judecători.

(4) În scopul soluționării recursului, președintele completului poate desemna pe unul din judecători sau pe un magistrat asistent să facă un raport scris.

(5) Dosarul cauzei se restituie curții de apel în cel mult 3 zile de la soluționarea recursului.

(6) Hotărârea definitivă asupra extrădării se comunică procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel care a judecat cauza în primă instanță și direcției de specialitate din Ministerul Justiției.

#### ARTICOLUL 54

##### Analogie

Dispozițiile art. 52 alin. (8) și art. 53 se aplică în mod corespunzător și în cazurile în care instanța se pronunță cu privire la amânarea extrădării, admiterea sub condiție a extrădării, consimțământul extinderii obiectului extrădării și reextrădarea către un stat terț.

#### ARTICOLUL 55

##### Fuga extrădatului

Extrădatul care, după ce a fost predat statului solicitant, fuge înainte de soluționarea cauzei sau de executarea pedepsei pentru care a fost acordată extrădarea și care se întoarce sau este identificat pe teritoriul României va fi din nou arestat și predat, în baza unui mandat emis de autoritatea judiciară competentă a statului solicitant, cu excepția cazului în care acesta a încălcat condițiile în care extrădarea a fost acordată.

#### SECȚIUNEA a 3-a

##### Efectele extrădării din România

#### ARTICOLUL 56

##### Predarea extrădatului

(1) Este considerat bază legală necesară și suficientă pentru predarea extrădatului un extras al hotărârii judecătorești rămase definitive, prin care se dispune extrădarea.

(2) În vederea stabilirii datei și a locului de predare, Ministerul Justiției comunică de îndată Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române un extras al hotărârii judecătorești rămase definitive.

(3) Data predării va fi comunicată Ministerului Justiției și curții de apel competente în termen de 15 zile de la data transmiterii hotărârii judecătorești prevăzute la alin. (1). În cazul în care data predării nu a fost fixată în intervalul de 15 zile, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române informează asupra demersurilor luate și motivelor pentru care data predării nu a putut fi stabilită în acest interval.

#### ARTICOLUL 57

##### Termene pentru predarea extrădatului

(1) Ministerul Justiției va face cunoscută de urgență autorității competente a statului solicitant soluția adoptată asupra extrădării, comunicându-i totodată un extras de pe hotărârea definitivă.

(2) Orice soluție de respingere totală sau parțială va fi motivată.

(3) În caz de acordare a extrădării, statul solicitant va fi informat despre locul și data predării, precum și asupra duratei arestului în vederea extrădării, executat de persoana extrădabilă.

(4) Locul predării va fi un punct de frontieră al României. Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române asigură, prin Biroul Național Interpol, predarea și informează despre aceasta Ministerul Justiției și curtea de apel competentă. Persoana extrădată este predată și preluată sub escortă.

(5) Sub rezerva cazului prevăzut la alin. (6), dacă persoana extrădată nu va fi preluată la data stabilită, ea va putea fi pusă în libertate la expirarea unui termen de 15 zile, socotit de la această dată; acest termen nu va putea fi prelungit decât cel mult cu încă 15 zile.

(6) În caz de forță majoră, care împiedică predarea sau primirea persoanei extrădate, autoritățile române și cele ale statului solicitant se vor pune de acord asupra unei noi date de predare, dispozițiile art. 56 alin. (3) fiind aplicabile.

#### ARTICOLUL 58

##### Predarea amânată

(1) Existența unui proces penal în fața autorităților judiciare române împotriva persoanei extrădabile sau faptul că persoana extrădabilă se află în executarea unei pedepse privative de libertate nu împiedică extrădarea.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), predarea extrădatului poate fi amânată. În caz de amânare, extrădarea poate deveni efectivă numai după ce procesul penal a luat sfârșit, iar în caz de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, numai după ce aceasta a fost executată sau considerată ca executată.

(3) Predarea extrădatului poate fi amânată și atunci când se constată, pe baza unei expertize medicale, că acesta suferă de o boală care i-ar putea pune viața în pericol.

(4) În cazul amânării predării persoanei a cărei extrădare a fost aprobată, instanța emite un mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. În cazul în care persoana extrădată se află, la momentul admiterii cererii de extrădare, sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare provizorie în vederea extrădării intră în vigoare de la data încetării motivelor care au justificat amânarea.

#### ARTICOLUL 59

##### **Predarea temporară sau sub condiție**

(1) În cazul prevăzut la alin. (1) al art. 58, persoana extrădată poate fi predată temporar, în cazul în care statul solicitant face dovada că amânarea predării ar provoca un prejudiciu grav, cum ar fi împlinirea prescripției, cu condiția ca această predare să nu dăuneze desfășurării procesului penal în curs în România și ca statul solicitant să dea asigurări că, o dată îndeplinite actele procesuale pentru care a fost acordată extrădarea, va retrimite extrădatul.

(2) La cererea statului solicitant, transmisă pe una din căile prevăzute de prezenta lege, predarea temporară se aprobă prin încheiere dată în camera de consiliu, de către președintele secției penale a curții de apel care a judecat, în primă instanță, cererea de extrădare.

(3) În vederea soluționării cererii, instanța va analiza îndeplinirea criteriilor prevăzute la alin. (1), solicitând și avizul autorității judiciare pe rolul căreia se află cauza ori, după caz, al instanței de executare.

(4) Dacă persoana predată temporar se află în executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, executarea acesteia se consideră suspendată de la data când persoana a fost predată autorităților competente ale statului solicitant și până la data când este retrimisă autorităților române.

#### ARTICOLUL 60

##### **Tranzitul**

(1) Tranzitul pe teritoriul României al unui extrădat care nu este cetățean român poate fi acordat cu condiția ca motive de ordine publică să nu se opună și să fie vorba despre o infracțiune care permite extrădarea, conform legii române.

(2) Dacă persoana extrădată are cetățenia română, tranzitul nu este acordat decât în situațiile în care se poate aproba extrădarea cetățenilor români.

(3) Tranzitul este acordat la cererea statului interesat, formulată și transmisă pe calea prevăzută la art. 36 alin. (1), la care se anexează cel puțin mandatul de arestare preventivă sau mandatul de executare a pedepsei închisorii care a justificat acordarea extrădării.

(4) Hotărârea asupra tranzitului este luată de Ministerul Justiției.

(5) Ministerul Justiției comunică de îndată hotărârea luată autorității competente a statului solicitant și Ministerului Administrației și Internelor.

(6) În cazul tranzitului aerian, atunci când nu este prevăzută o aterizare pe teritoriul statului român, este suficientă o notificare transmisă de autoritatea competentă a statului solicitant Ministerului Justiției al României. În caz de aterizare forțată, această notificare va produce efectele cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, iar statul solicitant va adresa de

îndată o cerere formală de tranzit. Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(7) Extrădatul în tranzit rămâne în stare de arestare provizorie pe perioada șederii sale pe teritoriul român.

#### ARTICOLUL 61

##### **Reextrădarea către un stat terț**

(1) În afara cazului prevăzut la art. 74 alin. (1) lit. b), consimțământul statului român este necesar pentru a îngădui statului solicitant să predea unui alt stat persoana care i-a fost predată și care ar fi căutată de către statul terț pentru infracțiuni anterioare predării. Statul român va putea cere prezentarea actelor prevăzute la art. 36 alin. (2).

(2) Dispozițiile art. 52 și 53 se aplică în mod corespunzător.

#### CAPITOLUL II

##### **Extrădarea activă**

#### SECȚIUNEA 1

##### **Condiții pentru solicitarea extrădării**

#### ARTICOLUL 62

##### **Obligația de a solicita extrădarea**

Extrădarea unei persoane împotriva căreia autoritățile judiciare române competente au emis un mandat de arestare preventivă sau un mandat de executare a pedepsei închisorii ori căreia i s-a aplicat o măsură de siguranță va fi solicitată statului străin pe teritoriul căreia aceasta a fost localizată în toate cazurile în care sunt întrunite condițiile prevăzute de prezenta lege.

#### ARTICOLUL 63

##### **Cadrul juridic**

(1) Dispozițiile secțiunii 1 a cap. I din prezentul titlu se aplică în mod corespunzător în cazul în care România are calitatea de stat solicitant.

(2) În afara condiției privind gravitatea pedepsei prevăzute la art. 26, o condiție suplimentară pentru ca România să poată solicita extrădarea unei persoane, în vederea efectuării urmăririi penale, este ca împotriva acelei persoane să fie pusă în mișcare acțiunea penală, în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.

#### SECȚIUNEA a 2-a

##### **Procedura de solicitare a extrădării**

#### ARTICOLUL 64

##### **Competența**

Competența de a întocmi și transmite cererile de extrădare în numele statului român revine Ministerului Justiției.

#### ARTICOLUL 65

##### **Urmărirea internațională în vederea extrădării**

(1) În cazul în care un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei nu poate fi dus la îndeplinire, întrucât inculpatul ori condamnatul nu se mai află pe teritoriul României, instanța care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanța de executare, după caz, la propunerea procurorului sesizat în acest scop de către organele de poliție, emite un mandat de urmărire internațională în vederea extrădării, care se

transmite Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, în vederea difuzării prin canalele specifice.

(2) Mandatul de urmărire internațională în vederea extrădării conține toate elementele necesare identificării persoanei urmărite, o expunere sumară a situației de fapt și date privind încadrarea juridică a faptelor, precum și solicitarea de arestare provizorie în vederea extrădării.

(3) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat de urmărire internațională în vederea extrădării.

(4) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere prevederilor art. 88, care se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene. În situația în care nu se cunoaște statul pe teritoriul căruia se află persoana în cauză, dispozițiile prezentului articol și prevederile art. 88 se aplică deopotrivă.

#### ARTICOLUL 66

##### Procedura extrădării active

(1) De îndată ce este informată, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă și a cărei autenticitate poate fi verificată, de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, prin structura specializată, sau de Ministerul Justiției, despre localizarea pe teritoriul unui stat străin a unei persoane date în urmărire internațională sau căutate de autoritățile judiciare române pentru ducerea la îndeplinire a unui mandat de executare a pedepsei închisorii sau a unui mandat de arestare preventivă, instanța de executare sau instanța care a emis mandatul de arestare preventivă stabilește, printr-o încheiere motivată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezenta lege pentru a se solicita extrădarea.

(2) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, prin structura specializată, are obligația de a informa instanța de executare sau instanța emitentă a mandatului de arestare preventivă de îndată ce Biroul Central Național Interpol corespondent îi notifică faptul că persoana care face obiectul mandatului a fost localizată. Informarea va fi transmisă direct, cu o copie la Ministerul Justiției.

(3) Judecata se face de urgență și cu precădere, în camera de consiliu, de un complet format dintr-un singur judecător, cu participarea procurorului și fără citarea părților. Judecătorul se pronunță prin încheiere motivată, dată în camera de consiliu.

(4) Pentru evidența activității instanțelor se va ține o condică separată pentru ședințele de judecată a sesizărilor privind extrădarea. În acest registru se trec dosarele din fiecare ședință, separat pe complete, încheierea pronunțată și numărul acesteia, precum și inițialele judecătorului care o va redacta. Totodată, se întocmește și se păstrează Registrul de evidență a sesizărilor privind extrădarea, în care se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele inculpatului sau condamnatului; numărul și data mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei; numărul și data adresei Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau a Ministerului Justiției; numărul dosarului instanței; numărul și data pronunțării încheierii; data comunicării încheierii Ministerului Justiției. Instanța de recurs va ține un registru distinct pentru aceste spețe. Registrul de evidență a sesizărilor privind extrădarea nu este destinat publicității.

(5) Încheierea prevăzută la alin. (3) poate fi atacată cu recurs de procuror, în termen de 24 de ore de la pronunțare. Dosarul cauzei este înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore.

Recursul se judecă în termen de cel mult 3 zile, de către instanța superioară în grad. Instanța de recurs va restitui dosarul primei instanțe în termen de 24 de ore de la soluționarea recursului.

(6) Încheierea definitivă prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării, însoțită de actele prevăzute la art. 36 alin. (2), se comunică de îndată Ministerului Justiției. Încheierea definitivă prin care s-a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile pentru a se solicita extrădarea se comunică Ministerului Justiției în cel mult 3 zile de la pronunțare.

(7) În termen de cel mult 3 zile de la data primirii încheierii definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează un examen de regularitate internațională. Dispozițiile art. 38 se aplică în mod corespunzător.

(8) În funcție de concluziile examenului de regularitate internațională, direcția de specialitate a Ministerului Justiției fie întocmește cererea de extrădare și o transmite, însoțită de actele anexe, autorității competente a statului solicitat, fie întocmește un act prin care propune ministrului justiției, motivat, să sesizeze procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea inițierii procedurii de revizuire a încheierii definitive prin care s-a dispus solicitarea extrădării, informând în ambele situații Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române. În cazul în care constată că actele sunt incomplete, înainte de a întocmi și de a transmite cererea de extrădare, direcția de specialitate a Ministerului Justiției poate solicita instanței competente să îi transmită, în cel mult 72 de ore, actele suplimentare necesare potrivit tratatului internațional aplicabil.

(9) În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile de regularitate internațională pentru solicitarea extrădării, ministrul justiției, prin procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cere revizuirea hotărârii judecătorești definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării. Revizuirea nu poate fi cerută pentru alt motiv decât cel legat de concluziile examenului de regularitate internațională.

(10) Cererea de revizuire se face în termen de cel mult 3 zile, dacă persoana prevăzută la alin. (1) este arestată în vederea extrădării către România. În toate celelalte cazuri cererea se face în termen de cel mult 15 zile. Termenul curge de la data la care procurorul general primește cererea prin care ministrul justiției îi solicită să promoveze revizuirea hotărârii judecătorești definitive prin care s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile pentru solicitarea extrădării. Competentă să judece cererea de revizuire este instanța prevăzută la alin. (1). În cazul în care persoana prevăzută la alin. (1) este arestată în vederea extrădării către România, cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere. În toate celelalte cazuri, cererea de revizuire se soluționează în termen de cel mult o lună de la data înregistrării cauzei.

(11) Instanța, dacă constată că cererea de revizuire este întemeiată, anulează încheierea atacată. Dacă instanța constată că cererea de revizuire este neîntemeiată, o respinge, menținând încheierea atacată. Hotărârea instanței de revizuire este definitivă și se comunică în termen de 24 de ore de la pronunțare ministrului justiției și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(12) Cererea de extrădare și actele anexate acesteia, însoțită de actele prevăzute la art. 36 alin. (2) și de traduceri certificate în limba statului solicitat sau în limba engleză ori franceză, se

transmit autorității competente a statului solicitat, pe una dintre căile prevăzute la art. 36 alin. (1).

(13) În cazul în care se solicită extrădarea unei persoane condamnate în lipsă, în situația în care statul solicitat aduce la cunoștința persoanei urmărite hotărârea pronunțată în lipsă, o astfel de notificare nu va produce efecte față de procedura penală din România.

(14) În cazul în care persoana urmărită nu este arestată provizoriu în vederea extrădării, procedura prevăzută în acest articol are caracter confidențial, până în momentul în care statul solicitat este investit cu cererea de extrădare.

#### ARTICOLUL 67

##### **Retragerea cererii de extrădare**

(1) În cazul în care persoana extrădabilă nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare, instanța competentă, din oficiu sau la cererea procurorului, stabilește, prin încheiere motivată, că nu mai subzistă condițiile prevăzute de lege pentru a se solicita extrădarea și dispune de îndată retragerea cererii de extrădare. Hotărârea se transmite Ministerului Justiției în termen de 24 de ore de la pronunțare. Ministerul Justiției retrage neîntârziat cererea de extrădare, informând despre aceasta Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(2) Dispozițiile art. 66 se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 68

##### **Transmiterea informațiilor suplimentare la cererea statului solicitat**

(1) În cazul în care, în vederea soluționării cererii de extrădare, autoritățile statului străin solicită transmiterea unor informații suplimentare, acestea vor fi comunicate, în termenul stabilit de autoritățile statului solicitat, prin Ministerul Justiției sau direct, de către instanța competentă.

(2) Traducerea documentelor se efectuează de către Ministerul Justiției sau instanța competentă, după caz.

#### ARTICOLUL 69

##### **Rejudecarea persoanei extrădate**

Asigurarea rejudecării în cazul extrădării persoanei condamnate în lipsă este dată de Ministerul Justiției, la cererea statului solicitat.

#### ARTICOLUL 70

##### **Solicitarea reextrădării către România**

Dispozițiile art. 61 sunt aplicabile în mod corespunzător în cazul în care România solicită unui stat străin reextrădarea unei persoane a cărei extrădare fusese anterior acordată acestuia de către un stat terț.

#### SECȚIUNEA a 3-a

##### **Efectele extrădării în România**

#### ARTICOLUL 71

##### **Preluarea extrădatului**

Dispozițiile referitoare la predarea-preluarea persoanei extrădate prevăzute la art. 56 și 57 se aplică în mod corespunzător în cazul persoanelor extrădate din străinătate în România.

#### ARTICOLUL 72

##### **Primirea extrădatului**

(1) Persoana extrădată, adusă în România, va fi, de urgență, predată administrației penitenciare sau autorității judiciare competente, după caz.

(2) Dacă extrădatul a fost condamnat în lipsă, el va fi rejudecat, la cerere, cu respectarea drepturilor prevăzute la art. 32 alin. (1).

#### ARTICOLUL 73

##### **Comunicarea soluției**

Ministerul Justiției informează autoritatea judiciară română competentă despre modul de soluționare a cererii de extrădare de către statul solicitat și, după caz, despre durata arestării provizorii în vederea extrădării, pentru a fi computată potrivit dispozițiilor art. 15.

#### ARTICOLUL 74

##### **Regula specialității**

(1) Persoana predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când:

a) statul care a predat-o consimte; în acest scop, autoritățile române competente vor transmite statului solicitat o cerere însoțită de actele prevăzute la art. 36 alin. (2) și de un proces-verbal în care se consemnează declarațiile persoanei extrădate;

b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul României, ori dacă a revenit în România după ce a părăsit teritoriul statului român.

(2) Autoritățile române vor lua măsurile necesare în vederea, pe de o parte, unei eventuale trimiteri a persoanei de pe teritoriul României, iar pe de altă parte, întreruperii prescripției potrivit legislației române, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

(3) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) cererea adresată statului străin se formulează de către Ministerul Justiției, în baza încheierii instanței competente să soluționeze cauza în primă instanță, la propunerea motivată a Ministerului Public sau în baza încheierii instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă extrădarea a fost acordată după trimiterea în judecată a persoanei extrădate, după caz.

#### ARTICOLUL 75

##### **Efectele extrădării sub condiție**

(1) În cazul în care extrădarea a fost acordată sub condiție, instanța care a solicitat extrădarea ia măsurile necesare pentru respectarea condiției impuse de statul solicitat și dă garanții în acest sens.

(2) În cazul în care condiția impusă este retrimiterii persoanei extrădate pe teritoriul statului solicitant, instanța dispune însoțirea acesteia la frontieră, în vederea preluării de către autoritățile competente ale statului solicitant.

CAPITOLUL III  
**Dispoziții comune**

ARTICOLUL 76

**Cheltuieli**

(1) Cheltuielile privind procedura de extrădare efectuate pe teritoriul României se suportă de statul român, prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate, în funcție de atribuțiile conferite fiecăreia dintre acestea prin prezenta lege. Dispozițiile art. 16 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(2) Cheltuielile de tranzit se suportă de statul solicitant.

ARTICOLUL 77

**Frauda la extrădare**

Predarea unei persoane prin expulzare, readmisie, reconducere la frontieră sau altă măsură de același fel este interzisă ori de câte ori ascunde voința de a se eluda regulile de extrădare.

CAPITOLUL IV

**Dispoziții pentru punerea în aplicare a unor instrumente juridice în materie de extrădare adoptate la nivelul Uniunii Europene**

ARTICOLUL 78

**Domeniu de aplicare**

(1) Dispozițiile prezentului capitol urmăresc punerea în aplicare a dispozițiilor Convenției privind simplificarea procedurii de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995, și ale Convenției privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, precum și a dispozițiilor privind extrădarea din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, Schengen, în relația cu acele state membre ale Uniunii Europene care au formulat declarații în sensul neaplicării deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.

(2) Dispozițiile cap. I și II ale prezentului titlu se aplică în mod corespunzător, fără a aduce însă atingere obligațiilor rezultate din aderarea la Convenția privind simplificarea procedurii de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995, și Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996.

ARTICOLUL 79

**Infraacțiuni politice**

În aplicarea Convenției privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, nicio infracțiune nu poate fi considerată ca infracțiune politică.

ARTICOLUL 80

**Prescripția, amnistia și alte cauze care înlătură răspunderea penală sau consecințele condamnării**

(1) În ceea ce privește prescripția răspunderii penale și a executării pedepsei, sunt aplicabile numai dispozițiile din legislația statului solicitant.

(2) Amnistia acordată de România nu împiedică extrădarea, cu excepția cazului în care fapta prevăzută de legea penală este de competența instanțelor române.

(3) Absența unei plângeri prealabile sau a unei alte condiții necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, potrivit legii române, nu aduce atingere obligației de extrădare.

ARTICOLUL 81

**Extrădarea în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală**

Statul român acordă extrădarea pentru fapte prevăzute de legea penală în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală, în condițiile prevăzute de lege.

ARTICOLUL 82

**Semnalarea în Sistemul Informatic Schengen**

Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen are același efect ca și o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, în sensul art. 16 din Convenția europeană de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957.

ARTICOLUL 83

**Extrădarea simplificată**

Extrădarea simplificată se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, fără verificarea condițiilor speciale prevăzute la art. 48, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 47.

TITLUL III

**Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre**

CAPITOLUL I

**Dispoziții generale**

ARTICOLUL 84

**Definiția mandatului european de arestare**

(1) *Mandatul european de arestare* este o decizie judiciară prin care o autoritate judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene solicită arestarea și predarea de către un alt stat membru a unei persoane, în scopul efectuării urmăririi penale, judecării sau executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Mandatul european de arestare se execută pe baza principiului recunoașterii și încrederii reciproce, în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI din 13 iunie 2002, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 190/1 din 18 iulie 2002.

ARTICOLUL 85

**Autoritățile române competente**

(1) În România sunt desemnate ca autorități judiciare emitente instanțele judecătorești.

(2) Autoritățile judiciare române de executare sunt curțile de apel.

(3) Autoritățile române competente să primească mandatul european de arestare sunt Ministerul Justiției și parchetele de pe lângă curțile de apel desemnate potrivit alin. (2) în a căror circumscripție a fost localizată persoana solicitată. În cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, mandatul european de arestare se transmite Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

(4) Autoritatea centrală română este Ministerul Justiției. În această calitate, Ministerul Justiției:

a) primește mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene și îl transmite parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana solicitată sau Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în cazul în care persoana solicitată nu a fost localizată, ori de câte ori autoritatea judiciară emitentă nu reușește să transmită mandatul european de arestare direct autorității judiciare române primitoare;

b) transmite mandatul european de arestare emis de o autoritate judiciară română, dacă aceasta nu îl poate transmite direct autorității judiciare primitoare străine sau când statul membru de executare a desemnat ca autoritate primitoare Ministerul Justiției;

c) ține evidența mandatelor europene de arestare emise sau primite de autoritățile judiciare române, în scopuri statistice;

d) îndeplinește orice altă atribuție stabilită prin lege menită a asista și sprijini autoritățile judiciare române în emiterea și executarea mandatelor europene de arestare.

#### ARTICOLUL 86

##### **Conținutul și forma mandatului european de arestare**

(1) Mandatul european de arestare va conține următoarele informații:

- a) identitatea și cetățenia persoanei solicitate;
- b) denumirea, adresa, numerele de telefon și fax, precum și adresa de e-mail ale autorității judiciare emitente;
- c) indicarea existenței unei hotărâri judecătorești definitive, a unui mandat de arestare preventivă sau a oricărei alte hotărâri judecătorești executorii având același efect, care se încadrează în dispozițiile art. 88 și 96 din prezenta lege;
- d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, ținându-se seama mai ales de prevederile art. 96;
- e) o descriere a circumstanțelor în care a fost comisă infracțiunea, inclusiv momentul, locul, gradul de implicare a persoanei solicitate;
- f) pedeapsa pronunțată, dacă hotărârea a rămas definitivă, sau pedeapsa prevăzută de legea statului emitent pentru infracțiunea săvârșită;
- g) dacă este posibil, alte consecințe ale infracțiunii.

(2) Mandatul european de arestare este întocmit în conformitate cu formularul din anexa nr. 1.

(3) Mandatul european de arestare transmis autorității competente a unui alt stat membru trebuie tradus în limba oficială sau în limbile oficiale ale statului de executare sau în una ori mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, pe care acest stat le acceptă, conform declarației depuse la Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene.

(4) Mandatul european de arestare transmis spre executare autorităților române trebuie tradus în limba română sau în una din limbile engleză și franceză.

#### ARTICOLUL 87

##### **Cheltuieli**

Cheltuielile ocazionate pe teritoriul statului român de executarea unui mandat european de arestare revin României. Celelalte cheltuieli rămân în sarcina statului emitent.

#### CAPITOLUL II

##### **Emiterea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare**

#### ARTICOLUL 88

##### **Procedura de emitere a mandatului european de arestare**

(1) În situația prevăzută la art. 65 alin. (1), se emite un mandat european de arestare ori de câte ori nu a intervenit, potrivit legii române, prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei ori amnistia sau grațierea, și este îndeplinită, după caz, una dintre următoarele condiții:

a) pedeapsa prevăzută de lege este de cel puțin un an, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea exercitării urmărilor penale ori a judecării;

b) pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată este de cel puțin 4 luni, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea executării pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate.

(2) Mandatul european de arestare este emis, în faza de urmărire penală, de către judecătorul delegat de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, iar în faza de judecată și de executare, de către judecătorul delegat de președintele primei instanțe ori de cel al instanței de executare, în următoarele situații:

a) la sesizarea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală a persoanei solicitate, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea efectuării urmărilor penale;

b) la sesizarea instanței care a dispus asupra luării măsurii arestării preventive a inculpatului ori care a hotărât cu privire la măsurile de siguranță, după caz, sau a organului la care se află spre executare mandatul, dacă arestarea și predarea se solicită în vederea judecării ori executării pedepsei închisorii sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(3) Judecătorul competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și procedează, după caz, astfel:

a) emite mandatul european de arestare și supraveghează luarea măsurilor pentru transmiterea acestuia, potrivit dispozițiilor art. 89 și 90; în cazul în care persoana este localizată pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, dispune traducerea mandatului european de arestare, în termen de 24 de ore, potrivit alin. (6);

b) constată, prin încheiere motivată, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) pentru a emite un mandat european de arestare. Încheierea poate fi atacată cu recurs de procuror, în termen de 3 zile de la comunicare. Recursul se judecă de instanța superioară, în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei, iar în caz de admitere a acestuia, prima instanță este obligată să emită un mandat european de arestare.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3) lit. a), judecătorul competent informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori instanța pe rolul căreia se află cauza penală despre emiterea mandatului european de arestare, iar în cazul prevăzut la alin. (3) lit. b) comunică încheierea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori procurorului de pe lângă instanța de executare.

(5) În cazul emiterii unui mandat european de arestare, judecătorul poate solicita autorității judiciare de executare remiterea bunurilor care constituie mijloace materiale de probă.

(6) În situația prevăzută la art. 90 alin. (2), mandatul european de arestare în limba română se transmite Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, în vederea difuzării pe canale specifice. Acesta va fi tradus, prin grija instanței emitente, în limba impusă de statul membru de executare, după ce se confirmă localizarea persoanei solicitate pe teritoriul unui anumit stat membru al Uniunii Europene. În cazul în care în circumscripția instanței emitente nu există un traducător autorizat pentru limba străină în care este necesară traducerea, autoritatea judiciară emitentă solicită sprijinul Ministerului Justiției, urmând ca traducerea să se efectueze prin grija acestuia.

(7) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul de evidență a mandatelor europene de arestare. În acest registru se fac următoarele mențiuni: numărul curent; numele, prenumele și cetățenia persoanei solicitate; numărul și data adresei parchetului ori a instanței pe rolul căreia se află cauza penală; numărul dosarului instanței de executare; data emiterii mandatului european de arestare; data transmiterii mandatului european de arestare; informații asupra executării mandatului european de arestare; motivele neexecutării mandatului european de arestare; data predării persoanei solicitate; data retragerii mandatului european de arestare. Registrul nu este destinat publicității.

(8) Procedura prevăzută în prezentul articol are caracter confidențial până la arestarea persoanei solicitate în statul membru de executare.

#### ARTICOLUL 89

##### **Transmiterea mandatului european de arestare**

(1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite mandatul european de arestare direct autorității judiciare de executare.

(2) Autoritatea judiciară emitentă poate să solicite introducerea semnalmentelor persoanei în cauză în Sistemul de Informații Schengen (SIS), prin intermediul Sistemului Informatic Național de Semnalări. În acest scop, se aplică dispozițiile art. 95 al Convenției din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, Schengen.

(3) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat european de arestare, dacă este însoțită de informațiile prevăzute în anexa nr. 1. Cu titlu tranzitoriu, până la data la care Sistemul Informatic Schengen va avea capacitatea de a transmite toate informațiile menționate în anexa nr. 1, semnalarea echivalează cu un mandat european de arestare în așteptarea transmiterii originalului.

#### ARTICOLUL 90

##### **Procedura de transmitere**

(1) Autoritățile judiciare române pot transmite mandatul european de arestare prin orice mijloc de transmitere sigur, care lasă o urmă scrisă, cu condiția ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea acestuia.

(2) În cazul în care locul unde se află persoana solicitată nu este cunoscut, transmiterea mandatului european de arestare se realizează prin intermediul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al

Poliției Române, care procedează la difuzarea în Sistemul Informatic Schengen sau pe canalele Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol), după caz. În acest caz, transmiterea se poate efectua și prin sistemul securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi operațional.

(3) Dacă autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare, se va efectua cercetarea necesară, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene sau prin direcția de specialitate a Ministerului Justiției, pentru a obține informațiile necesare de la statul membru de executare.

(4) Orice dificultate care ar interveni în legătură cu transmiterea sau verificarea autenticității unui mandat european de arestare se va soluționa prin contact direct între autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare sau cu sprijinul Ministerului Justiției.

(5) Ulterior transmiterii mandatului european de arestare, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite orice informații suplimentare necesare pentru executarea mandatului.

(6) În cazul transmiterii directe, autoritățile judiciare emitente române informează Ministerul Justiției în ultima zi lucrătoare a fiecărui trimestru cu privire la mandatele europene de arestare emise în perioada de referință și stadiul executării acestora.

#### ARTICOLUL 91

##### **Transferul temporar și audierea persoanei solicitate în timpul executării mandatului european de arestare**

(1) Atunci când s-a emis un mandat european în situația prevăzută la art. 88 alin. (1) lit. a), autoritatea judiciară emitentă română va putea solicita autorității judiciare de executare, înainte ca aceasta să se fi pronunțat asupra predării definitive, predarea temporară în România a persoanei urmărite, în vederea ascultării sale, sau va putea solicita să fie autorizată luarea declarației acestei persoane pe teritoriul statului de executare a mandatului.

(2) Dacă autoritatea judiciară de executare, după ce a aprobat predarea persoanei urmărite, dispune suspendarea predării până la terminarea unui proces în curs sau până la executarea pedepsei aplicate în statul de executare a mandatului pentru o faptă diferită de cea care face obiectul mandatului european, autoritatea judiciară română emitentă va putea solicita predarea temporară a persoanei în vederea ascultării sale sau a judecății.

#### ARTICOLUL 92

##### **Rejudecarea persoanei predate**

(1) Asigurarea rejudecării în cazul predării persoanei condamnate în lipsă este dată de autoritatea judiciară emitentă, la cererea autorității judiciare de executare.

(2) Dispozițiile art. 522<sup>1</sup> din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 93

##### **Garanția transferării persoanei predate**

În cazul în care persoana solicitată care face obiectul unui mandat european de arestare, emis în scopul urmăririi penale sau al judecății, este resortisant sau rezident al statului membru de executare, garanția că, în caz de condamnare, odată predată, persoana solicitată poate fi transferată în condițiile legii în statul de cetățenie este dată de instanța emitentă a mandatului european de arestare.



## ARTICOLUL 94

**Retragerea mandatului european de arestare**

(1) Mandatul european de arestare se retrage în cazul în care au dispărut temeiurile care au justificat emiterea acestuia ori dacă persoana solicitată a decedat.

(2) În cazul prevăzut la art. 65 alin. (4), mandatul european de arestare se retrage dacă persoana urmărită internațional a fost extrădată sau predată în România.

(3) Retragerea se solicită de instanța emitentă, care informează despre aceasta autoritatea judiciară de executare, Ministerul Justiției și, după caz, parchetul care efectuează ori supraveghează activitatea de urmărire penală sau instanța care a dispus asupra măsurii arestării preventive a inculpatului ori care a hotărât cu privire la măsurile de siguranță.

## ARTICOLUL 95

**Preluarea persoanei solicitate**

Preluarea persoanei solicitate se realizează de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, în termenele stabilite împreună cu autoritățile competente ale statului membru de executare.

## CAPITOLUL III

**Executarea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare**

## ARTICOLUL 96

**Fapte care dau loc la predare**

(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), predarea este subordonată condiției ca faptele care motivează emiterea mandatului european de arestare să constituie infracțiune potrivit legii române, independent de elementele constitutive sau de încadrarea juridică a acesteia.

## ARTICOLUL 97

**Condiții speciale**

(1) Executarea unui mandat european de arestare de către autoritățile judiciare de executare române poate fi supusă următoarelor condiții:

a) în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate aplicate printr-o hotărâre pronunțată în lipsă, dacă persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în orice alt mod cu privire la data și locul ședinței de judecată care a condus la hotărârea pronunțată în lipsă, predarea persoanei solicitate va fi acordată dacă autoritatea judiciară emitentă garantează că persoana care face obiectul mandatului european de arestare are posibilitatea să obțină rejudecarea cauzei în statul membru emitent, în prezența sa;

b) în cazul în care infracțiunea în baza căreia s-a emis mandatul european de arestare este sancționată cu pedeapsa detenției pe viață sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe viață, dispozițiile legale ale statului membru emitent trebuie să prevadă posibilitatea revizuirii pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate ori liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsă sau măsura de siguranță aplicată, ori aplicarea unor măsuri de clemență.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (1), cetățenii români sunt predați în baza unui mandat european de arestare emis în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării cu condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată să fie transferată în România pentru executarea pedepsei.

## ARTICOLUL 98

**Motive de refuz al executării**

(1) Autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) când, din informațiile de care dispune, reiese că persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru, altul decât statul emitent, cu condiția ca, în cazul condamnării, sancțiunea să fi fost executată ori să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, pedeapsa să fi fost grațiată ori infracțiunea să fi fost

amnistiată sau să fi intervenit o altă cauză care împiedică executarea, potrivit legii statului de condamnare;

b) când infracțiunea pe care se bazează mandatul european de arestare este acoperită de amnistie în România, dacă autoritățile române au, potrivit legii române, competența de a urmări acea infracțiune;

c) când persoana care este supusă mandatului european de arestare nu răspunde penal, datorită vârstei sale, pentru faptele pe care se bazează mandatul de arestare în conformitate cu legea română.

(2) Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) în situația prevăzută la art. 96 alin. (2) din prezenta lege; în mod excepțional, în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea mandatului european nu va putea fi refuzată pentru motivul că legislația română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu conține același tip de reglementări în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului membru emitent;

b) când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este supusă unei proceduri penale în România pentru aceeași faptă care a motivat mandatul european de arestare;

c) când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, dacă persoana solicitată este cetățean român și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent;

d) când persoana care face obiectul mandatului european a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte într-un alt stat terț care nu este membru al Uniunii Europene, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau pedeapsa să fi fost grațiată potrivit legii statului de condamnare;

e) când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care, potrivit legii române, sunt comise pe teritoriul României;

f) când mandatul european cuprinde infracțiuni care au fost comise în afara teritoriului statului emitent și legea română nu permite urmărirea acestor fapte atunci când s-au comis în afara teritoriului român;

g) când, conform legislației române, răspunderea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare ori executarea pedepsei aplicate s-au prescris, dacă faptele ar fi fost de competența autorităților române;

h) când o autoritate judiciară română a decis fie să nu înceapă urmărirea penală, fie încetarea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau clasarea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare, sau a pronunțat, față de persoana solicitată, o hotărâre definitivă, cu privire la aceleași fapte, care împiedică viitoare proceduri.

(3) În situația în care, în cauză, este incident exclusiv cazul prevăzut la alin. (2) lit. c), anterior pronunțării hotărârii prevăzute la art. 107, autoritatea judiciară română de executare solicită autorității judiciare de emitere transmiterea unei copii certificate a hotărârii de condamnare, precum și orice alte informații necesare, informând autoritatea judiciară emitentă cu privire la scopul pentru care astfel de documente sunt solicitate. Recunoașterea hotărârii penale străine de condamnare se face, pe cale incidentală, de instanța de judecată în fața căreia procedura executării mandatului european de arestare este

pendinte. În cazul în care autoritatea judiciară română de executare a recunoscut hotărârea penală străină de condamnare, mandatul de executare a pedepsei se emite la data pronunțării hotărârii prevăzute la art. 107.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3), dacă persoana solicitată se află în stare de arest și autoritatea judiciară de emitere întârzie transmiterea documentelor solicitate, dispozițiile art. 103 alin. (4) se aplică în mod corespunzător. În situația în care autoritatea judiciară de emitere nu transmite documentele prevăzute la alin. (3), în termen de cel mult 20 de zile de la data primei solicitări, dacă autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare, aceasta informează autoritatea judiciară emitentă asupra posibilității de a solicita recunoașterea și executarea hotărârii penale de condamnare în baza instrumentelor aplicabile în relația dintre România și statul membru de emitere ori, în lipsa acestora, în baza reciprocității.

## ARTICOLUL 99

### Proceduri prealabile

(1) În termen de 24 de ore de la primirea unui mandat european de arestare sau a unei semnalări în Sistemul Informatic Schengen, procurorul desemnat de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel verifică dacă mandatul european de arestare este însoțit de o traducere în limba română ori în una dintre limbile engleză sau franceză. În cazul în care mandatul nu este tradus în niciuna dintre limbile acceptate, parchetul solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii. Dacă mandatul este tradus în limba engleză sau în limba franceză, procurorul competent ia măsuri pentru efectuarea traducerii în limba română, în termen de cel mult două zile.

(2) Procurorul verifică dacă mandatul european de arestare cuprinde informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1). În cazul în care mandatul european de arestare nu cuprinde aceste informații, solicită de urgență autorității judiciare emitente completarea informațiilor și fixează un termen-limită pentru primirea acestora.

(3) Dacă mandatul european de arestare conține informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1) și este tradus potrivit dispozițiilor alin. (1), procurorul ia măsurile necesare pentru identificarea, căutarea, localizarea și prinderea persoanei solicitate. Dispozițiile art. 493<sup>1</sup>—4937 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(4) În situația în care în urma verificărilor efectuate se constată că persoana solicitată se află în circumscripția teritorială a unui alt parchet, procurorul trimite de îndată mandatul european de arestare parchetului competent și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă și Ministerul Justiției.

(5) În cazul în care din verificările efectuate rezultă în mod neîndoielnic că persoana solicitată nu se află pe teritoriul României, procurorul dispune clasarea și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă și Ministerul Justiției.

(6) Dacă persoana solicitată face obiectul unor proceduri penale în curs, pentru aceleași fapte pentru care a fost emis mandatul european de arestare, procurorul transmite, spre informare, procurorului de caz sau instanței competente, o copie a mandatului european de arestare, traducerea și, dacă este cazul, informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i să aprecieze și să informeze de urgență dacă urmărirea penală sau judecata pot fi suspendate până la soluționarea cauzei de către autoritatea judiciară

română de executare. Dispozițiile art. 240 și 303 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(7) Dacă procedurile penale existente împotriva persoanei solicitate se referă la alte fapte decât cele pentru care a fost emis mandatul european de arestare, procurorul competent transmite, de asemenea, spre informare, procurorului de caz sau instanței competente, o copie a mandatului european de arestare, traducerea și, dacă este cazul, informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i să îl informeze de îndată care este stadiul procedurii.

(8) Procedurile prealabile prevăzute la alin. (6) și (7) nu împiedică luarea măsurilor prevăzute la alin. (3).

(9) În cazul în care predarea persoanei solicitate este condiționată de acordarea consimțământului unui alt stat membru ori al unui stat terț, luarea măsurilor pentru prinderea persoanei solicitate are loc la data primirii consimțământului statului respectiv.

(10) Procedura prevăzută în prezentul articol nu este publică.

#### ARTICOLUL 100

##### **Reținerea persoanei solicitate**

(1) Măsura reținerii persoanei solicitate poate fi luată de procuror numai după ascultarea acesteia în prezența apărătorului. Măsura reținerii se dispune prin ordonanță motivată și poate dura cel mult 24 de ore.

(2) Persoanei reținute i se aduc, de îndată, la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii și conținutul mandatului european de arestare.

(3) Persoanei reținute i se va comunica o copie a mandatului european de arestare și traducerea acestuia. Această prevedere se va aplica și în cazul în care procurorul competent primește un nou mandat european de arestare ulterior sesizării curții de apel competente în condițiile prevăzute la art. 102.

(4) Persoana reținută poate solicita să fie încunoștințat despre măsura luată un membru de familie ori o altă persoană pe care o desemnează aceasta. Atât cererea, cât și încunoștințarea se consemnează într-un proces-verbal. În mod excepțional, dacă procurorul apreciază că acest lucru ar afecta executarea mandatului european de arestare emis împotriva persoanei solicitate sau, în cazul în care are cunoștință, a unor mandate europene de arestare emise împotriva altor participanți la săvârșirea infracțiunii, procurorul va putea refuza solicitarea.

(5) În cazul în care persoana solicitată este minor, termenul prevăzut la alin. (1) se reduce la jumătate. În acest caz, reținerea poate fi prelungită, dacă se impune, prin ordonanță motivată, cel mult 8 ore.

(6) În vederea reținerii persoanei solicitate, organul competent poate pătrunde în orice locuință în care se află persoana solicitată, fără consimțământul acesteia ori al persoanei căreia îi aparține sau folosește locuința, precum și în sediul oricărei persoane juridice, fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.

#### ARTICOLUL 101

##### **Reținerea și arestarea persoanei solicitate în caz de urgență**

(1) În caz de urgență, prin excepție de la dispozițiile art. 100, măsura reținerii poate fi dispusă pe baza semnalării transmise prin Organizația Internațională a Poliției Criminale (Interpol), care nu echivalează cu mandatul european de arestare. În acest caz, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române solicită de îndată Biroului Central Național Interpol corespondent

transmiterea către parchetul competent, în termen de cel mult 48 de ore de la reținerea persoanei solicitate.

(2) Persoanei reținute i se aduc, de îndată, la cunoștință în limba pe care o înțelege motivele reținerii.

(3) Când măsura reținerii a fost luată de organul de cercetare penală al poliției judiciare, acesta este obligat, în primele 10 ore de la reținere, să prezinte persoana solicitată procurorului desemnat de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială a fost reținută.

#### ARTICOLUL 102

##### **Sesizarea curții de apel în vederea arestării și predării persoanei solicitate**

(1) Procurorul sesizează curtea de apel competentă cu propunerea de luare a măsurii arestării persoanei solicitate.

(2) De îndată ce instanța este sesizată, cauza se repartizează, în condițiile legii, unui complet format dintr-un judecător, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării și asupra predării persoanei solicitate.

(3) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind arestarea și predarea în baza mandatelor europene de arestare. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei solicitate; numărul și data adresei parchetului; numărul și data mandatului european de arestare; autoritatea judiciară emitentă; numărul dosarului instanței; data și soluția pronunțată; numărul și data mandatului intern de arestare; durata arestării, cu indicarea datei la care începe măsura și a datei la care expiră; numele și prenumele judecătorului care a dispus măsura arestării și/sau predarea persoanei solicitate; data declarării recursului, evidențiindu-se separat împotriva cărei soluții a fost declarată calea de atac; data înaintării recursului la instanța de control judiciar; soluția instanței de recurs, precum și prelungirile arestării; data comunicării hotărârii asupra predării autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

#### ARTICOLUL 103

##### **Procedura de executare a mandatului european de arestare**

(1) Judecătorul verifică mai întâi identitatea persoanei solicitate și se asigură că acesteia i s-a comunicat o copie a mandatului european de arestare sau, în cazul prevăzut la art. 101, că a fost informată despre motivul reținerii.

(2) Dacă persoana a fost reținută potrivit art. 101, judecătorul poate dispune, prin încheiere motivată, pe baza semnalării transmise prin Organizația Internațională a Poliției Criminale (Interpol), arestarea persoanei solicitate sau obligarea de a nu părăsi localitatea pe o durată de 5 zile. În acest caz, instanța amână cauza și fixează un termen de 5 zile pentru prezentarea de către procuror a mandatului european de arestare, însoțit de traducerea în limba română.

(3) După primirea mandatului european de arestare, judecătorul aduce la cunoștința persoanei solicitate drepturile prevăzute la art. 104, efectele regulii specialității, precum și posibilitatea de a consimți la predarea către autoritatea judiciară emitentă, punându-i în vedere consecințele juridice ale consimțământului la predare, îndeosebi caracterul irevocabil al acestuia.

(4) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis împotriva unui cetățean român, în vederea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, judecătorul întreabă persoana solicitată dacă aceasta este de

acord să execute pedeapsa sau măsura de siguranță în statul membru emitent.

(5) În cazul în care persoana solicitată declară că este de acord cu predarea sa, despre consimțământul acesteia se întocmește un proces-verbal care se semnează de către judecător, grefier, apărător și persoana solicitată. În același proces-verbal se va menționa dacă persoana solicitată a renunțat sau nu la drepturile conferite de regula specialității.

(6) În cazul prevăzut la alin. (5), dacă nu este incident vreunul dintre motivele de refuz al executării prevăzute la art. 98, judecătorul se poate pronunța prin sentință, potrivit art. 107, deopotrivă asupra arestării și predării persoanei solicitate.

(7) Dacă persoana solicitată nu consimte la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă, procedura de executare a mandatului european de arestare continuă cu audierea persoanei solicitate, care se limitează la consemnarea poziției acesteia față de existența unuia dintre motivele obligatorii sau opționale de neexecutare, precum și la eventuale obiecții în ceea ce privește identitatea.

(8) În cazurile prevăzute la alin. (5) și (7), atunci când judecătorul apreciază necesar să acorde un termen pentru luarea unei hotărâri cu privire la predare, arestarea persoanei solicitate în cursul procedurii de executare a mandatului european de arestare se dispune prin încheiere motivată.

(9) Instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă se impune menținerea arestării în vederea predării. În acest sens, instanța se pronunță prin încheiere motivată, ținând seama de termenele prevăzute la art. 110.

(10) În toate cazurile, măsura arestării în vederea predării poate fi luată numai după ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului. Durata inițială a arestării nu poate depăși 30 de zile, iar durata totală, până la predarea efectivă către statul membru emitent, nu poate depăși în niciun caz 180 de zile.

(11) În cazul în care persoana solicitată este pusă în libertate, instanța dispune față de aceasta măsura obligării de a nu părăsi localitatea, dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, în situația în care, ulterior, instanța dispune executarea mandatului european de arestare, prin hotărârea de predare se dispune și arestarea persoanei solicitate în vederea predării către autoritatea judiciară emitentă.

(12) Dacă judecătorul apreciază că în cauză se impune solicitarea de informații sau garanții suplimentare autorității judiciare emitente, amână cauza stabilind un termen pentru primirea datelor solicitate. Termenul fixat nu poate fi mai mare de 10 zile.

(13) După întocmirea sentinței prevăzute la art. 107 sau a încheierii prevăzute la alin. (2) ori (9), după caz, judecătorul emite de îndată un mandat de arestare. Dispozițiile Codului de procedură penală cu privire la conținutul și executarea mandatului de arestare se aplică în mod corespunzător.

(14) Ședința de judecată este publică, afară de cazul în care, la cererea procurorului, a persoanei solicitate sau din oficiu, judecătorul apreciază că se impune judecarea cauzei în ședință secretă. Participarea procurorului este obligatorie.

#### ARTICOLUL 104

##### **Drepturile persoanei arestate în baza unui mandat european de arestare**

(1) Persoana arestată are dreptul să fie informată cu privire la conținutul mandatului european de arestare.

(2) Persoana arestată are dreptul să fie asistată de un apărător ales sau numit din oficiu de instanță.

(3) Persoana arestată care nu înțelege sau nu vorbește limba română are dreptul la interpret, asigurat gratuit de către instanță.

#### ARTICOLUL 105

##### **Predarea temporară sau luarea declarației persoanei solicitate**

(1) Dacă autoritatea judiciară emitentă solicită, judecătorul poate dispune predarea temporară a persoanei solicitate sau procedeează la audierea persoanei solicitate.

(2) În cazul în care s-a acordat predarea temporară, aceasta se efectuează în condițiile și pe durata stabilite de comun acord între autoritatea judiciară emitentă și cea de executare. În toate cazurile persoana urmărită va trebui să se întoarcă în România pentru a participa la desfășurarea procedurii de predare în baza mandatului european de arestare.

(3) În cazul în care nu se acordă predarea temporară sau aceasta nu este solicitată, autoritatea judiciară de executare română procedeează la luarea unei declarații persoanei solicitate, cu participarea persoanei desemnate de autoritatea judiciară emitentă, dacă este cazul, în conformitate cu legea statului membru emitent. Audierea persoanei solicitate se face potrivit prevederilor Codului de procedură penală român și în condițiile stabilite potrivit înțelegerii dintre autoritățile judiciare implicate. În toate cazurile se vor respecta drepturile procesuale ale persoanei urmărite.

#### ARTICOLUL 106

##### **Incidente procedurale**

În cazul în care, în cursul procedurii de executare a unui mandat european de arestare, este sesizată Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate a unei dispoziții din prezentul titlu, judecarea excepției se face cu precădere, în termen de cel mult 45 de zile de la sesizarea Curții Constituționale.

#### ARTICOLUL 107

##### **Hotărârea**

(1) În toate cazurile instanța se pronunță asupra executării mandatului european de arestare prin sentință, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 110. În scopul luării unei hotărâri, instanța ține seama de toate împrejurările cauzei și de necesitatea executării mandatului european de arestare.

(2) În termen de cel mult 24 de ore după rămânerea definitivă a hotărârii de predare, instanța comunică hotărârea luată autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(3) În cazul în care predarea persoanei solicitate a fost amânată, indiferent dacă, la momentul pronunțării hotărârii, aceasta se află ori nu se află sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare prevăzut la art. 103 alin. (13) este pus în executare la data încetării motivelor care au justificat amânarea.

#### ARTICOLUL 108

##### **Căi de atac**

(1) Împotriva încheierilor prevăzute la art. 103 alin. (2), (8) și (9) se poate declara recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare.

(2) Hotărârea prevăzută la art. 107 alin. (1) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, cu excepția cazului în care persoana solicitată consimte la predare, când hotărârea este definitivă.

(3) Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor privind măsura arestării. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore.

#### ARTICOLUL 109

##### **Soluționarea recursului**

Recursul declarat în condițiile prevăzute la art. 108 se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la înregistrarea cauzei.

#### ARTICOLUL 110

##### **Termene**

(1) Mandatul european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

(2) În cazul prevăzut la art. 103 alin. (5), hotărârea asupra executării mandatului european de arestare trebuie pronunțată cel mai târziu în termen de 10 zile de la termenul de judecată la care persoana solicitată și-a exprimat consimțământul la predare.

(3) În celelalte cazuri, hotărârea definitivă privind executarea mandatului european de arestare se pronunță în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei solicitate.

(4) Când, pentru motive justificate, nu se poate pronunța o hotărâre în termenele prevăzute la alineatele precedente, instanța poate amâna pronunțarea pentru 30 de zile, comunicând autorității judiciare emitente această împrejurare, precum și motivele amânării și menținând măsurile necesare în vederea predării.

(5) Când, din motive excepționale, nu pot fi respectate termenele prevăzute în prezentul articol, autoritatea judiciară de executare română va informa Eurojust, precizând motivele întâzierii.

#### ARTICOLUL 111

##### **Predarea persoanei solicitate**

(1) Predarea se realizează de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, cu sprijinul unității de poliție pe raza căreia se află locul de detenție, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii de predare.

(2) Dacă, din motive independente de voința unuia dintre statele emitente sau de executare, predarea nu se poate efectua în acest termen, autoritățile judiciare implicate vor intra imediat în contact pentru a fixa o nouă dată de predare. În acest caz, predarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.

(3) În mod excepțional, predarea poate fi amânată temporar, pentru motive umanitare serioase, cum ar fi existența unor temeieri suficiente pentru a se crede că predarea va periclita, în mod evident, viața sau sănătatea persoanei solicitate. Executarea mandatului european de arestare va avea loc imediat ce aceste motive încetează să existe. În acest sens, autoritatea judiciară executorie va informa de îndată autoritatea judiciară emitentă și împreună vor conveni o nouă dată de predare. În acest caz, predarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel convenită.

(4) În cazul în care sunt depășite termenele maxime pentru predare, fără ca persoana în cauză să fie primită de către statul

emitent, se va proceda la punerea în libertate a persoanei urmărite, fără ca acest fapt să constituie un motiv de refuz al executării unui viitor mandat european de arestare, bazat pe aceleași fapte.

(5) În toate cazurile, în momentul predării, autoritatea judiciară de executare română va aduce la cunoștința autorității judiciare emitente durata privării de libertate pe care a suferit-o persoana la care se referă mandatul european de arestare, cu scopul de a fi dedusă din pedeapsa sau din măsura de siguranță care se va aplica.

#### ARTICOLUL 112

##### **Predarea amânată sau condiționată**

(1) Când persoana urmărită este urmărită penal sau judecată de autoritățile judiciare române pentru o faptă diferită de cea care motivează mandatul european de arestare, autoritatea judiciară de executare română, chiar dacă s-a dispus executarea mandatului, va putea amâna predarea până la terminarea judecății sau până la executarea pedepsei.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), dacă autoritatea judiciară emitentă o solicită, autoritatea judiciară de executare română poate dispune predarea temporară a persoanei urmărite, în condițiile stabilite printr-un acord încheiat în scris cu autoritatea judiciară emitentă.

#### ARTICOLUL 113

##### **Remiterea de obiecte**

(1) La cererea autorității judiciare emitente sau din oficiu, autoritatea judiciară de executare română va dispune remiterea, în conformitate cu legea română, a obiectelor care constituie mijloace materiale de probă sau au fost dobândite de persoana solicitată ca urmare a săvârșirii infracțiunii care stă la baza emiterii mandatului european de arestare, fără a aduce atingere drepturilor pe care statul român sau terții le pot avea asupra acestora. Obiectele se restituie la terminarea procesului penal.

(2) Obiectele prevăzute la alin. (1) se remit chiar și atunci când mandatul european de arestare nu se poate executa din cauza decesului sau evadării persoanei urmărite.

(3) În cazul în care bunurile sunt supuse confiscării în România, autoritatea judiciară de executare va putea refuza remiterea acestora sau va putea să o efectueze temporar, dacă acest lucru este necesar bunei desfășurări a procesului penal aflat pe rolul autorităților judiciare române.

#### ARTICOLUL 114

##### **Concursul de cereri**

(1) În cazul în care două sau mai multe state membre au emis un mandat european de arestare în legătură cu aceeași persoană, autoritatea judiciară de executare română va decide asupra priorității de executare, ținând seama de toate circumstanțele și, în special, de locul săvârșirii și gravitatea infracțiunii, de data emiterii mandatelor, precum și de împrejurarea că mandatul a fost emis în vederea urmăririi penale, a judecății sau în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță. Autoritatea judiciară de executare română va putea solicita, dacă este cazul, avizul Eurojust cu privire la această hotărâre.

(2) În cazul concurenței între un mandat european de arestare și o cerere de extrădare prezentată de către un stat terț, autoritatea judiciară de executare română va decide luând în considerare toate circumstanțele și în special cele prevăzute la alin. (1) și cele prevăzute în convenția de extrădare aplicabilă

în relația cu statul terț. În cazul în care va da prioritate cererii de extrădare, se vor aplica dispozițiile titlului II.

(3) În cazul în care decide să se acorde întâietate cererii de extrădare, autoritatea judiciară de executare română va aduce acest lucru la cunoștința autorității emitente a mandatului european de arestare.

(4) În cazul în care cu privire la aceeași persoană, înainte de predarea acesteia, autoritățile române primesc din partea autorităților competente ale aceluiași stat membru emitent două sau mai multe mandate, cauzele privind executarea acestor mandate europene de arestare se conexează la instanța cea dintâi sesizată, pronunțându-se o singură hotărâre cu privire la executarea fiecăruia dintre mandatele europene de arestare. În cazul în care predarea este admisă doar pentru una sau unele dintre fapte, în hotărârea de predare se menționează expres acest lucru, dispozițiile art. 115 aplicându-se în mod corespunzător.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere obligațiilor derivate din calitatea de parte la Statutul Curții Penale Internaționale.

## CAPITOLUL IV

### Alte dispoziții

#### ARTICOLUL 115

##### Regula specialității

(1) Consimțământul pentru urmărirea, judecarea, condamnarea sau deținerea unei persoane de către autoritățile române pentru alte fapte comise anterior predării acesteia în baza unui mandat european de arestare se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

(2) Cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul membru de executare o consimte. În acest scop, autoritatea judiciară română emitentă va prezenta autorității judiciare de executare o cerere de autorizare, însoțită de informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1).

(3) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 97.

(4) Dispozițiile alineatelor anterioare nu se aplică atunci când intervine una dintre următoarele circumstanțe:

a) când persoana urmărită a renunțat în mod expres în fața autorității judiciare de executare la regula specialității, înainte de predare;

b) când persoana urmărită a renunțat, după predare, să recurgă la regula specialității în legătură cu anumite infracțiuni anterioare predării sale. Declarația de renunțare la regula specialității se dă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent, întocmindu-se un proces-verbal conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Renunțarea la regula specialității trebuie să fie voluntară și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor acesteia;

c) când, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

d) când infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă privativă de libertate;

e) când la terminarea procesului penal nu se aplică o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță.

#### ARTICOLUL 116

##### Tranzitul

(1) Tranzitul pe teritoriul României al unei persoane, în vederea executării unui mandat european de arestare, se acordă la cererea statului emitent, care trebuie să prezinte următoarele date:

a) existența unui mandat european de arestare;

b) identitatea și cetățenia persoanei care face obiectul mandatului european;

c) încadrarea juridică a faptei;

d) descrierea împrejurărilor în care infracțiunea a fost săvârșită, inclusiv data și locul.

(2) Cererea și informațiile prevăzute la alin. (1) nu trebuie prezentate în cazul tranzitului aerian fără escală, cu excepția cazului în care s-ar produce o aterizare forțată.

(3) Cererea și informațiile privind tranzitul se transmit Ministerului Justiției, care le înaintează, de îndată, Curții de Apel București.

(4) Curtea de Apel București, în complet format din 2 judecători ai Secției penale, se pronunță cu privire la cererea de tranzit, în ziua primirii acesteia, prin încheiere dată în camera de consiliu.

(5) Încheierea este definitivă și se comunică imediat Ministerului Justiției, care informează de îndată statul emitent.

(6) În cazul în care persoana ce face obiectul mandatului european are cetățenia română, tranzitul nu este acordat decât dacă este îndeplinită condiția prevăzută la art. 97 alin. (2).

#### ARTICOLUL 117

##### Predarea ulterioară

(1) Consimțământul la predarea de către statul român către un alt stat membru a unei persoane solicitate în baza unui mandat european de arestare pentru alte fapte comise anterior predării sale se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

(2) În orice caz, consimțământul autorității judiciare române de executare la predarea ulterioară a persoanei solicitate de către un stat membru emitent către un alt stat nu este necesar dacă persoana solicitată:

a) având ocazia să părăsească teritoriul statului căruia i-a fost predată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

b) a consimțit să fie predată unui stat membru, altul decât statul de executare, în baza unui mandat european de arestare. Consimțământul se exprimă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent și se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Consimțământul trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor sale;

c) renunță la regula specialității, în conformitate cu dispozițiile art. 115 alin. (3) și (4) lit. a)—c).

(3) În situațiile nereglementate de alin. (1) și (2) este necesară aprobarea autorității judiciare române de executare, care se va solicita în conformitate cu dispozițiile art. 89, anexând cererii informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1), însoțite de o traducere.

(4) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare pentru predarea persoanei solicitate către un stat terț este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 97.

(5) Dispozițiile alin. (1)—(4) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care România este stat membru emitent.

#### ARTICOLUL 118

##### **Predarea ulterioară unei extrădări**

(1) În cazul în care persoana urmărită a fost extrădată în România dintr-un stat terț de care aceasta a fost protejată prin dispozițiile acordului în baza căruia a fost extrădată, referitoare la regula specialității, autoritatea judiciară română de executare va solicita autorizarea statului care a extrădat-o pentru a putea fi predată statului emitent. Termenele prevăzute la art. 110 vor începe să curgă de la data la care regula specialității încetează să se aplice.

(2) În timp ce soluționează cererea de autorizare, autoritatea judiciară română de executare va continua să asigure condițiile materiale necesare pentru o predare efectivă.

#### ARTICOLUL 119

##### **Extrădarea ulterioară**

(1) Extrădarea unei persoane care a fost predată în România în baza unui mandat european de arestare, solicitată ulterior de către un stat care nu este membru al Uniunii Europene, nu se poate acorda fără consimțământul autorității judiciare de executare care a aprobat predarea.

(2) În cazul în care autoritățile judiciare române au acordat predarea unei persoane unui alt stat membru al Uniunii Europene, în baza unui mandat european de arestare, iar autoritățile judiciare emitente solicită consimțământul de a extrăda persoana urmărită către un terț stat care nu este membru al Uniunii Europene, consimțământul va fi acordat în conformitate cu instrumentele bilaterale sau multilaterale la care România este parte, luându-se în considerare cererea de extrădare.

#### ARTICOLUL 120

##### **Imunități și privilegii**

(1) Când persoana la care se referă mandatul european de arestare se bucură de imunitate în România, autoritatea judiciară de executare va solicita fără întârziere autorității competente ridicarea acestui privilegiu.

(2) Dacă ridicarea imunității este de competența unui alt stat sau a unei organizații internaționale, cererea va fi formulată de autoritatea judiciară care a emis mandatul european de arestare. Autoritatea judiciară de executare va comunica această împrejurare autorității judiciare emitente.

(3) În timpul în care cererea de retragere a imunității la care se referă alin. (2) este în curs de soluționare, autoritatea judiciară de executare ia măsurile pe care le consideră necesare

pentru a garanta predarea efectivă când persoana a încetat să se mai bucure de privilegiul imunității.

(4) Termenele prevăzute la art. 110 încep să curgă de la data când autoritatea judiciară de executare a fost informată despre ridicarea sau retragerea imunității.

(5) Când persoana la care se referă mandatul european de arestare a ajuns în România, ca urmare a extrădării dintr-un stat terț care nu este membru al Uniunii Europene, iar predarea este limitată la infracțiunea pentru care s-a acordat, termenele prevăzute la alin. (4) încep să curgă din momentul în care autoritățile statului care a extrădat persoana urmărită își dau acordul ca regula specialității să rămână fără efect, iar persoana poate fi predată statului emitent al mandatului european. Până la luarea deciziei, autoritatea judiciară de executare va lua măsurile necesare pentru a se efectua predarea, dacă este cazul.

#### ARTICOLUL 121

##### **Relația cu alte instrumente juridice**

Condițiile, cerințele și procedura de emitere și de executare a mandatului european de arestare sunt cele stabilite în prezenta lege, cu excepția celor prevăzute în convențiile bilaterale sau multilaterale la care România este parte, în care se simplifică sau se facilitează procedura de predare, în conformitate cu dispozițiile paragrafului 2 al art. 31 al Deciziei-cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

#### ARTICOLUL 122

##### **Dispoziții tranzitorii**

(1) Dispozițiile prezentului titlu se aplică mandatelor europene de arestare primite de autoritățile române ulterior intrării sale în vigoare, chiar dacă se referă la fapte anterioare acestei date.

(2) Procedurile de extrădare în curs în momentul intrării în vigoare a prezentului titlu vor continua să se soluționeze potrivit titlului II.

### TITLUL IV

#### **Transferul de proceduri în materie penală**

##### CAPITOLUL I

##### **Cererea de transfer al procedurii penale**

#### ARTICOLUL 123

##### **Dispoziții generale**

Efectuarea unei proceduri penale sau continuarea unei proceduri inițiate de autoritățile judiciare române competente, pentru o faptă care constituie infracțiune conform legii române, poate fi transferată unui stat străin, în condițiile prevăzute în prezentul titlu.

#### ARTICOLUL 124

##### **Condiții**

(1) Autoritățile judiciare române pot solicita autorităților competente ale altui stat exercitarea unei proceduri penale sau continuarea acesteia dacă transferul procedurii penale servește intereselor unei bune administrări a justiției sau favorizează

reintegrarea socială în caz de condamnare, în unul dintre următoarele cazuri:

a) persoana învinuită de săvârșirea infracțiunii se află în executarea unei pedepse pe teritoriul statului solicitat, pentru o infracțiune mai gravă decât cea comisă în România;

b) persoana învinuită de săvârșirea infracțiunii locuiește pe teritoriul statului solicitat și, în temeiul legii acestui stat, extrădarea sau predarea a fost refuzată ori ar fi refuzată în cazul formulării unei cereri sau al emiterii unui mandat european de arestare;

c) persoana învinuită de săvârșirea infracțiunii locuiește pe teritoriul statului solicitat și, în temeiul legii acestui stat, recunoașterea hotărârii penale definitive de condamnare pronunțate de instanța română a fost refuzată ori nu corespunde ordinii juridice interne a aceluși stat, dacă persoana condamnată nu a început executarea pedepsei, iar executarea nu este posibilă chiar având deschisă calea extrădării ori a predării.

(2) Transferul procedurii penale poate fi solicitat și atunci când autoritățile judiciare române apreciază, funcție de particularitățile cauzei, că prezența persoanei învinuite de săvârșirea infracțiunii la cercetarea penală nu poate fi asigurată și acest lucru este posibil în statul străin.

#### ARTICOLUL 125

##### Procedura

(1) Transferul procedurii penale se solicită în baza hotărârii instanței căreia i-ar reveni competența să soluționeze cauza în prima instanță, dacă procedura se referă la activitatea de urmărire penală sau a instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă procedura se referă la activitatea de judecată.

(2) În acest sens, la propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori din oficiu, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, instanța dispune, prin încheiere motivată, transferul procedurii penale. În situația transferului urmăririi penale, propunerea procurorului se soluționează în camera de consiliu de un complet format dintr-un singur judecător, indiferent de natura infracțiunii, iar prezența procurorului este obligatorie.

(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu recurs. Termenul de recurs este de 5 zile și curge de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 5 zile, iar recursul se judecă în termen de 30 de zile de la înregistrarea cauzei. Recursul este suspensiv de executare.

(4) Încheierea prin care se dispune transferul procedurii, rămasă definitivă, suspendă termenul de prescripție a răspunderii penale, precum și continuarea procedurii penale începute, sub rezerva actelor și demersurilor cu caracter urgent.

(5) Cererea se formulează de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori de către instanță, după caz, și se transmite Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, potrivit art. 10, însoțită de copii certificate de către un magistrat român competent ale tuturor actelor de procedură, cu excepția cazului în care statul străin solicită transmiterea originalului dosarului.

(6) În cazul în care nu se transmite statului solicitat, originalul dosarului se arhivează. În cazul în care transmite originalul, o copie certificată a dosarului se păstrează în arhivă. Restituirea originalului se solicită în situația în care urmărirea penală ori judecata nu este preluată de statul solicitat.

#### ARTICOLUL 126

##### Transmiterea cererii

Ministerul Justiției sau Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz, asigură transmiterea cererii de transfer al procedurii penale pe una din căile prevăzute de prezenta lege.

#### ARTICOLUL 127

##### Efectele transferului

(1) După ce transferul procedurii penale a fost aprobat de statul solicitat, nicio altă procedură pentru aceeași faptă nu mai poate fi începută de autoritățile judiciare române.

(2) Suspendarea cursului prescripției răspunderii penale se menține până la soluționarea cauzei de către autoritățile competente ale statului solicitat.

(3) Statul român redobândește dreptul de a începe sau, după caz, de a relua urmărirea penală pentru cea faptă dacă:

a) statul solicitat îl informează că nu poate finaliza urmărirea penală ce i-a fost transferată;

b) ulterior, ia cunoștință de existența unui motiv care, potrivit dispozițiilor prezentei legi, ar împiedica cererea de transfer al procedurii penale.

(4) În caz de condamnare, hotărârea pronunțată în procedura inițiată sau continuată în statul solicitat, rămasă definitivă, se înscrie în cazierul judiciar și produce aceleași efecte ca și când ar fi fost pronunțată de o instanță română.

#### CAPITOLUL II

##### Preluarea urmăririi sau a procedurii penale

#### ARTICOLUL 128

##### Cererea de preluare a procedurii penale

(1) Orice cerere de preluare a procedurii penale adresată de un stat străin parchetelor sau instanțelor române se înaintează, după caz, Ministerului Justiției sau Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Cererea de preluare a urmăririi penale se soluționează de parchetul de pe lângă curtea de apel în circumscriptia căreia domiciliază sau a fost identificată persoana urmărită. Cererea de preluare a judecății se soluționează de secția penală a curții de apel în circumscriptia căreia domiciliază sau a fost identificată persoana urmărită.

(3) Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta dispune asupra urmăririi date cererii în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală.

(4) Cererea de preluare a judecății se transmite de Ministerul Justiției parchetului de pe lângă curtea de apel competentă să o soluționeze. Procurorul general competent sesizează curtea de apel cu propunerea de admitere sau respingere a cererii.

(5) O dată investită cu o cerere de preluare a judecății, curtea de apel competentă dispune prin încheiere motivată asupra admisibilității cererii. Încheierea este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(6) În cazul în care cererea a fost considerată admisibilă, judecata continuă potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

(7) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției informează autoritățile statului solicitant în ceea ce privește admiterea sau respingerea cererii de transfer de proceduri penale.



## CAPITOLUL III

**Dispoziții pentru punerea în practică a Convenției  
din 19 iunie 1990 de punere în aplicare  
a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea  
treptată a controalelor la frontierele comune, Schengen**

## ARTICOLUL 129

**Aplicarea principiului *non bis in idem***

(1) O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă pe teritoriul unui stat membru al spațiului Schengen nu poate fi urmărită sau judecată pentru aceleași fapte dacă, în caz de condamnare, hotărârea a fost executată, este în curs de executare sau nu mai poate fi executată potrivit legii statului care a pronunțat condamnarea.

(2) Cu toate acestea, dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă:

a) faptele vizate de hotărârea străină s-au săvârșit în tot sau în parte pe teritoriul României. În acest caz, excepția nu se aplică dacă faptele s-au săvârșit în parte pe teritoriul statului membru unde s-a pronunțat hotărârea;

b) faptele vizate de hotărârea străină constituie o infracțiune contra siguranței statului sau împotriva altor interese esențiale ale României;

c) faptele vizate de hotărârea străină au fost săvârșite de un funcționar român prin încălcarea obligațiilor sale de serviciu.

(3) Excepțiile menționate la alin. (2) nu se aplică atunci când, pentru aceleași fapte, statul membru interesat a cerut preluarea urmăririi penale sau a acordat extrădarea persoanei în cauză.

## TITLUL V

**Recunoașterea și executarea hotărârilor penale  
și a actelor judiciare**

## CAPITOLUL I

**Recunoașterea și executarea hotărârilor penale și a  
actelor judiciare străine**

## ARTICOLUL 130

**Hotărârea penală străină și actul judiciar străin**

(1) În sensul prezentului capitol, prin *hotărâre penală străină* se înțelege o hotărâre pronunțată de instanța competentă a unui alt stat.

(2) În sensul prezentului capitol, prin *act judiciar străin* se înțelege un act judiciar care emană de la o autoritate judiciară străină competentă.

(3) Competența instanței sau autorității judiciare străine se verifică prin intermediul Ministerului Justiției.

## ARTICOLUL 131

**Condiții pentru recunoaștere**

(1) Recunoașterea pe teritoriul României a unei hotărâri penale străine sau a unui act judiciar străin poate avea loc dacă:

a) România și-a asumat o asemenea obligație printr-un tratat internațional la care este parte;

b) a fost respectat dreptul la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994;

c) nu a fost pronunțată pentru o infracțiune politică sau pentru o infracțiune militară care nu este o infracțiune de drept comun;

d) respectă ordinea publică a statului român;

e) hotărârea sau actul judiciar poate produce efecte juridice în România, potrivit legii penale române;

f) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleiași persoane în România;

g) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleiași persoane într-un alt stat, care a fost recunoscută în România.

(2) Hotărârile penale străine pot fi recunoscute în România și dacă nu este întrunită condiția prevăzută la alin. (1) lit. a), pe bază de reciprocitate. În acest sens, instanța competentă solicită Ministerului Justiției verificarea îndeplinirii condiției reciprocității.

(3) Executarea hotărârii este posibilă, independent de verificarea condițiilor prevăzute la alin. (1), și atunci când se referă la un cetățean român a cărui extrădare a fost, în prealabil, acordată de România statului străin în care s-a pronunțat hotărârea.

## ARTICOLUL 132

**Procedura de recunoaștere la cererea unui stat străin**

(1) Cererea de recunoaștere a unei hotărâri penale străine, formulată de autoritatea competentă a statului străin solicitant, este transmisă de Ministerul Justiției procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căreia domiciliază sau își are reședința condamnatul.

(2) Condamnatul se citează, iar odată cu citația i se comunică hotărârea străină împreună cu actele ce o însoțesc, într-o limbă pe care o înțelege.

(3) Condamnatul are dreptul la un avocat ales sau desemnat din oficiu și, după caz, la interpret.

(4) Instanța, ascultând concluziile procurorului și declarațiile condamnatului, dacă constată că sunt întrunite condițiile legale, recunoaște hotărârea penală străină sau actele judiciare străine, iar în cazul în care pedeapsa pronunțată prin acea hotărâre nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, substituie pedepsei neexecutate sau restului de pedeapsă neexecutat o pedeapsă corespunzătoare potrivit legii penale române.

(5) Dacă hotărârea penală străină se referă la un bun imobil, cererea se transmite procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căreia se află imobilul.

(6) Curtea de apel decide prin hotărâre pronunțată în camera de consiliu, care poate fi atacată cu recurs. Hotărârea se comunică parchetului și Ministerului Justiției.

## ARTICOLUL 133

**Procedura specială de recunoaștere pe cale principală**

(1) Recunoașterea hotărârilor penale pronunțate de instanțele judecătorești din străinătate sau a altor acte judiciare străine se poate face și pe cale principală, de către instanța de judecată sesizată în acest scop de către condamnat sau de către procuror.

(2) În acest caz, competența aparține judecătoriei în a cărei circumscripție teritorială se află condamnatul.

(3) Dispozițiile art. 132 alin. (3)–(6) se aplică în mod corespunzător.

## ARTICOLUL 134

**Procedura de recunoaștere pe cale incidentală**

Recunoașterea se poate face pe cale incidentală în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror în faza de urmărire sau de către instanța de judecată în fața căreia cauza este pendinte.

## ARTICOLUL 135

**Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative**

Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative, pentru fapte asimilate infracțiunilor, astfel cum

sunt acestea definite de Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, este posibilă numai dacă persoana în cauză a avut posibilitatea de a exercita o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești.

#### ARTICOLUL 136

##### **Măsuri preventive**

Înainte de luarea unei decizii privind recunoașterea unei hotărâri penale străine instanța competentă poate, la cererea statului străin, transmisă prin Ministerul Justiției, sau din oficiu, să dispună arestarea preventivă a persoanei care face obiectul hotărârii a cărei recunoaștere se solicită sau o altă măsură preventivă pentru a evita fuga acesteia de pe teritoriul României.

#### CAPITOLUL II

### **Executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare române în străinătate**

#### ARTICOLUL 137

##### **Legea aplicabilă și efectele executării**

(1) Executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române.

(2) Hotărârile penale străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca și hotărârile pronunțate de instanțele române.

(3) Statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executat.

(4) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de statul străin, cât și de statul român.

(5) Statul străin trebuie să informeze statul român asupra intervenirii oricăreia dintre cauzele care determină încetarea executării, prevăzute la alin. (4).

(6) Începerea executării pedepsei în România are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acestuia, exceptând cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, caz în care acest stat redobândește dreptul la executare. În cazul pedepsei amenzii, statul străin redobândește dreptul la executare începând din momentul în care este informat asupra neexecutării, totale sau parțiale, a acestei pedepse.

#### ARTICOLUL 138

##### **Condiții pentru formularea unei cereri de recunoaștere și executare**

(1) Instanțele române pot solicita recunoașterea și executarea de către un stat străin a unei hotărâri judecătorești în unul dintre următoarele cazuri:

a) condamnatul este cetățean al statului solicitat sau al unui stat terț ori este apatrid și are domiciliul pe teritoriul aceluși stat, iar potrivit legii statului solicitat, extrădarea condamnatului în România în vederea executării pedepsei nu este admisibilă sau statul străin refuză să acorde extrădarea;

b) condamnatul este cetățean român cu domiciliul pe teritoriul statului solicitat sau are și cetățenia statului solicitat, iar statul străin refuză să acorde extrădarea acestuia.

(2) Formularea unei cereri de recunoaștere și executare este, de asemenea, admisibilă dacă condamnatul se află în executarea unei pedepse în statul solicitat pentru o altă faptă decât cea care a determinat condamnarea în România.

(3) În cazul formulării unei cereri de recunoaștere a unei hotărâri penale prin care s-a aplicat o pedeapsă, durata acesteia trebuie să fie mai mare de un an.

(4) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică, dacă împrejurările cauzei o cer, în baza unui tratat încheiat cu statul străin, atunci când se aplică măsura de siguranță a expulzării.

(5) Recunoașterea se solicită sub condiția neagrării, în statul străin, a pedepsei aplicate prin hotărârea pronunțată în România.

(6) Recunoașterea în străinătate a actelor judiciare emise de autoritățile române competente are loc în condițiile tratatului internațional aplicabil.

#### ARTICOLUL 139

##### **Efectele recunoașterii**

(1) Recunoașterea și executarea de către statul străin a cererii de recunoaștere formulate de instanțele române are ca efect renunțarea de către statul român la executarea hotărârii pe teritoriul României.

(2) Statul român redobândește dreptul la executarea hotărârii în cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, începând din momentul în care a fost informat de neexecutarea totală sau parțială a acestei pedepse.

#### ARTICOLUL 140

##### **Procedura de formulare a unei cereri de recunoaștere și de executare a unei hotărâri penale**

(1) Cererea de recunoaștere și executare a unei hotărâri penale într-un stat străin este formulată de instanța de executare, din oficiu, sau la cererea procurorului competent ori a condamnatului, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 138.

(2) La cerere se anexează actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil sau, în lipsa unui tratat, cel puțin hotărârea definitivă și mandatul de executare a pedepsei.

(3) Atunci când este necesar consimțământul condamnatului, acesta va fi dat în camera de consiliu a instanței de executare, exceptând cazul în care condamnatul se află în străinătate; în acest caz, consimțământul poate fi dat în fața unui funcționar consular român sau în fața autorității judiciare străine competente.

(4) În cazul în care condamnatul se află în România și nu a formulat el însuși cererea prevăzută la alin. (1), procurorul competent procedează la notificarea acestuia.

(5) Lipsa unui răspuns al condamnatului echivalează cu consimțământul la formularea cererii, fapt asupra căruia este informat prin notificare.

#### TITLUL VI

### **Transferarea persoanelor condamnate**

#### CAPITOLUL I

##### **Dispoziții generale**

#### ARTICOLUL 141

##### **Dreptul aplicabil**

(1) Prezentul titlu se aplică în domeniul transferării persoanelor condamnate, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, iar în absența acestora, pe bază de reciprocitate.

(2) Dispozițiile prezentului titlu se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin tratatele internaționale la care se referă alin. (1).

(3) Prezentul titlu nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferul în străinătate al deținuților, în scopul audierii acestora în calitate de martori sau al confruntării.

(4) În cuprinsul cererii de transferare a condamnatului, statul român va indica instrumentul internațional în temeiul căruia cererea este formulată.

#### ARTICOLUL 142

##### **Obiectivul transferării persoanelor condamnate**

(1) O persoană condamnată definitiv pe teritoriul României poate fi transferată pe teritoriul statului al cărui resortisant este, în vederea executării pedepsei, potrivit dispozițiilor prezentei legi.

(2) În temeiul reciprocității convenționale, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător în cazul în care un cetățean român a fost condamnat în alt stat.

(3) Persoana condamnată se poate adresa statului de condamnare ori statului de executare, pentru a fi transferată în vederea executării pedepsei.

(4) Transferarea poate fi cerută fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

#### ARTICOLUL 143

##### **Condițiile transferării**

Transferarea unei persoane condamnate în vederea executării pedepsei poate avea loc numai în următoarele condiții:

a) condamnatul este resortisant al statului de executare;

b) hotărârea este definitivă;

c) la data primirii cererii de transferare, condamnatul mai are de executat cel puțin 6 luni din durata pedepsei. În cazuri excepționale, în baza acordului între statele implicate, transferarea poate avea loc chiar dacă partea de pedeapsă neexecutată este mai mică de 6 luni;

d) transferul este consimțit de către persoana condamnată sau dacă, în raport cu vârsta ori cu starea fizică sau mintală a acesteia, unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei. Consimțământul nu se cere în cazul evadatului care se refugiază în statul de executare al cărui resortisant este;

e) faptele care au atras condamnarea constituie infracțiuni, potrivit legii statului de executare;

f) statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări; în caz contrar, transferarea nu poate avea loc.

#### ARTICOLUL 144

##### **Cereri și răspunsuri**

(1) Cererea de transferare, precum și răspunsul la aceasta trebuie formulate în scris.

(2) Cererea se adresează de către autoritatea competentă a statului solicitant autorității competente a statului solicitat. Răspunsul se comunică pe aceeași cale.

(3) Autoritatea competentă potrivit alin. (2) este, în cazul statului român, Ministerul Justiției, iar în cazul statului străin, în înțelesul prezentei legi, autoritatea centrală competentă.

(4) Statul român solicitat va informa statul străin solicitant, în cel mai scurt termen, asupra hotărârii sale privind acceptarea sau refuzul transferării solicitate.

#### ARTICOLUL 145

##### **Cadrul juridic**

Dispozițiile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român are calitatea de stat de executare.

#### CAPITOLUL II

##### **Procedura**

##### *SECȚIUNEA 1*

##### **Statul român ca stat de condamnare**

#### ARTICOLUL 146

##### **Obligația de a furniza informații**

(1) Orice persoană condamnată de către o instanță română, căreia i se pot aplica prevederile prezentei legi, căreia îi sunt aplicabile dispozițiile prezentului titlu, trebuie să fie informată în scris, prin grija Ministerului Justiției, despre conținutul exact al convenției internaționale incidente.

(2) În cazul în care condamnatul s-a adresat statului român, ca stat de condamnare, în vederea transferării sale, Ministerul Justiției va informa despre aceasta autoritatea centrală competentă a statului de executare, în cel mai scurt termen, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

(3) Informațiile trebuie să cuprindă:

a) numele, data și locul nașterii condamnatului;

b) dacă este cazul, adresa condamnatului în statul de executare;

c) o expunere a faptelor care au atras condamnarea;

d) natura, durata și data începerii executării pedepsei.

(4) În cazul în care condamnatul s-a adresat statului de executare în vederea transferării sale, statul român va comunica acestui stat, la cerere, informațiile prevăzute la alin. (3).

(5) Condamnatul trebuie să fie informat în scris despre orice demers întreprins de către oricare dintre cele două state în aplicarea prevederilor alin. (1)—(4), precum și despre orice hotărâre luată de unul dintre aceste state cu privire la cererea de transferare.

#### ARTICOLUL 147

##### **Înscrisuri ajutoare**

(1) În scopul soluționării cererii de transferare, statul român solicită statului de executare transmiterea următoarelor acte:

a) un document sau o declarație care să ateste că persoana condamnată este resortisant al statului de executare;

b) o copie de pe dispozițiile legale ale statului de executare, din care să rezulte că faptele care au determinat pronunțarea hotărârii în statul de condamnare constituie infracțiuni, potrivit legii statului de executare;

c) o declarație conținând informațiile privitoare la procedura pentru care se va opta, în vederea punerii în executare a condamnării. Dispozițiile art. 158 și 159 se aplică în mod corespunzător.

(2) Cu excepția cazului în care unul dintre cele două state nu își dă acordul la transferare, statul român comunică statului de executare următoarele:

a) copia autentică a hotărârii de condamnare definitive, precum și o copie a dispozițiilor legale aplicabile;

b) un document menționând durata condamnării deja executate, inclusiv informații asupra oricărei detenții provizorii, asupra reducerii pedepsei, sau un alt act privind stadiul executării condamnării;

c) declarația privind consimțământul la transferare, prevăzut la art. 143 lit. d);

d) dacă este cazul, orice raport sau constatare medico-legală ori alte acte medicale care atestă starea fizică și mintală a condamnatului, tratamentul urmat de acesta pe teritoriul statului român și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în statul de executare, precum și, în cazul condamnatului minor, copia referatului de anchetă socială efectuată în cauză.

(3) Statul român poate solicita statului de executare transmiterea oricăruia dintre documentele prevăzute la alin. (1) înainte de a formula cererea de transferare sau de pronunțare a hotărârii de acceptare ori de refuzare a transferării.

(4) Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul de executare solicită statului român transmiterea documentelor prevăzute la alin. (2).

#### ARTICOLUL 148

##### Consimțământul condamnatului

(1) Statul român va proceda în așa fel încât persoana care ar urma să își dea consimțământul la transferare, în temeiul art. 143 lit. d), să o facă de bunăvoie și în deplină cunoștință de consecințele juridice care decurg din aceasta.

(2) Statul român trebuie să dea statului de executare posibilitatea să verifice, prin intermediul unui consul sau al altui funcționar desemnat de acord cu statul de executare, că acest consimțământ a fost dat în condițiile alin. (1).

#### ARTICOLUL 149

##### Efectul transferării pentru statul de condamnare

(1) Preluarea condamnatului de către autoritățile statului de executare suspendă executarea pedepsei în România.

(2) Statul român nu mai poate să asigure executarea ori să continue executarea condamnării atunci când statul de executare consideră, potrivit legii, ca terminată executarea condamnării.

#### ARTICOLUL 150

##### Căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de condamnare

(1) Dreptul de a exercita căile extraordinare de atac în vederea desființării sau modificării hotărârii definitive de condamnare aparține statului român, ca stat de condamnare. Condamnatul poate să exercite sau, după caz, să solicite exercitarea unei căi extraordinare de atac, chiar după transferare.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu au legătură cu procedura conversiunii condamnării, reglementată prin art. 159.

#### ARTICOLUL 151

##### Procedura prealabilă

(1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se transmite Ministerului Justiției. La primirea cererii, Ministerul Justiției solicită să îi fie transmise, în regim de urgență, de către Administrația Națională a Penitenciarelor actele și informațiile la care se referă art. 146 alin. (3) și art. 147 alin. (2) lit. a)—d).

(2) După primirea actelor și informațiilor prevăzute la alin. (1), Ministerul Justiției le va traduce și apoi le va transmite, împreună

cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la care va solicita totodată transmiterea documentelor prevăzute la art. 147 alin. (1), precum și hotărârea privind acceptarea cererii de transferare.

(3) Prevederile alin. (2) nu sunt aplicabile dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferării. O asemenea soluție poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curții, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Sentința curții de apel se motivează și este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(4) Dacă soluția de refuz al transferării, prevăzută la alin. (3), rămâne definitivă, Ministerul Justiției va informa despre aceasta, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare. Informarea condamnatului se va face în timp util, conform art. 146 alin. (5), prin intermediul Administrației Naționale a Penitenciarelor.

#### ARTICOLUL 152

##### Soluții

(1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi examenului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. Dispozițiile art. 38 se aplică în mod corespunzător. După observarea îndeplinirii condițiilor, ministerul transmite cererea și actele ajutoare, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse în legătură cu cererea de transferare de către oficiul consular străin competent, potrivit art. 148 alin. (2).

(2) Procurorul general, primind cererea și actele prevăzute la alin. (1), procedează la luarea unei declarații condamnatului, pentru a se asigura că acesta și-a dat consimțământul la transferare, personal sau prin reprezentant, în condițiile prevăzute la art. 147 alin. (1). Declarația condamnatului se consemnează într-un proces-verbal, care se semnează de către procuror și persoana condamnată.

(3) Procurorul general sesizează, în vederea soluționării cererii de transferare, curtea de apel în a cărei circumscripție se află locul de detenție ori, în cazul în care condamnatul nu a început executarea pedepsei, domiciliul acestuia. Totodată, înainte de sesizarea curții de apel, procurorul general va verifica dacă persoana condamnată face obiectul unui dosar penal aflat pe rolul autorităților judiciare române, informând în mod corespunzător instanța. În cazul în care obținerea informațiilor ar conduce la întârzierea procedurii de transfer, procurorul general va dispune sesizarea curții de apel, urmând ca acestea să fie obținute cel mai târziu până la primul termen de judecată.

(4) Cererea se judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, cu citarea persoanei condamnate, precum și, dacă este cazul, cu participarea unui interpret. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. Judecarea cererii se face de urgență și cu precădere, iar hotărârea se motivează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică Ministerului Justiției.

(5) Împotriva sentinței pot declara recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare, procurorul general al curții de apel, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și condamnatul. Dispozițiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(6) Ministerul Justiției va informa, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare cu privire la soluția

definitivă pronunțată de către instanțele române asupra cererii de transferare. Prevederile art. 151 alin. (4) teza a 2-a sunt aplicabile.

(7) Dacă transferarea condamnatului a fost acceptată, Ministerul Justiției informează despre aceasta Ministerul Administrației și Internelor, care asigură predarea sub escortă.

(8) În cazul unei persoane care, după ce a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează, în cazul începerii executării pedepsei, ori, în cazul în care nu a început executarea pedepsei, se sustrage de la executarea pedepsei, refugiindu-se pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul român va putea adresa acestui stat o cerere de preluare a executării pedepsei aplicate. Cererea se formulează de către instanța de executare, în cazul în care persoana condamnată se sustrage de la executarea pedepsei, sau de către instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în cazul în care persoana condamnată a început executarea pedepsei. Cererea poate include și solicitarea ca statul pe teritoriul căruia s-a refugiat persoana condamnată să ia măsura arestării sau orice altă măsură pentru a garanta că persoana condamnată va rămâne pe teritoriul său până la comunicarea hotărârii asupra cererii de preluare a executării. La cerere se vor anexa documentele prevăzute la art. 146 alin. (3) și art. 147 alin. (2) lit. a), b) și d). După traducerea cererii și a actelor anexe, acestea se transmit la Ministerul Justiției spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat.

#### ARTICOLUL 153

##### Refuzul opțional al transferării

Cererea de transferare a persoanei condamnate poate fi refuzată, în principal, pentru următoarele motive:

a) persoana a fost condamnată pentru infracțiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România;

b) pedeapsa prevăzută de legea statului de executare este vădit superioară sau inferioară în raport cu cea stabilită prin hotărârea instanței române;

c) există indicii suficiente că, odată transferat, condamnatul ar putea fi pus în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt față de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române;

d) persoana condamnată nu a reparat pagubele produse prin infracțiune și nu a plătit cheltuielile la care a fost obligată prin hotărârea instanței române și nici nu a garantat plata despăgubirilor;

e) dacă există indicii suficiente că statul de executare nu va respecta regula specialității.

#### SECȚIUNEA a 2-a

##### Statul român ca stat de executare

#### ARTICOLUL 154

##### Acte necesare

(1) Statul român are obligația de a furniza, la cererea statului de condamnare, actele prevăzute la art. 147 alin. (1).

(2) Prevederile art. 147 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 155

##### Consimțământul condamnatului

Statul român va solicita oficiului consular român competent, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, să obțină de la

condamnat sau de la reprezentantul acestuia o declarație în care să se consemneze consimțământul la transfer, exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor juridice care decurg din transferarea condamnatului în România.

#### ARTICOLUL 156

##### Probe necesare soluționării cererii

(1) Oficiul consular român va fi solicitat să întocmească un înscris asupra situației sociale și familiale a condamnatului, ținând seama de afirmațiile acestuia și indicând posibilitățile sale de readaptare în România.

(2) Statul român va cere autorității centrale din statul de condamnare să îi furnizeze o copie de pe cazierul judiciar al condamnatului, precum și informații privitoare la eventualele relații întreținute de acesta cu medii sociale criminogene.

#### ARTICOLUL 157

##### Efectele transferării pentru statul de executare

(1) Autoritățile competente ale statului român sunt obligate:

a) fie să continue executarea condamnării imediat sau în baza unei hotărâri judecătorești, în condițiile enunțate la art. 158;

b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare cu o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile prevăzute la art. 159.

(2) La cererea statului de condamnare, statul român este obligat să indice statului de condamnare, înainte de transferarea persoanei condamnate, care dintre cele două proceduri prevăzute la alin. (1) va fi urmată.

(3) Executarea pedepsei este guvernată de legea statului de executare.

#### ARTICOLUL 158

##### Continuarea executării

În cazul în care statul român optează pentru continuarea executării pedepsei aplicate în statul de condamnare, el trebuie să respecte felul și durata pedepsei prevăzute în hotărârea de condamnare.

#### ARTICOLUL 159

##### Conversiunea condamnării

(1) Dacă felul pedepsei aplicate sau durata acesteia este incompatibilă cu legislația română, statul român poate, prin hotărâre judecătorească, să adapteze această pedeapsă la aceea prevăzută de legea română pentru faptele care au atras condamnarea. Această pedeapsă trebuie să corespundă, atât cât este posibil, în ceea ce privește felul pedepsei aplicate prin hotărârea statului de condamnare și, în niciun caz, nu poate să agraveze situația condamnatului.

(2) În cazul schimbării condamnării se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce privește întinderea conversiunii pedepsei și a criteriilor aplicabile, instanța română va trebui să respecte următoarele condiții:

a) va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunțată în statul de condamnare;

b) nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;

c) va deduce integral din pedeapsă perioada de privațiune de libertate deja executată de condamnat;

d) nu va agrava situația penală a condamnatului, nici nu va fi ținută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de

legislația statului de condamnare pentru infracțiunea sau infracțiunile săvârșite.

(3) Când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menține acea persoană în detenție sau va lua alte măsuri în scopul de a asigura prezența ei pe teritoriul statului român până la finalizarea acestei proceduri.

#### ARTICOLUL 160

##### Încetarea executării

Executarea pedepsei încetează de îndată ce statul român a fost informat de către statul de condamnare despre orice hotărâre sau măsură care atrage imposibilitatea continuării executării.

#### ARTICOLUL 161

##### Informații privind executarea

(1) Statul român va furniza informații statului de condamnare în ceea ce privește executarea pedepsei în următoarele situații:

a) când pedeapsa a fost executată sau considerată ca executată;

b) în cazul în care condamnatul a evadat;

c) dacă statul de condamnare solicită un raport special.

(2) În acest sens, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) Administrația Națională a Penitenciarelor va transmite periodic Ministerului Justiției informațiile privind executarea pedepsei. În situația prevăzută la alin. (1) lit. c) informațiile vor fi comunicate la cererea Ministerului Justiției.

#### ARTICOLUL 162

##### Acceptarea sau respingerea cererii

(1) În cazul în care Ministerul Justiției din România primește o cerere de transferare din partea unui resortisant român condamnat într-un alt stat, înștiințează despre această cerere autoritatea centrală din statul de condamnare, căreia îi solicită totodată informațiile prevăzute la art. 146 alin. (3), documentele prevăzute la art. 147 alin. (2), precum și o declarație precizând dacă autoritățile competente își dau consimțământul la transfer.

(2) Dacă cererea de transferare este refuzată, Ministerul Justiției îl înștiințează despre aceasta pe condamnat.

(3) Dacă cererea este aprobată, Ministerul Justiției transmite autorității centrale din statul de condamnare documentele prevăzute la art. 147 alin. (1).

(4) Îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, transmite documentele procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 158 sau 159, după caz. Dispozițiile art. 131 se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea se motivează în termen de 3 zile și este supusă recursului în termen de 10 zile de la comunicare. Comunicarea hotărârii către condamnat se face prin fax sau prin alt mijloc de transmitere, la autoritatea centrală din statul de condamnare, de către Ministerul Justiției, în cel mai scurt timp posibil.

(6) Curtea de apel emite un mandat de executare a pedepsei, pe care Ministerul Justiției îl transmite autorității centrale competente din statul de condamnare, în vederea transferării persoanei condamnate.

(7) Predarea condamnatului va avea loc, de regulă, pe teritoriul statului de condamnare, iar preluarea acestuia de către

statul român se face prin grija Ministerului Administrației și Internelor, cu înștiințarea Ministerului Justiției.

(8) Condamnatul transferat în România nu mai poate fi urmărit penal pentru aceeași infracțiune care a constituit obiectul condamnării în străinătate.

#### ARTICOLUL 163

##### Autoritățile judiciare competente

Autoritățile judiciare competente în procedurile la care se referă art. 162 sunt Curtea de Apel București și parchetul de pe lângă aceasta.

#### ARTICOLUL 164

##### Reglementări convergente

Prevederile art. 162 se completează cu cele ale art. 151 și 152, care se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 165

##### Refuzul opțional al transferării

Cererea de transferare a persoanei condamnate poate să fie refuzată, în principal, dacă:

a) procesul în care s-a pronunțat condamnarea nu s-a desfășurat în conformitate cu dispozițiile pertinente din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

b) împotriva condamnatului s-a pronunțat în România o hotărâre de condamnare pentru aceeași faptă ori este în curs o procedură penală având ca obiect aceeași faptă pentru care acesta a fost condamnat în străinătate;

c) persoana condamnată a părăsit România, stabilindu-și domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu mai sunt semnificative;

d) persoana condamnată a comis o infracțiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreținut relații strânse cu membri ai unor organizații criminale, de natură să facă îndoielnică reinserția sa socială în România.

#### SECȚIUNEA a 3-a

##### Alte dispoziții

#### ARTICOLUL 166

##### Amnistia, grațierea și comutarea pedepsei

Autoritatea română competentă poate acorda amnistia, grațierea sau comutarea pedepselor aplicate persoanelor condamnate la care se referă prezenta lege.

#### ARTICOLUL 167

##### Tranzitul

(1) Statul român poate admite o cerere de tranzit pe teritoriul său al unui condamnat, formulată de către un stat terț, dacă acesta din urmă a convenit cu un alt stat asupra transferării spre sau dinspre teritoriul său.

(2) Statul român poate refuza acordarea tranzitului:

a) dacă persoana condamnată este cetățean român sau apatrid cu domiciliul în România;

b) dacă fapta care a atras condamnarea nu constituie infracțiune, potrivit legii penale române.

(3) Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea prevăzută la art. 144 alin. (2). Asupra acordării tranzitului decide Ministerul Justiției.

(4) Ministerul Justiției comunică de îndată hotărârea luată autorității competente a statului solicitant și Ministerului Administrației și Internelor.

(5) Statul român, căruia îi este cerută tranzitarea, poate menține condamnatul în detenție pe perioada strict necesară tranzitării teritoriului său. Detenția este asigurată de către Ministerul Justiției.

(6) La cererea statului solicitant, statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării alin. (5), nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății pe teritoriul statului român, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare. Asigurarea se dă de către Ministerul Justiției.

(7) Cererea de tranzit nu este necesară dacă se folosește spațiul aerian românesc și nu este prevăzută nicio aterizare pe teritoriul României.

#### ARTICOLUL 168

##### Supralegalizarea

Cu excepția înscrisurilor la care se referă art. 147 alin. (2) lit. a), documentele transmise în aplicarea prezentei legi nu necesită supralegalizare.

#### ARTICOLUL 169

##### Cheltuieli

Cheltuielile ocazionate de aplicarea prezentului titlu sunt în sarcina statului de executare, cu excepția cheltuielilor ocazionate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

#### CAPITOLUL III

##### Dispoziții finale

#### ARTICOLUL 170

##### Aplicarea în timp

Dispozițiile prezentului titlu se aplică executării pedepselor pronunțate atât înainte, cât și după intrarea în vigoare a prezentei legi.

### TITLUL VII

## Asistența judiciară în materie penală

#### CAPITOLUL I

##### Asistența judiciară internațională

#### ARTICOLUL 171

##### Obiectul asistenței judiciare

În sensul prezentului capitol, asistența judiciară internațională cuprinde îndeosebi următoarele activități:

- a) comisiile rogatorii internaționale;
- b) audierile prin videoconferință;
- c) înfățișarea în statul solicitant a martorilor, experților și a persoanelor urmărite;
- d) notificarea actelor de procedură care se întocmesc ori se depun într-un proces penal;
- e) cazierul judiciar;
- f) alte forme de asistență judiciară.

#### ARTICOLUL 172

##### Conținutul general al cererii de asistență judiciară și actele anexate acesteia

- (1) Cererea de asistență judiciară trebuie să indice:
  - a) denumirea autorității judiciare solicitante și denumirea autorității judiciare solicitate;
  - b) obiectul și motivele cererii;
  - c) calificarea juridică a faptelor;
  - d) datele de identificare a învinutului, inculpatului sau condamnatului ori a martorului sau expertului, după caz;
  - e) încadrarea juridică și prezentarea sumară a faptelor.
- (2) La cerere se anexează acte în sprijinul acesteia, după caz, în funcție de natura și obiectul cererii.
- (3) Actele anexate cererii de asistență judiciară trebuie certificate de autoritatea judiciară solicitantă, fiind scutite de orice alte formalități de supralegalizare.

#### ARTICOLUL 173

##### Comisia rogatorie internațională

Comisia rogatorie internațională în materie penală este acea formă de asistență judiciară care constă în împuternicirea pe care o autoritate judiciară dintr-un stat o acordă unei autorități din alt stat, mandatată să îndeplinească, în locul și în numele său, unele activități judiciare privitoare la un anumit proces penal.

#### ARTICOLUL 174

##### Obiectul comisiei rogatorii

- (1) Obiectul cererii de comisie rogatorie îl constituie cu precădere:
  - a) localizarea și identificarea persoanelor și obiectelor; audierea inculpatului, audierea părții vătămate, a celorlalte părți, a martorilor și experților, precum și confruntarea; percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, sechestrul și confiscarea specială; cercetarea la fața locului și reconstituirea; expertizele, constatarea tehnico-științifică și constatarea medico-legală; transmiterea de informații necesare într-un anumit proces, interceptările și înregistrările audio și video, examinarea documentelor de arhivă și a fișierelor specializate și alte asemenea acte de procedură;
  - b) transmiterea mijloacelor materiale de probă;
  - c) comunicarea de documente sau dosare.
- (2) Dacă statul solicitant dorește ca martorii sau experții să depună jurământ, va cere aceasta în mod expres, iar statul român va da curs acestei cereri în situațiile în care legea internă română nu se opune.
- (3) Statul român va transmite numai copii sau fotocopii certificate de pe documentele sau dosarele cerute. Dacă statul solicitant cere în mod expres transmiterea documentelor originale, se va da curs, în măsura posibilului, acestei cereri.

#### ARTICOLUL 175

##### Data și locul comisiei rogatorii

- (1) Dacă statul solicitant solicită în mod expres, statul român îl va informa despre data și locul îndeplinirii comisiei rogatorii. Autoritățile și persoanele în cauză, menționate de statul solicitant, vor putea să asiste și să colaboreze la efectuarea comisiei rogatorii, în limitele permise de legea română.
- (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.

## ARTICOLUL 176

**Perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul**

(1) Comisiile rogatorii având ca obiect perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul sunt supuse următoarelor condiții:

a) infracțiunea care motivează comisia rogatorie trebuie să fie susceptibilă de a da loc la extrădare în România, ca stat solicitat;

b) îndeplinirea comisiei rogatorii trebuie să fie compatibilă cu legea statului român.

(2) Condițiile prevăzute la alin. (1) pot să atragă aplicarea regulii reciprocității.

## ARTICOLUL 177

**Remiterea obiectelor și dosarelor**

(1) Statul român va putea să amâne remiterea obiectelor, a dosarelor sau a documentelor a căror comunicare este cerută, dacă acestea îi sunt necesare pentru o procedură penală în curs.

(2) Obiectele și originalele dosarelor și ale documentelor, comunicate în îndeplinirea unei comisii rogatorii, vor fi restituite cât mai curând posibil statului român de către statul solicitant, în afară de cazul în care statul român renunță la ele.

## ARTICOLUL 178

**Audierile prin videoconferință**

(1) În cazul în care o persoană care se află pe teritoriul României trebuie să fie audiată ca martor sau expert de către autoritățile judiciare ale unui stat străin și este inoportun sau imposibil pentru acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul aceluși stat, statul străin poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, potrivit alineatelor următoare.

(2) O asemenea cerere poate fi acceptată de statul român dacă nu contravine principiilor sale fundamentale de drept și cu condiția să dispună de mijloacele tehnice care să permită efectuarea audierii prin videoconferință.

(3) În cererea de audiere prin videoconferință trebuie să se precizeze, în afară de informațiile prevăzute la art. 172, motivul pentru care nu este oportun sau este imposibil ca martorul sau expertul să fie prezent personal la audiere, precum și denumirea autorității judiciare și numele persoanelor care vor proceda la audiere.

(4) Martorul sau expertul va fi citat potrivit legii române.

(5) Autoritățile judiciare competente pentru aplicarea prezentului articol sunt curțile de apel, în cursul judecării, respectiv Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cursul urmăririi penale.

(6) Audierea prin videoconferință se desfășoară potrivit următoarelor reguli:

a) audierea are loc în prezența judecătorului sau procurorului român competent, după caz, asistat, după caz, de un interpret; acesta verifică identitatea persoanei audiate și este obligat să asigure respectarea principiilor fundamentale ale legii române. În cazul în care constată că sunt încălcate principiile fundamentale ale dreptului român, judecătorul sau procurorul ia de îndată măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea audierii în conformitate cu legea română;

b) autoritățile judiciare române competente și cele ale statului solicitant convin, după caz, asupra măsurilor de protecție a martorului sau expertului;

c) audierea se efectuează direct de către autoritatea judiciară competentă a statului solicitant sau sub coordonarea acesteia, potrivit legii sale interne;

d) martorul sau expertul va fi asistat, după caz, de un interpret, potrivit legii române;

e) persoana chemată ca martor sau expert poate invoca dreptul de a nu depune mărturie, care îi este conferit fie de legea română, fie de legea statului solicitat.

(7) Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția martorilor, autoritatea judiciară română întocmește un proces-verbal în care se consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, informații privind depunerea jurământului și condițiile tehnice în care audierea s-a desfășurat. Procesul-verbal se transmite autorității judiciare competente a statului solicitant.

(8) Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(9) Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii învinuitorilor sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.

(10) Cheltuielile legate de stabilirea legăturii video, cele legate de punerea la dispoziție a acestei legături în statul solicitant, remunerarea interpreților și indemnizațiile plătite martorilor și experților, precum și cheltuielile de deplasare în statul solicitat vor fi rambursate de statul străin solicitant statului român, dacă acesta din urmă nu a renunțat expres la rambursarea acestor cheltuieli în totalitate sau parțial.

(11) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.

## ARTICOLUL 179

**Transmiterea spontană de informații**

(1) Autoritățile judiciare române pot, fără cerere prealabilă, să transmită autorităților competente ale unui stat străin informațiile obținute în cadrul unei anchete, atunci când consideră că acestea ar putea ajuta statul destinatar să inițieze o procedură penală sau când informațiile ar putea conduce la formularea unei cereri de asistență judiciară.

(2) Statul român poate impune anumite condiții privitoare la modul de utilizare a informațiilor transmise, potrivit prevederilor alin. (1). Statul destinatar este obligat să respecte condițiile impuse.

## ARTICOLUL 180

**Livrări supravegheate**

(1) Autoritățile judiciare române competente autorizează, la cerere, în condițiile prevăzute de legea română, livrări supravegheate, în cadrul unor proceduri penale privind infracțiuni care pot da loc la extrădare.

(2) Livrările supravegheate se derulează potrivit legii române.

(3) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.

## ARTICOLUL 181

**Anchete sub acoperire**

(1) Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către agenți sub acoperire.

(2) Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române.



(3) În condițiile prevăzute de legea română, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.

## ARTICOLUL 182

**Echipele comune de anchetă**

(1) În vederea facilitării soluționării unei cereri de comisie rogatorie, se pot constitui echipe comune de anchetă, cu un obiectiv precis și cu o durată limitată, care poate fi prelungită prin acordul statelor implicate. Componenta echipei este decisă de comun acord.

(2) O echipă comună de anchetă poate fi creată în special când:

a) în cadrul unei proceduri în curs în statul solicitant se impune efectuarea unor anchete dificile și care implică importante mijloace umane și de altă natură, care privesc ambele state;

b) mai multe state efectuează anchete care necesită o acțiune coordonată și concertată în statele în cauză.

(3) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat implicat. Echipa este formată în unul dintre statele în care ancheta trebuie efectuată.

(4) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă cuprinde propuneri referitoare la componenta echipei.

(5) Componentii echipei comune desemnați de autoritățile române au calitatea de membri, în timp ce cei desemnați de un stat străin au calitatea de membri detașați.

(6) Activitatea echipei comune de anchetă pe teritoriul statului român se desfășoară potrivit următoarelor reguli generale:

a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității judiciare române competente;

b) acțiunile echipei se desfășoară conform legii române. Membrii echipei și membrii detașați ai echipei își execută sarcinile sub responsabilitatea persoanei prevăzute la lit. a).

(7) Membrii detașați pe lângă echipa comună de anchetă sunt abilitați să fie prezenți la efectuarea oricăror acte procedurale, cu excepția cazului când conducătorul echipei decide contrariul.

(8) Atunci când echipa comună de anchetă urmează să efectueze acte de procedură pe teritoriul statului solicitant, membrii detașați pot cere autorităților lor competente să efectueze actele respective.

(9) Un membru detașat pe lângă echipa comună de anchetă poate, conform dreptului său național și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informațiile care sunt la dispoziția statului care l-a detașat în scopul derulării anchetelor penale efectuate de echipă.

(10) Informațiile obținute în mod obișnuit de un membru sau un membru detașat în cadrul participării la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de către autoritățile competente ale statelor implicate pot fi utilizate în scopurile următoare:

a) în scopul pentru care a fost creată echipa;

b) pentru a descoperi, a cerceta sau a urmări alte infracțiuni, cu consimțământul statului pe teritoriul căruia au fost obținute informațiile;

c) pentru a preveni un pericol iminent și serios pentru securitatea publică și cu respectarea dispozițiilor prevăzute la lit. b);

d) în alte scopuri, cu condiția ca acest lucru să fie convenit de către statele care au format echipa.

(11) În cazul echipelor comune de anchetă care funcționează pe teritoriul României, membrii detașați ai echipei sunt asimilați membrilor români în ceea ce privește infracțiunile săvârșite împotriva acestora sau de către aceștia.

## ARTICOLUL 183

**Supravegherea transfrontalieră**

(1) Sub rezerva existenței unor dispoziții contrare în convenția aplicabilă în relația cu acel stat, agenții unui stat străin, care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează pe teritoriul aceluia stat o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei infracțiuni care dă loc la extrădare sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei menționate mai sus, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul statului român, în baza unei cereri de asistență judiciară prezentate în prealabil. La cerere, supravegherea poate fi exercitată de autoritățile române competente.

(2) Cererea de asistență judiciară prevăzută la alin. (1) va fi adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și va cuprinde toate informațiile pertinente în cauză, în conformitate cu prevederile convenției aplicabile. Prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va putea stabili anumite condiții.

(3) Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a statului român nu poate fi solicitată, agenții străini care acționează în cadrul anchetei judiciare aflate în faza de urmărire penală sunt autorizați să continue pe teritoriul României supravegherea unei persoane bănuite că a comis una dintre faptele enumerate la alin. (5), în condițiile următoare:

a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat, în timpul supravegherii, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și structurii Poliției de Frontieră constituite în cadrul punctului de trecere a frontierei;

b) o cerere de asistență judiciară conform alin. (1) și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei fără autorizație prealabilă va fi transmisă fără întârziere.

(4) Supravegherea prevăzută la alin. (1) și (2) nu se poate desfășura decât în condițiile următoare:

a) agenții de supraveghere trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și ale legii române;

b) sub rezerva situațiilor prevăzute la alin. (3), pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea;

c) agenții de supraveghere trebuie să fie permanent în măsură să justifice calitatea lor oficială;

d) agenții de supraveghere pot purta armamentul din dotare în timpul supravegherii, cu excepția cazului când prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prevăzut altfel; utilizarea lui este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

e) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

f) agenții de supraveghere nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată;

g) despre orice operațiune de supraveghere se va întocmi un raport către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care va cere inclusiv prezentarea în persoană a agenților care au efectuat supravegherea;

h) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat supravegherea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;

i) autoritățile statului căruia îi aparțin agenții de supraveghere, la cererea autorităților române, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare.

(5) Supravegherea prevăzută la alin. (3) nu poate avea loc decât pentru una dintre următoarele fapte:

- a) omor, omor calificat și omor deosebit de grav;
- b) infracțiuni grave de natură sexuală, inclusiv violul și abuzul sexual asupra minorilor;
- c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;
- d) contrafacerea și falsificarea mijloacelor de plată;
- e) furt și tâlhărie în formă calificată, precum și primirea de bunuri furate;
- f) delapidare;
- g) lipsire de libertate în mod ilegal;
- h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
- i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
- j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;
- k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;
- l) trafic de migranți;
- m) șantaj.

(6) Supravegherea prevăzută la alin. (3) va înceta dacă autorizația nu a fost obținută în termen de 5 ore de la trecerea frontierei de stat, precum și la cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

#### ARTICOLUL 184

##### **Interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor**

(1) În vederea soluționării unei cauze penale, autoritățile judiciare ale statului solicitant sau autoritățile competente astfel desemnate de către statul solicitant pot adresa autorităților române o cerere de asistență judiciară având ca obiect interceptarea telecomunicațiilor și transmiterea lor imediată către statul solicitat sau interceptarea înregistrării și a transmiterii ulterioare a înregistrării telecomunicațiilor către statul solicitant, în cazul în care persoana urmărită:

- a) se află pe teritoriul statului solicitant și acesta are nevoie de asistență tehnică pentru a putea intercepta comunicațiile de la țintă;
- b) se află pe teritoriul statului român, în cazul în care comunicațiile dinspre țintă pot fi interceptate în statul român;
- c) se află pe teritoriul unui stat terț care a fost informat și dacă statul solicitant are nevoie de asistență tehnică pentru interceptarea comunicărilor de la țintă.

(2) Cererile prezentate în aplicarea prezentului articol trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) să indice și să confirme emiterea unui ordin sau a unui mandat de interceptare și înregistrare, în cadrul unui proces penal;
- b) să conțină informații care să permită identificarea țintei interceptării;
- c) să indice faptele penale care fac obiectul anchetei penale;
- d) să menționeze durata interceptării;
- e) dacă este posibil, să conțină suficiente date tehnice, în special numărul de conectare la rețea, pentru a permite prelucrarea cererii.

(3) Dacă cererea se formulează în conformitate cu dispozițiile alin. (1) lit. b), ea va trebui să conțină și o descriere a faptelor.

Autoritățile judiciare române pot solicita orice alte informații suplimentare care sunt necesare pentru a le permite să aprecieze dacă măsura solicitată ar fi luată și într-o cauză națională similară.

#### ARTICOLUL 185

##### **Confiscarea**

Bunurile provenite din săvârșirea infracțiunii care face obiectul cererii de comisie rogatorie vor fi confiscate potrivit prevederilor legislației în vigoare.

#### ARTICOLUL 186

##### **Principiul specialității comisiei rogatorii**

Statul român solicitant nu va folosi documentele și informațiile primite de la statul solicitat decât în scopul îndeplinirii obiectului comisiei rogatorii.

#### ARTICOLUL 187

##### **Măsuri provizorii**

La cererea statului solicitant, se pot lua măsurile provizorii prevăzute de legea română în vederea protejării mijloacelor de probă, menținerii unei situații existente sau protejării intereselor amenințate.

#### ARTICOLUL 188

##### **Înfățișarea martorilor sau experților**

(1) În cazul în care înfățișarea în persoană a unui martor sau expert în fața autorităților judiciare române este necesară, autoritatea judiciară solicitantă va face mențiune în acest sens, prin cererea de înmânare a citației.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), în cerere sau în citație se menționează cuantumul aproximativ al indemnizațiilor, precum și al cheltuielilor de călătorie și de ședere rambursabile. Autoritatea judiciară română care a dispus chemarea va putea solicita statului solicitat, prin cerere, acordarea unui avans martorului sau expertului, rambursarea urmând să fie efectuată din fondul cheltuielilor judiciare special alocat.

(3) Dacă înfățișarea în persoană a unui martor sau expert este solicitată autorităților române de un stat străin, în cazul în care martorul sau expertul declară că se va înfățișa personal, acesta poate solicita acordarea unui avans din cuantumul cheltuielilor de călătorie și de ședere. Instanța va indica prin încheiere suma de bani solicitată de martor sau expert, unitatea bancară unde urmează să se consemneze suma de bani, consemnarea fiind făcută pe numele martorului sau expertului, la dispoziția autorității judiciare române competente. Încheierea instanței, precum și declarația scrisă a martorului sau expertului se vor comunica statului solicitant, pe una dintre căile prevăzute la art. 11 sau 12.

#### ARTICOLUL 189

##### **Nivelul cheltuielilor**

Indemnizațiile convenite și cheltuielile de transport și de ședere, rambursabile martorului sau expertului de către statul român solicitant, vor fi calculate de la locul de reședință al acestuia și vor fi acordate la niveluri cel puțin egale cu cele prevăzute de tarifele și reglementările în vigoare în statul în care audierea trebuie să aibă loc.

## ARTICOLUL 190

**Neprezentarea martorului sau expertului**

Martorul sau expertul care nu s-a prezentat în urma primirii citației de înfățișare a cărei comunicare a fost cerută nu va putea fi supus, chiar dacă citația va cuprinde un ordin categoric, niciunei sancțiuni sau măsuri de constrângere, în afară de cazul în care el va reveni din propria inițiativă pe teritoriul statului român solicitant și dacă va fi din nou citat aici, în mod legal.

## ARTICOLUL 191

**Refuzul de a depune mărturie**

Dacă un martor care dă curs citației și se prezintă în fața unei autorități judiciare române refuză să depună mărturie în totalitate sau în parte, nu poate fi supus vreunei măsuri de restrângere a libertății sau împiedicat în alt mod să părăsească România, chiar dacă, potrivit legii române, un asemenea refuz ar constitui o infracțiune sau ar putea atrage măsuri coercitive.

## ARTICOLUL 192

**Imunități**

(1) Niciun martor sau expert, oricare ar fi cetățenia sa, care, în urma primirii unei citații, va consimți să se înfățișeze în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant nu va putea fi nici urmărit, nici deținut, nici supus vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul României pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat.

(2) Dacă în timpul procesului ar putea fi dispusă arestarea unui martor care este bănuțit că a săvârșit o infracțiune în legătură cu mărturia sa în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, alta decât refuzul de a depune mărturie, se va lua în considerare faptul dacă interesele justiției nu ar fi mai bine protejate prin încredințarea urmăririi, dacă este posibil, către statul străin solicitat.

(3) Nicio persoană, oricare ar fi cetățenia ei, citată în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, în vederea efectuării urmăririi penale pentru anumite infracțiuni, nu va putea fi nici urmărită, nici deținută, nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății în România pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat și care nu sunt menționate în citație.

(4) Imunitatea prevăzută de prezentul articol încetează dacă martorul, expertul sau persoana urmărită, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului român solicitant în termen de 15 zile consecutive după ce prezența sa nu mai este cerută de autoritățile judiciare române, va rămâne totuși pe teritoriul României sau se va reîntoarce aici după ce îl va fi părăsit.

## ARTICOLUL 193

**Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitant**

(1) Persoana deținută, a cărei prezență în vederea audierii ca martor sau a confruntării este cerută de autoritățile judiciare solicitante, va fi transferată temporar pe teritoriul aceluia stat, cu condiția reînțoarcerii sale în termenul indicat de către autoritatea judiciară solicitată și sub rezerva dispozițiilor art. 192, în măsura în care acestea pot fi aplicate în mod corespunzător.

(2) În cazul cererilor adresate autorităților judiciare române, competența de soluționare a cererii aparține instanței în a cărei rază teritorială se află locul de deținere. În acest sens, instanța va dispune ascultarea persoanei deținute, în prezența unui avocat ales sau numit din oficiu, precum și a unui interpret, dacă

este cazul, în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Persoanei deținute i se face cunoscut obiectul cererii, cerându-i-se să declare dacă este de acord să fie transferată temporar pe teritoriul statului solicitant în vederea audierii ca martor. Declarația sa este consemnată într-un proces-verbal semnat de președintele completului de judecată, grefier, interpret și inculpat.

(3) În cazul în care persoana deținută nu consimte, instanța va dispune prin încheiere respingerea cererii. Încheierea este definitivă și se comunică în termen de 48 de ore de la pronunțare Ministerului Justiției.

(4) În cazul în care persoana deținută consimte la transferarea sa temporară, instanța va verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (6), urmând a dispune prin încheiere admiterea sau respingerea cererii, după caz. Încheierea poate fi atacată cu recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare, de către procurorul competent. Recursul se soluționează în termen de 3 zile.

(5) Încheierea prevăzută la alin. (4) se comunică Ministerului Justiției, în termen de 24 de ore de la data rămânerii definitive, care va informa autoritatea centrală a statului solicitant cu privire la decizia autorității judiciare române. Încheierea prin care instanța a dispus transferarea temporară a persoanei deținute se comunică și Ministerului Administrației și Internelor, care asigură predarea sub escortă a persoanei deținute potrivit alin. (8).

(6) Transferarea poate fi refuzată:

a) dacă prezența persoanei deținute este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul României;

b) dacă transferarea persoanei deținute este susceptibilă să îi prelungească detenția;

c) dacă există alte motive care se opun transferării sale pe teritoriul statului solicitant.

(7) Persoana transferată rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitant și, dacă este cazul, pe teritoriul statului solicitat pentru tranzit, în afară de cazul în care autoritatea judiciară română competentă cere punerea acesteia în libertate, în condițiile Codului de procedură penală.

(8) Locul predării deținutului către statul solicitant, precum și locul preluării sale de la acest stat vor fi un punct de frontieră al statului român. Deținutul este predat și preluat sub escortă. Ministerul Administrației și Internelor va asigura predarea și preluarea, informând Ministerul Justiției.

(9) Dispozițiile alin. (7) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român este stat solicitant.

(10) În cazul cererilor formulate de autoritățile judiciare române, sub rezerva dispozițiilor art. 167 alin. (2) lit. a) și b), tranzitul pe teritoriul unui stat terț al persoanei deținute va fi acordat la cererea adresată de către Ministerul Justiției autorităților centrale a statului solicitat pentru tranzit, însoțită de toate documentele necesare.

## ARTICOLUL 194

**Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitat**

(1) În cazul în care obiectul cererii de asistență judiciară adresate statului solicitat presupune efectuarea unor acte de procedură pentru îndeplinirea cărora este necesară prezența unei persoane deținute în România, autoritatea judiciară română solicitantă poate transfera temporar această persoană pe teritoriul statului unde ancheta trebuie să aibă loc, dacă între autoritățile române și autoritățile statului solicitat există un acord în acest sens. Modalitățile de transfer temporar al persoanei și

termenul până la care trebuie să fie trimisă pe teritoriul României vor fi stabilite prin acordul respectiv.

(2) Persoana transferată va rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitat și, eventual, pe teritoriul statului de tranzit, cu excepția cazului în care autoritățile judiciare române au cerut punerea sa în libertate.

(3) Perioada de detenție pe teritoriul statului solicitat se deduce din durata detenției pe care trebuie sau va trebui să o efectueze persoana respectivă pe teritoriul României.

#### ARTICOLUL 195

##### **Înfățișarea personală a persoanelor condamnate și transferate**

Dispozițiile art. 193 și 194 se aplică în mod corespunzător și persoanelor deținute pe teritoriul României, în urma transferării lor în vederea executării unei pedepse pronunțate pe teritoriul statului de condamnare, atunci când înfățișarea personală în scopul revizuirii judecătii este cerută de către statul de condamnare.

#### ARTICOLUL 196

##### **Protecția martorilor**

Martorii audiați conform dispozițiilor prezentului titlu beneficiază, după caz, de protecție, potrivit legislației în vigoare.

#### ARTICOLUL 197

##### **Comunicarea actelor de procedură**

(1) Comunicarea actelor de procedură se efectuează în condițiile prezentului titlu și în conformitate cu dispozițiile tratatelor internaționale pertinente.

(2) Prin *acte de procedură* se înțelege, în principal, citațiile pentru părți sau martori, actul de inculpare, alte acte de urmărire penală, hotărârile judecătorești, cererile pentru exercitarea căilor de control judiciar sau actele privind executarea unei pedepse, plata unei amenzi ori plata cheltuielilor de procedură.

(3) Cererile de asistență judiciară privind comunicarea actelor de procedură adresate autorităților judiciare române se îndeplinesc în faza de judecată de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază sau se află locul de detenție al persoanei căreia urmează să i se comunice actele, iar în faza de urmărire penală, de parchetul de pe lângă aceasta.

#### ARTICOLUL 198

##### **Comunicarea și dovada comunicării**

(1) Comunicarea actelor de procedură poate fi efectuată prin simpla lor transmitere către destinatar. Dacă statul solicitant o cere în mod expres, statul român va efectua comunicarea în una dintre formele prevăzute de legislația română pentru înmânări analoge sau într-o formă specială compatibilă cu această legislație.

(2) Dovada comunicării se face printr-un document datat și semnat de destinatar sau printr-o declarație a autorității judiciare române solicitate, constatând faptul comunicării, forma și data efectuării comunicării. Actul sau declarația se transmite de îndată statului solicitant. La cererea acestuia din urmă, statul român va preciza dacă notificarea a fost făcută în conformitate cu legea română. În cazul în care comunicarea nu s-a putut face, statul român înștiințează de îndată statul solicitant despre motivul necomunicării.

#### ARTICOLUL 199

##### **Termenul necesar comunicării**

Citația pentru înfățișare, destinată unei persoane urmărite care se află pe teritoriul României, se transmite autorităților române competente cel mai târziu cu 40 de zile înainte de data fixată pentru înfățișare. De acest termen se ține seama la fixarea datei înfățișării și la transmiterea citației.

#### ARTICOLUL 200

##### **Comunicarea prin poștă a actelor de procedură**

(1) Autoritățile judiciare române pot transmite direct, prin poștă, actele de procedură și hotărârile judecătorești persoanelor care se află pe teritoriul unui stat străin, dacă prin instrumentul juridic internațional aplicabil în relația cu acel stat se prevede astfel.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), actele de procedură și hotărârile judecătorești sunt însoțite de o notă care indică faptul că destinatarul poate obține de la autoritatea judiciară emitentă informații asupra drepturilor și obligațiilor sale.

#### ARTICOLUL 201

##### **Comunicarea de înregistrări și date**

(1) Statul român comunică, în măsura în care autoritățile judiciare române pot ele însele să le obțină într-un asemenea caz, extrasele de pe cazierul judiciar și orice date referitoare la acesta care îi vor fi cerute, pentru o cauză penală, de autoritățile judiciare ale statului străin solicitant.

(2) În alte cazuri, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se va da curs unei asemenea cereri, în condițiile prevăzute de legea română.

#### ARTICOLUL 202

##### **Transmiterea informațiilor**

(1) Statul român va transmite statului străin interesat informații despre hotărârile penale și despre măsurile ulterioare, care se referă la cetățenii statului străin și care au făcut obiectul unei mențiuni în cazierul judiciar. Aceste informații se comunică cel puțin o dată pe an.

(2) Dacă persoana în cauză este cetățean al mai multor state, informațiile se comunică fiecărui stat interesat, în afara cazului în care această persoană are cetățenia statului român.

(3) Statul român transmite statului străin interesat, la cererea acestuia, în cazuri speciale, câte o copie de pe hotărârile și măsurile prevăzute la alin. (1), precum și orice altă informație referitoare la acestea, pentru a-i permite să examineze dacă ele necesită măsuri pe plan intern.

#### ARTICOLUL 203

##### **Autoritatea română competentă**

(1) Informațiile la care se referă art. 200 se transmit prin intermediul Ministerului Justiției.

(2) Informațiile de același fel, primite de la autoritățile competente ale statelor străine în cadrul schimbului de informații, se primesc de către Ministerul Justiției, care le transmite autorităților competente, spre a se proceda în raport cu atribuțiile privitoare la recunoașterea și, respectiv, înregistrarea hotărârilor penale străine.

## CAPITOLUL II

**Dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene**

## SECȚIUNEA 1

**Dispoziții pentru punerea în aplicare a Convenției din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, Schengen**

## ARTICOLUL 204

**Acordarea asistenței**

Potrivit prezentei secțiuni, asistența judiciară se acordă și:

- a) în proceduri privind fapte pedepsibile conform legii române sau legii statului membru solicitant ca fiind încălcări ale normelor juridice, constatate de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală;
- b) în proceduri privind acordarea de despăgubiri pentru cercetare abuzivă sau condamnare nelegală;
- c) în procedurile necontencioase;
- d) în acțiunile civile alăturate acțiunilor penale, atât timp cât instanța nu a hotărât definitiv în ceea ce privește latura penală;
- e) pentru a notifica comunicări judiciare care privesc executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, achitarea unei amenzi sau plata cheltuielilor de judecată;
- f) pentru măsuri privind suspendarea pronunțării sau amânarea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță, liberarea condiționată sau suspendarea ori întreruperea executării unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță.

## ARTICOLUL 205

**Asistența în materie de taxe și accize**

(1) Statul român acordă, în conformitate cu dispozițiile Convenției europene de asistență judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959, asistență judiciară cu privire la încălcările dispozițiilor legale în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală.

(2) În cazul în care România este stat solicitant, informațiile și probele obținute de la statul solicitat nu vor fi transmise sau utilizate pentru alte anchete, urmăriri ori proceduri decât cele menționate în cerere, cu excepția cazului în care are consimțământul prealabil al statului solicitat.

(3) Asistența judiciară prevăzută în prezentul articol poate fi refuzată atunci când valoarea totală prezumată a taxelor vamale neachitate în întregime ori eludate nu depășește 25.000 euro sau echivalentul în lei ori atunci când valoarea prezumată a mărfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100.000 euro ori echivalentul în lei, cu excepția situației în care, date fiind circumstanțele sau identitatea celui acuzat, statul solicitant consideră cazul ca fiind foarte grav.

(4) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, atunci când asistența judiciară solicitată se referă la fapte care sunt pasibile doar de o amendă pentru încălcări ale normelor juridice sancționate de autorități administrative și atunci când emană de la o autoritate judiciară.

## ARTICOLUL 206

**Percheziții și sechestre**

(1) Dispozițiile art. 176 alin. (1) nu se aplică în relația cu statele părți la Convenția de aplicare a acordurilor de la Schengen.

(2) În relația cu statele menționate la alin. (1), pentru executarea cererilor de comisii rogatorii având ca obiect percheziții sau sechestre pot fi impuse, totuși, următoarele condiții:

a) legislația română și cea a statului solicitat să prevadă pentru fapta care a determinat cererea de comisie rogatorie o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță cu caracter restrictiv de libertate, al cărei maxim este de cel puțin 6 luni, sau legislația uneia dintre părți să prevadă o sancțiune echivalentă, iar în legislația celeilalte părți fapta să fie pedepsită ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată cu recurs în fața unei instanțe competente în materie penală;

b) efectuarea comisiei rogatorii să fie compatibilă cu legea română.

## ARTICOLUL 207

**Transmiterea actelor de procedură prin poștă**

(1) În cazul transmiterii prin poștă a actelor procedurale, dacă există motive să se creadă că destinatarul nu înțelege limba în care este redactat actul, acest act sau cel puțin pasajele importante ale acestuia trebuie tradus/traduse în limba sau în una dintre limbile statului membru pe teritoriul căruia se găsește destinatarul. Dacă autoritatea care expediază actul știe că destinatarul nu cunoaște decât o altă limbă, actul sau cel puțin pasajele importante ale acestuia trebuie tradus/traduse în această limbă.

(2) Expertul sau martorul care nu se prezintă în instanță, deși a fost citat prin poștă, nu poate fi supus niciunei sancțiuni sau unei măsuri restrictive, chiar dacă în citație se face mențiune cu privire la aplicarea unei pedepse, cu excepția cazului în care ulterior intră de bunăvoie pe teritoriul României și aici este din nou legal citat. Autoritatea care expediază citații prin poștă se asigură ca acestea să nu implice nicio pedeapsă.

(3) Dacă fapta care constituie temeiul cererii de asistență judiciară este sancționabilă, potrivit dreptului intern al ambelor state, ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală, expedierea actelor procedurale se efectuează în principiu conform procedurii prevăzute la alin. (1).

(4) Atunci când adresa destinatarului este necunoscută sau când se cere o notificare formală, trimiterea actelor de procedură se poate face prin intermediul autorităților judiciare ale statului membru solicitat.

## ARTICOLUL 208

**Supravegherea transfrontalieră**

În aplicarea dispozițiilor prezentei secțiuni, lista prevăzută la art. 183 alin. (5) se completează cu următoarele fapte:

- a) ucidere din culpă;
- b) fraudă gravă;
- c) spălare de bani;
- d) trafic ilicit de substanțe nucleare și substanțe radioactive;
- e) participarea la organizațiile criminale menționate în Acțiunea comună 98/733/JHA din 21 decembrie 1998 privind

incriminarea participării la organizațiile criminale în statele membre ale Uniunii Europene;

f) infracțiunile de terorism prevăzute în Decizia-cadru 2002/475/JHA din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului.

#### ARTICOLUL 209

##### Răspunderea agenților străini

(1) În timpul operațiunilor și activităților menționate la art. 208, agenții străini care desfășoară urmărirea pe teritoriul României sunt asimilați persoanelor care au aceeași calitate în statul român în privința infracțiunilor comise împotriva lor sau de către ei.

(2) În cazul în care pe timpul desfășurării operațiunilor prevăzute la art. 208 agenții străini produc un prejudiciu, statul ai cărui agenți sunt răspunde pentru acest prejudiciu, în conformitate cu legea română.

(3) Statul ai cărui agenți au cauzat prejudicii unei persoane pe teritoriul României restituie statului român totalitatea sumelor pe care le-a plătit victimelor sau altor persoane îndreptățite în numele acestora.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor față de terți și cu excepția dispoziției din alin. (3), statul român nu va solicita în cazul prevăzut la alin. (2) restituirea contravalorii prejudiciilor pe care le-a suferit din cauza unui alt stat.

#### SECȚIUNEA a 2-a

##### **Dispoziții pentru aplicarea Convenției din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și a Protocolului la aceasta din 16 octombrie 2001**

#### ARTICOLUL 210

##### Informații privind conturile bancare

(1) La cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene, autoritățile române vor dispune luarea măsurilor necesare în vederea identificării conturilor bancare, indiferent de natura acestora, care sunt controlate sau deținute într-o unitate bancară din România de către o persoană fizică ori juridică care face obiectul unei anchete penale, și vor furniza acestora numerele conturilor bancare, precum și orice alte detalii. Informațiile vor include totodată și date privind conturile pentru care persoana care face obiectul procedurilor are procură, în măsura în care acestea au fost solicitate în mod expres și pot fi furnizate într-un termen rezonabil.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai dacă ancheta penală privește, după caz:

a) o infracțiune pedepsită cu o pedeapsă privativă de libertate sau un mandat de executare a pedepsei închisorii pe o perioadă maximă de cel puțin 4 ani, în statul solicitant, și cel puțin 2 ani în statul solicitat; sau

b) o infracțiune menționată la art. 2 din Convenția privind constituirea Oficiului European de Poliție (*Convenția Europol*) din 1995 sau în anexa la convenție; ori

c) în măsura în care infracțiunea nu este prevăzută de Convenția Europol, o infracțiune prevăzută de Convenția din 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților europene, de Protocolul adițional din 1996 sau de către al doilea Protocol adițional din 1997.

(4) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va menționa următoarele:

a) motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective;

b) elementele pe baza cărora s-a stabilit că băncile aflate pe teritoriul României dețin sau controlează conturile bancare și, în măsura în care deține astfel de date, care sunt băncile implicate;

c) orice alte date disponibile care ar putea facilita executarea cererii.

(5) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

a) îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;

b) fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(6) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 211

##### Informații privind operațiunile bancare

(1) La cerere, autoritățile române vor furniza detalii cu privire la conturile bancare indicate de către autoritățile străine solicitante, precum și cu privire la operațiunile bancare care s-au derulat, într-o perioadă delimitată, prin unul sau mai multe dintre conturile bancare indicate în cerere, inclusiv detalii cu privire la orice expeditor sau destinatar de cont.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective.

(4) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

a) îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;

b) fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(5) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 212

##### Supravegherea tranzacțiilor bancare

(1) Autoritățile române vor asigura la cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene supravegherea, pe o perioadă determinată, a operațiunilor bancare care se derulează prin unul sau mai multe dintre conturile bancare indicate de către autoritățile solicitante.

(2) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective.

(3) Autoritățile judiciare române competente autorizează, în condițiile prevăzute de legea română, supravegherea operațiunilor bancare. În condițiile prevăzute de legea română, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de supraveghere.

## ARTICOLUL 213

**Confidențialitatea**

Băncile vor asigura caracterul confidențial atât asupra transmiterii informațiilor către autoritățile solicitante, cât și asupra anchetei penale desfășurate, fără a putea divulga aceste date clientului sau oricărei alte persoane.

## ARTICOLUL 214

**Obligația de a informa**

(1) În cazul în care, în cursul executării cererii, este necesar să fie efectuate cercetări suplimentare, care nu au putut fi prevăzute sau specificate de către autoritatea solicitantă în cererea inițială, autoritatea română solicitată va informa fără întârziere statul solicitant.

(2) După ce a fost informat, potrivit alin. (1), statul solicitant va putea formula o cerere suplimentară, potrivit art. 215.

(3) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care cercetările suplimentare trebuie efectuate de către autoritățile altui stat membru al Uniunii Europene sau ale unui stat terț.

## ARTICOLUL 215

**Cereri suplimentare**

(1) În cazul în care autoritățile statului solicitant formulează o cerere suplimentară cererii inițiale, cererea va cuprinde doar datele necesare identificării cererii inițiale, precum și alte date suplimentare necesare.

(2) Ori de câte ori autoritățile solicitante participă alături de autoritățile române la executarea cererii de asistență, acestea vor putea adresa direct autorității române solicitate cererea suplimentară prevăzută la alin. (1). O copie a acesteia va fi transmisă și Ministerului Justiției sau Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

## ARTICOLUL 216

**Secretul bancar**

Secretul bancar nu poate fi invocat ca motiv de refuz al cooperării privind cererile de asistență formulate de către autoritățile unui stat membru al Uniunii Europene.

## ARTICOLUL 217

**Comunicarea deciziilor de refuz**

Deciziile de refuz al asistenței judiciare se comunică Secretariatului Consiliului Uniunii Europene și Eurojust.

## ARTICOLUL 218

**Autorități centrale**

(1) Pentru cererile de asistență judiciară prevăzute la art. 6 alin. (8) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și orice altă cerere de asistență judiciară din faza de judecată sau de executare a hotărârilor penale în situația menționată la art. 6 alin. (3) din aceeași convenție și în alte cazuri în care contactul direct nu este posibil, autoritatea centrală este Ministerul Justiției. Cu toate acestea, este posibilă și comunicarea directă dintre autoritățile judiciare române și autoritățile centrale desemnate de alte state membre.

(2) Pentru cererile de asistență judiciară din faza de cercetare și urmărire penală în situația menționată la art. 6 alin. (3) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și în alte cazuri în care contactul direct nu este posibil,

autoritatea centrală este Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Cu toate acestea, este posibilă și comunicarea directă dintre autoritățile judiciare române și autoritățile centrale desemnate de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și de Irlanda.

(3) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este desemnat ca autoritate centrală competentă să primească cererile de asistență judiciară prevăzute la art. 18, 19 și art. 20 alin. (1)—(5) din Convenția din 29 mai 2000 privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, autoritatea judiciară competentă să soluționeze cererea fiind instanța competentă potrivit legii să autorizeze interceptarea telecomunicațiilor.

## SECȚIUNEA a 3-a

**Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor**

## PARAGRAFUL 1

**Dispoziții generale**

## ARTICOLUL 219

**Înțelesul unor termeni sau expresii**

(1) Prin *ordin de indisponibilizare* se înțelege orice măsură luată în cursul procesului penal de o autoritate judiciară a unui stat membru care constă în indisponibilizarea, cu titlu provizoriu, a unui bun, pentru a se împiedica orice operațiune de distrugere, transformare, deplasare, transfer sau înstrăinare a acestuia.

(2) Prin termenul *bun* se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și documentele ori instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra unui bun, despre care autoritatea judiciară competentă emitentă consideră că:

a) constituie produsul uneia dintre infracțiunile prevăzute la art. 223 ori corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs; sau

b) constituie instrumentul ori obiectul unei asemenea infracțiuni.

(3) Prin termenul *probă* se înțelege obiectele, documentele sau datele ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal care are ca obiect una dintre infracțiunile prevăzute la art. 223.

(4) Prin *stat emitent* se înțelege statul membru în care o autoritate judiciară a emis, validat sau confirmat un ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale.

(5) Prin *stat de executare* se înțelege statul membru pe teritoriul căruia se află bunul sau proba.

(6) Prin *decizia-cadru* se înțelege Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003.

## ARTICOLUL 220

**Obiectul reglementării**

Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică ordinelor de indisponibilizare emise în conformitate cu decizia-cadru în vederea asigurării probelor sau confiscării ulterioare a bunului.

## ARTICOLUL 221

**Certificatul**

(1) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 2 și să fie semnat de autoritatea judiciară care a dispus măsura prevăzută la art. 219 alin. (1). De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de autoritatea judiciară competentă emitentă.

(2) Certificatul emis de o autoritate judiciară română trebuie să fie tradus în limba sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare ori în altă limbă acceptată de acel stat membru.

(3) Certificatul transmis spre executare autorităților judiciare române trebuie să fie tradus în limba română.

## ARTICOLUL 222

**Autorități competente**

(1) Ordinul de indisponibilizare se emite de către procuror, în faza de urmărire penală, și de instanța de judecată, în cursul judecării.

(2) Ordinul de indisponibilizare se execută de parchetul de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și de tribunal, în cursul judecării, în a căror circumscripție se află bunul pentru care a fost emis ordinul de indisponibilizare.

(3) În cazul în care ordinul de indisponibilizare se referă la mai multe bunuri aflate în circumscripția teritorială a două sau mai multe autorități judiciare române, competența de a recunoaște și executa ordinul de indisponibilizare revine, în funcție de faza procesuală, Parchetului de pe lângă Tribunalul București sau Tribunalului București.

(4) În cazul în care ordinul de indisponibilizare se referă la un bun care face obiectul unui proces penal aflat în curs de soluționare sau soluționat prin pronunțarea unei hotărâri definitive, competența revine parchetului de pe lângă tribunal, în faza de urmărire penală, și tribunalului, în cursul judecării, indiferent de gradul de jurisdicție al autorității judiciare române investite cu soluționarea cauzei ori care a pronunțat hotărârea.

## ARTICOLUL 223

**Domeniul de aplicare**

(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea asigurării probelor, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin sunt supuse condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie infracțiune, în conformitate cu legea română, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea juridică în legea statului emitent.

(3) Pentru alte cazuri decât cele menționate la alin. (1), în cazul ordinului de indisponibilizare emis în vederea confiscării ulterioare a bunului, recunoașterea și executarea unui astfel de ordin sunt supuse condiției ca infracțiunea pentru care a fost emis ordinul să constituie o infracțiune care, în conformitate cu legea română, poate conduce la acest tip de indisponibilizare, oricare ar fi elementele constitutive sau calificarea juridică în legea statului emitent.

(4) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea ordinului de indisponibilizare nu va putea fi refuzată pe motiv că legislația română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului emitent.

## PARAGRAFUL 2

**Procedura de emiteră și transmitere a ordinelor de indisponibilizare**

## ARTICOLUL 224

**Emiterea și transmiterea ordinelor de indisponibilizare**

(1) Actul prin care se emite ordinul de indisponibilizare, definit la art. 219 alin. (1), se întocmește potrivit dispozițiilor corespunzătoare din Codul de procedură penală.

(2) Ordinul de indisponibilizare însoțit de certificatul întocmit potrivit dispozițiilor art. 221 trebuie transmise de autoritatea judiciară română emitentă direct autorității judiciare competente din statul de executare. Transmiterea se efectuează prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității judiciare de executare să stabilească autenticitatea actului și a certificatului.

(3) Ordinul de indisponibilizare este transmis împreună cu:

- a) o cerere de remitere a probelor; sau



b) o cerere de confiscare, prin care se solicită fie executarea unui ordin de confiscare emis de autoritatea judiciară română competentă, fie confiscarea și executarea ulterioară a unui astfel de ordin. Aceste cereri se formulează potrivit dispozițiilor aplicabile în domeniul asistenței judiciare în materie penală și normelor aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.

(4) În situația în care ordinul de indisponibilizare nu este însoțit de una dintre cererile menționate la alin. (3), certificatul prevăzut la art. 221 poate conține o instrucțiune privind menținerea bunului în statul de executare până la primirea cererii menționate la alin. (3) lit. a) sau b). Autoritatea judiciară română emitentă indică în certificat data la care aceasta apreciază că cererea respectivă va fi transmisă.

(5) Pe cale de excepție, în cazul statelor membre care prin declarațiile notificate Comisiei Europene, depuse la Secretariatul general al Consiliului Uniunii Europene, și-au rezervat dreptul de a primi și transmite ordinul de indisponibilizare împreună cu certificatul prevăzut la art. 221 prin intermediul autorităților centrale desemnate de către acestea, transmiterea se va efectua potrivit declarațiilor respectivelor state membre.

(6) În cazul în care autoritatea judiciară română emitentă nu cunoaște autoritatea de executare, va solicita asistența punctelor de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană, în vederea obținerii de informații în acest sens.

(7) În cazul în care autoritatea judiciară română emitentă revocă măsura prevăzută la art. 219 alin. (1), trebuie să notifice de îndată despre aceasta autorității judiciare a statului de executare.

(8) În cazul în care, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare emis de o autoritate judiciară română, autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, statul român va rambursa statului de executare suma acordată ca despăgubire.

### PARAGRAFUL 3

#### Procedura de executare de către autoritățile române a ordinelor de indisponibilizare

### ARTICOLUL 225

#### Dispoziții comune

(1) Autoritatea judiciară română, indiferent de faza procesuală, recunoaște orice ordin de indisponibilizare fără a fi necesară nicio altă formalitate și ia fără întârziere măsurile necesare executării sale imediate, în același mod ca în cazul în care măsura prevăzută la art. 219 alin. (1) ar fi fost dispusă de o autoritate judiciară română, exceptând situația în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute la art. 230 ori unul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 231.

(2) În cazul în care este necesar să se garanteze că probele obținute sunt valabile, autoritatea judiciară română de executare respectă formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea judiciară emitentă, cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor constituționale.

(3) Un raport privind executarea ordinului de indisponibilizare întocmit de autoritatea judiciară română de executare, pe baza referatului organului judiciar care a dus la îndeplinire ordinul de indisponibilizare, este transmis fără întârziere autorității judiciare române de executare, care îl remite autorității judiciare emitente prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) Orice măsură coercitivă suplimentară necesară pentru ducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare este luată

în conformitate cu dispozițiile corespunzătoare din Codul de procedură penală.

### ARTICOLUL 226

#### Măsuri premergătoare

(1) Atunci când o autoritate judiciară română primește un ordin de indisponibilizare, aceasta trebuie ca, în termen de 24 de ore de la data primirii, să verifice dacă ordinul este însoțit de certificatul prevăzut la art. 221 ori de oricare alt document echivalent, precum și de traducerea în limba română.

(2) În cazul în care documentele prevăzute la alin. (1) nu sunt traduse, autoritatea judiciară română solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii într-un termen de cel mult 3 zile. După primirea traducerii, autoritatea judiciară română își verifică competența în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii.

(3) Dacă autoritatea judiciară română apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului de indisponibilizare, trimite de îndată, din oficiu, ordinul de indisponibilizare autorității judiciare române competente să îl execute și informează despre aceasta autoritatea judiciară a statului emitent. În situația în care ordinul de indisponibilizare nu conține suficiente informații pentru determinarea competenței, autoritatea judiciară română poate solicita autorității judiciare emitente transmiterea de informații suplimentare, fixând în acest sens un termen de cel mult 3 zile.

(4) În faza de judecată, repartizarea cauzei se face în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile în materie, termenul de judecată stabilit neputând fi mai mare de 5 zile.

(5) Procedura prevăzută la alin. (1)–(3) are caracter confidențial.

### ARTICOLUL 227

#### Recunoașterea și executarea în faza de urmărire penală

(1) În faza de urmărire penală, procurorul competent dispune prin ordonanță, în termen de cel mult 5 zile de la expirarea termenelor prevăzute la art. 226.

(2) Împotriva ordonanței prin care procurorul a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare poate face plângere orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Plângerea se face în termen de 5 zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță.

(3) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de indisponibilizare nu pot face obiectul plângerii, acestea putând fi atacate numai în fața unei instanțe a statului emitent.

(4) Plângerea se adresează tribunalului în a cărui circumscripție teritorială se află parchetul din cadrul căruia face parte procurorul care a dispus recunoașterea ordinului de indisponibilizare. La judecarea plângerii prezența procurorului este obligatorie.

(5) Dosarul va fi trimis de parchet tribunalului competent, în termen de două zile de la primirea adresei prin care acesta este solicitat.

(6) Plângerea se soluționează în ședință publică, în termen de 5 zile, prin încheiere definitivă. Introducerea plângerii nu suspendă ducerea la îndeplinire a ordinului de indisponibilizare. Instanța de judecată, soluționând plângerea, verifică ordonanța procurorului, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate, pronunțând una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea ca tardivă sau ca inadmisibilă, menținând ordonanța atacată;

b) admite plângerea, desființează ordonanța atacată și dispune revocarea măsurii indisponibilizării.

(7) Ordinul de indisponibilizare se duce la îndeplinire de către procurorul care a dispus recunoașterea acestuia prin ordonanță.

#### ARTICOLUL 228

##### **Recunoașterea și executarea în faza de judecată**

(1) Instanța de judecată soluționează cauza, prin încheiere, dată în camera de consiliu, în complet format dintr-un singur judecător. Judecata se face de urgență și cu precădere.

(2) Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de la comunicare, după caz, de către orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, dacă prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Dispozițiile art. 227 se aplică în mod corespunzător.

(3) Dosarul se trimite instanței de recurs în termen de 24 de ore de la declararea recursului. Recursul se soluționează în termen de 5 zile, de curtea de apel competentă, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate.

(4) Recursul nu suspendă executarea ordinului de indisponibilizare.

(5) Ordinul de indisponibilizare se execută de către procurorul desemnat din cadrul parchetului de pe lângă tribunalul competent.

#### ARTICOLUL 229

##### **Durata indisponibilizării și regimul ulterior al bunului indisponibilizat**

(1) Indisponibilizarea bunului este menținută până la soluționarea definitivă a cererilor prevăzute la art. 224 alin. (3).

(2) Cu toate acestea, autoritatea judiciară română competentă poate ca, după consultarea autorității judiciare emitente, în conformitate cu legislația și practica române aplicabile în materie și în funcție de împrejurările cauzei, să dispună indisponibilizarea bunului pentru o perioadă mai scurtă.

(3) Dacă autoritatea judiciară română competentă intenționează să revoce măsura indisponibilizării, aceasta va informa autoritatea judiciară emitentă, oferindu-i posibilitatea de a formula observații. De asemenea, atunci când autoritatea judiciară a statului emitent informează autoritatea română de executare asupra revocării ordinului de indisponibilizare, aceasta din urmă are obligația de a revoca măsura în cel mai scurt timp posibil.

(4) Cererile prevăzute la art. 224 alin. (3) se execută în conformitate cu normele aplicabile asistenței judiciare în materie penală și cu normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare.

(5) Cu toate acestea, prin derogare de la normele în materie de asistență judiciară menționate la alin. (4), autoritatea judiciară română competentă nu poate refuza cererile menționate la art. 224 alin. (3) lit. a) invocând absența dublei incriminări, dacă aceste cereri vizează infracțiunile prevăzute la art. 223 alin. (1), iar pentru aceste infracțiuni pedeapsa prevăzută de legea statului emitent este închisoarea de cel puțin 3 ani.

#### ARTICOLUL 230

##### **Motive de nerecunoaștere sau de neexecutare**

(1) În afara cazurilor menționate la art. 223 alin. (2) și (3), autoritățile judiciare române competente nu pot refuza recunoașterea sau executarea ordinului de indisponibilizare decât dacă:

a) certificatul prevăzut la art. 221 nu este prezentat, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de indisponibilizare;

b) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de indisponibilizare;

c) din informațiile furnizate în certificat rezultă imediat că soluționarea unei cereri de asistență judiciară având ca obiect remiterea probelor sau confiscarea pentru infracțiunea care face obiectul procesului penal ar contraveni principiului *non bis in idem*.

(2) În cazul menționat la alin. (1) lit. a), autoritatea judiciară română poate:

a) să fixeze un termen de cel mult 3 zile pentru prezentarea, completarea ori corectarea certificatului;

b) să accepte un document echivalent; sau

c) dacă se consideră suficient de edificată, să nu mai apeleze în această privință la autoritatea judiciară emitentă.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea sau executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților judiciare competente ale statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) De asemenea, în cazul în care, în practică, executarea ordinului de indisponibilizare este imposibilă deoarece bunul sau probele au dispărut, au fost distruse, nu pot fi găsite la locul indicat în certificat ori pentru că locul în care se găsesc bunurile sau probele nu a fost indicat într-un mod suficient de clar nici după consultarea autorității judiciare competente a statului emitent, aceasta este informată imediat în această privință.

#### ARTICOLUL 231

##### **Motive de amânare a executării**

(1) Autoritatea judiciară română competentă poate amâna executarea unui ordin de indisponibilizare în cazul în care:

a) executarea acestuia riscă să împiedice sau să îngreuneze un proces penal aflat în curs de desfășurare. Amânarea se dispune pentru un termen pe care autoritatea judiciară română de executare îl consideră ca fiind necesar pentru buna desfășurare a procesului penal;

b) bunurile sau probele în cauză au făcut deja obiectul unui ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale, amânarea fiind dispusă până în momentul în care această măsură este revocată;

c) ordinul de indisponibilizare a fost emis în vederea confiscării ulterioare a unui bun care face deja obiectul unei măsuri luate în cadrul unui proces penal în România; în acest caz amânarea este dispusă până în momentul revocării acestei măsuri. Cu toate acestea, acest caz de amânare este incident numai în cazul în care ordinul de indisponibilizare ar avea prioritate față de măsuri ulterioare luate de organele judiciare române, în cadrul unui proces penal, în conformitate cu dreptul intern.

(2) Un raport privind amânarea executării ordinului de indisponibilizare, inclusiv motivele care au stat la baza acesteia și, dacă este posibil, durata amânării, este înaintat imediat autorității judiciare competente a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(3) De îndată ce motivul amânării încetează să mai subziste, autoritatea judiciară română de executare ia fără întârziere măsurile necesare executării ordinului de indisponibilizare și informează autoritatea judiciară emitentă în această privință prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

(4) Autoritatea judiciară română de executare informează autoritatea judiciară emitentă cu privire la oricare alte măsuri asigurătorii al căror obiect îl poate constitui bunul respectiv.

## ARTICOLUL 232

**Rambursare**

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 227 alin. (3), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia dintre persoanele interesate, inclusiv terții de bună-credință, ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de persoanele fizice sau juridice.

## SECȚIUNEA a 4-a

**Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare**

## PARAGRAFUL 1

**Dispoziții comune**

## ARTICOLUL 233

**Definiții**

În sensul prezentei secțiuni:

(1) prin *hotărâre* se înțelege o hotărâre definitivă prin care s-a aplicat o pedeapsă pecuniară ce trebuie executată față de o persoană fizică sau juridică, dacă hotărârea a fost luată de:

a) o instanță judecătorească din statul emitent, referitor la o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent;

b) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în legătură cu o infracțiune prevăzută de legea penală a statului emitent, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de o instanță competentă în materie penală;

c) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță, în ceea ce privește faptele care se pedepsesc conform dreptului național al statului emitent ca fiind încălcări ale normelor legale, cu condiția ca persoana respectivă să fi avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei sale de o instanță competentă în materie penală;

d) o instanță competentă în materie penală, dacă hotărârea a fost pronunțată în legătură cu o hotărâre dintre cele prevăzute la lit. c);

(2) prin *pedeapsă pecuniară* se înțelege obligația de a plăti:

1. a) o sumă de bani drept condamnare pentru o infracțiune, pronunțată printr-o hotărâre;

b) compensația pronunțată prin aceeași hotărâre în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui parte civilă la proces, iar instanța acționează în exercitarea competenței sale în materie penală;

c) o sumă de bani aferentă cheltuielilor cauzate de procedura judiciară sau administrativă care a dus la pronunțarea hotărârii;

d) o sumă de bani către un fond public sau către o organizație de sprijin pentru victime, pronunțată prin aceeași decizie.

2. Următoarele nu sunt considerate pedepse pecuniare:

a) dispozițiile de confiscare a instrumentelor sau produselor infracțiunilor;

b) dispozițiile de natură civilă, care decurg dintr-o acțiune în daune și restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială;

(3) prin *stat emitent* se înțelege statul membru în care s-a pronunțat o hotărâre, în înțelesul definit de decizia-cadru;

(4) prin *stat de executare* se înțelege statul membru către care s-a transmis o hotărâre în vederea executării;

(5) prin *decizia-cadru* se înțelege Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005.

## ARTICOLUL 234

**Autorități competente**

(1) Autoritățile române competente să emită o hotărâre sunt instanțele judecătorești.

(2) Autoritățile române competente să execute o hotărâre sunt instanțele judecătorești.

(3) Autoritatea centrală română în aplicarea art. 2 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care are rolul de a asista instanțele judecătorești și de a transmite și primi hotărârile în cazul în care contactul direct nu este posibil.

## PARAGRAFUL 2

**Procedura de transmitere a hotărârii**

## ARTICOLUL 235

**Transmiterea hotărârii**

(1) Hotărârea, împreună cu un certificat emis conform alin. (2), pot fi transmise de autoritățile judiciare române emitente direct autorității de executare competente din statul membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a pronunțat hotărârea are bunuri ori o sursă de venit, își are reședința obișnuită sau, în cazul persoanelor juridice, își are sediul social.

(2) Certificatul trebuie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 3. Certificatul trebuie semnat, iar conținutul acestuia să fie certificat ca fiind conform de către autoritatea judiciară română emitentă.

(3) Hotărârea sau o copie certificată a acesteia împreună cu certificatul se transmit direct autorității competente din statul de executare prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, în condiții care să permită statului de executare stabilirea autenticității. Originalul hotărârii sau o copie certificată de pe aceasta împreună cu certificatul în original se transmit statului de executare, la cererea acestuia. Toate comunicările oficiale se efectuează direct între respectivele autorități competente.

(4) O hotărâre nu poate fi transmisă simultan mai multor state de executare.

(5) Dacă autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității judiciare române emitente, aceasta din urmă va face toate investigațiile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene, pentru a obține informațiile necesare de la statul de executare.

## ARTICOLUL 236

**Încetarea executării**

Autoritatea judiciară emitentă română aduce imediat la cunoștința autorității competente din statul de executare orice hotărâre sau măsură în urma căreia hotărârea încetează să mai

fi executorie sau este retrasă din statul de executare din orice alt motiv.

#### ARTICOLUL 237

##### Consecințele transmiterii unei hotărâri

(1) Sub rezerva dispozițiilor alin. (2), statul român nu poate proceda la executarea unei hotărâri transmise de autoritățile judiciare române emitente.

(2) Dreptul de executare a hotărârii este redobândit de statul român:

a) dacă este informat de statul de executare referitor la neexecutarea totală sau parțială ori la nerecunoașterea sau neexecutarea deciziei în cazurile prevăzute la art. 241, cu excepția celui prevăzut la art. 241 alin. (2) lit. a), și în cazul prevăzut la art. 245 alin. (1) din prezenta lege, precum și în cazul prevăzut la art. 20 alin. (3) din decizia-cadru; sau

b) în situația în care hotărârea este retrasă din statul de executare potrivit art. 236.

(3) Dacă, după transmiterea unei hotărâri, o autoritate română primește orice sumă de bani pe care persoana condamnată a achitat-o de bunăvoie în virtutea hotărârii, autoritatea respectivă va informa neîntârziat autoritatea competentă din statul de executare. Dispozițiile art. 243 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 238

##### Limbile folosite

(1) Certificatul transmis autorităților române trebuie tradus în limba română.

(2) Executarea hotărârii poate fi suspendată pe perioada necesară obținerii traducerii acesteia, pe cheltuiuala statului de executare.

(3) Autoritățile judiciare române emitente vor traduce certificatul în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare ori în altă limbă acceptată de acesta, potrivit declarațiilor notificate Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene.

#### PARAGRAFUL 3

##### Procedura de executare a hotărârii

#### ARTICOLUL 239

##### Domeniul de aplicare

(1) Următoarele infracțiuni, dacă se pedepsesc în statul emitent, astfel cum sunt definite de legislația statului emitent, dau loc, conform prevederilor deciziei-cadru și fără a fi necesară verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea și executarea hotărârilor:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;

10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;

11. fapte legate de criminalitatea informatică;

12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

13. facilitarea intrării și șederii ilegale;

14. omorul, vătămarea corporală gravă;

15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;

17. rasismul și xenofobia;

18. furtul organizat sau armat;

19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

20. înșelăciunea;

21. racketul și extorcarea de fonduri;

22. contrafacerea și pirateria produselor;

23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;

24. falsificarea de mijloace de plată;

25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;

26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

27. traficul de vehicule furate;

28. violul;

29. incendierea cu intenție;

30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;

31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;

32. sabotajul;

33. comportamente care încalcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase;

34. contrabanda cu mărfuri;

35. încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală;

36. amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive;

37. prejudicii supuse legii penale;

38. furtul;

39. infracțiuni stabilite de statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului de instituire a Comunității Europene\*) sau conform titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană.

(2) Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alin. (1), executarea este subordonată condiției ca faptele la care se referă hotărârea să constituie infracțiune potrivit legii române, indiferent de elementele constitutive ale acesteia și indiferent de modul în care este descrisă.

#### ARTICOLUL 240

##### Recunoașterea și executarea hotărârilor

(1) Autoritățile judiciare române de executare recunosc o hotărâre fără alte formalități și iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea acesteia, cu excepția cazului în care constată că este aplicabil unul dintre motivele de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la art. 241.

(2) Dacă autoritatea judiciară română care a primit o hotărâre nu are competența de a o recunoaște și de a lua măsurile necesare în vederea executării acesteia, ea va trimite hotărârea, din oficiu, autorității competente și va aduce acest lucru la

\*) Prin Tratatul de la Lisabona, Tratatul de instituire a Comunității Europene a fost redenumit „Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene” și a dispus că termenii „Comunitatea” sau „Comunitatea Europeană” se înlocuiesc cu „Uniunea”, cuvintele „Comunităților Europene” sau „ale CEE” se înlocuiesc cu „(ale) Uniunii Europene”.

cunoștința autorității competente din statul emitent, în mod corespunzător.

#### ARTICOLUL 241

##### **Motivele de nerecunoaștere și neexecutare**

(1) Autoritățile judiciare române de executare pot refuza să recunoască și să execute o hotărâre dacă nu a fost prezentat certificatul prevăzut la anexa nr. 3, dacă certificatul respectiv este incomplet sau este în mod vădit necorespunzător cu hotărârea.

(2) În afara cazului prevăzut la art. 239 alin. (2), autoritatea judiciară română de executare poate refuza să recunoască și să execute hotărârea și dacă se stabilește că:

a) împotriva persoanei condamnate și pentru aceleași fapte s-a pronunțat o hotărâre în România sau în orice alt stat decât statul emitent și, în cel din urmă caz, hotărârea a fost executată;

b) executarea hotărârii este prescrisă conform legii române, iar hotărârea se referă la fapte care intră în competența instanțelor române;

c) hotărârea se referă la fapte care:

(i) sunt considerate de legea română ca fiind comise integral sau parțial pe teritoriul României ori într-un loc considerat ca atare; sau

(ii) au fost comise în afara teritoriului statului emitent, iar legea română nu permite urmărirea aceluiași infracțiuni atunci când sunt comise în afara teritoriului României;

d) există imunitate conform legii române, ceea ce face imposibilă executarea hotărârii;

e) hotărârea a fost pronunțată referitor la o persoană fizică care, conform legii române, dată fiind vârsta acesteia, nu ar fi trebuit să răspundă penal pentru faptele cu privire la care s-a pronunțat hotărârea;

f) conform certificatului prevăzut la anexa nr. 3, persoana respectivă:

(i) în cazul unei proceduri scrise, nu a fost, în conformitate cu legea statului emitent, informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit legii naționale, referitor la dreptul său de a contesta cauza și la termenele de exercitare a căii de atac; sau

(ii) nu s-a prezentat personal, cu excepția cazului în care certificatul precizează că:

— persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit legii naționale, referitor la procedura desfășurată în conformitate cu legea statului emitent; sau

— persoana a specificat că nu contestă cauza;

g) pedeapsa pecuniară este mai mică de 70 euro sau decât echivalentul în lei al acestei sume.

(3) În cazurile menționate la alin. (1) și alin. (2) lit. b) și f), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea, totale sau parțiale, ale unei hotărâri, autoritatea judiciară română de executare se va consulta cu autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate, și, dacă este cazul, va solicita acesteia furnizarea oricăror informații fără întârziere.

#### ARTICOLUL 242

##### **Stabilirea sumei de plată**

(1) Dacă se stabilește că hotărârea se referă la fapte care nu au fost comise pe teritoriul statului emitent, autoritatea judiciară română de executare poate decide să reducă suma pedepsei executate la suma maximă prevăzută pentru fapte

similare de legea română, atunci când faptele intră în competența instanțelor române.

(2) Autoritatea judiciară română de executare schimbă, dacă este cazul, pedeapsa în moneda statului de executare, la cursul valutar de la data pronunțării pedepsei.

#### ARTICOLUL 243

##### **Legea care guvernează executarea**

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 244, executarea hotărârii este guvernată de legea română în același mod ca în cazul unei pedepse pecuniare aplicate de o instanță judecătorească română. Numai autoritățile române au competența de a decide asupra procedurilor de executare și de a stabili toate măsurile legate de aceasta, inclusiv motivele de încetare a executării.

(2) În cazul în care persoana condamnată poate face dovada plății totale sau parțiale efectuate în orice stat, autoritatea judiciară română de executare se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent în modul prevăzut la art. 241 alin. (3). Orice parte din pedeapsă recuperată în orice alt mod din orice stat trebuie dedusă integral din suma care trebuie executată în România.

#### ARTICOLUL 244

##### **Înlocuirea pedepsei pecuniare**

Dacă executarea unei hotărâri nu este posibilă, fie total, fie parțial, autoritatea judiciară română de executare poate dispune înlocuirea amenzii, în condițiile art. 63<sup>1</sup> din Codul penal.

#### ARTICOLUL 245

##### **Amnistia, grațierea și revizuirea**

(1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de către statul român.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 244, orice revizuire a hotărârii este de competența exclusivă a statului emitent.

#### ARTICOLUL 246

##### **Destinația fondurilor obținute din executarea hotărârilor și cheltuielile**

(1) Fondurile obținute din executarea hotărârilor de autoritățile judiciare române de executare se fac venit la bugetul de stat, dacă nu se convine altfel cu statul emitent și statul român, mai cu seamă în cazurile prevăzute la art. 233 alin. (2) lit. b).

(2) Cheltuielile efectuate de autoritățile române în aplicarea prezentei secțiuni rămân în sarcina statului român.

#### ARTICOLUL 247

##### **Informare**

Autoritatea judiciară română de executare informează neîntârziat autoritatea competentă a statului emitent prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă:

a) despre transmiterea hotărârii către autoritatea competentă;

b) despre orice hotărâre de nerecunoaștere și neexecutare a hotărârii și motivele pentru care s-a pronunțat aceasta;

c) despre neexecutarea totală sau parțială a hotărârii și motivele pentru care s-a pronunțat aceasta;

d) despre executarea hotărârii imediat după încheierea executării;

e) despre înlocuirea sancțiunii pecuniare cu o altă pedeapsă.

## SECȚIUNEA a 5-a

**Dispoziții privind cooperarea cu statele membre  
ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2006/783/JAI  
din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii  
reciproce la ordinele de confiscare**

PARAGRAFUL 1  
**Dispoziții generale**

ARTICOLUL 248  
**Definiții**

(1) Prin *ordin de confiscare* se înțelege sancțiunea sau măsura dispusă de o instanță ca urmare a unei proceduri penale, care constă în scoaterea forțată definitivă a bunurilor din patrimoniul celui care le deține.

(2) Prin *bun* se înțelege orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil ori imobil, precum și documentele sau instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra acestui bun, cu privire la care instanța din statul emitent a stabilit că:

- a) constituie produsul infracțiunii sau corespunde în totalitate ori în parte valorii acestui produs; sau
- b) constituie instrumentul unei asemenea infracțiuni.

(3) Prin *produsul unei infracțiuni* se înțelege orice avantaj economic ce decurge din săvârșirea faptei penale. Poate îmbrăca orice formă de bun care a luat ființă prin săvârșirea infracțiunii.

(4) Prin *instrument al unei infracțiuni* se înțelege orice fel de bun care a folosit sau a fost destinat să folosească, în orice fel, în totalitate ori parțial, pentru săvârșirea infracțiunii sau infracțiunilor.

(5) Prin *bunuri culturale care fac parte din patrimoniul național cultural* se înțelege bunurile definite conform art. 63 din Legea nr. 182/2000 privind protejerea patrimoniului cultural național mobil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care transpune art. 1 alin. (1) din Directiva Consiliului 93/7/CEE din 15 martie 1993 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui alt stat membru.

(6) Atunci când procedurile penale care au condus la confiscare se referă la o infracțiune principală și la infracțiunea de spălare de bani, prin infracțiunea prevăzută la art. 262 alin. (1) lit. f) se înțelege infracțiunea principală.

(7) Prin *stat emitent* se înțelege statul membru în care o instanță a emis un ordin de confiscare în cadrul unei proceduri penale.

(8) Prin *stat de executare* se înțelege statul membru căruia ordinul de confiscare i-a fost transmis spre executare.

(9) Prin *decizia-cadru* se înțelege Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006.

## ARTICOLUL 249

**Ordinul de confiscare și certificatul**

(1) Ordinul de confiscare se emite în forma și în conformitate cu legislația statului emitent și este însoțit de certificatul prevăzut la alin. (3).

(2) Potrivit legii române, prin *ordin de confiscare* se înțelege hotărârea prin care instanța a luat măsura de siguranță a confiscării speciale, cu mențiunea definitivă ori dispozitivul acestei hotărâri, cuprinzând dispoziția de confiscare.

(3) Certificatul trebuie să fie întocmit potrivit formularului standard prevăzut la anexa nr. 4 și să fie semnat și ștampilat de autoritatea judiciară care a dispus confiscarea. De asemenea, conținutul certificatului trebuie să fie certificat de autoritatea judiciară emitentă.

## ARTICOLUL 250

**Autorități române competente**

(1) Autoritățile române competente să emită un ordin de confiscare sunt instanțele judecătorești.

(2) În cazul ordinului de confiscare emis de o autoritate judiciară dintr-un stat membru, competența de executare aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul care face obiectul confiscării. În cazul în care ordinul de confiscare privește:

- a) mai multe bunuri mobile aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține Tribunalului București;
- b) mai multe bunuri mobile și un bun imobil, competența aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul imobil;
- c) mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține tribunalului în circumscripția căruia se află bunul imobil având valoarea cea mai mare.

(3) În cazul ordinelor de confiscare multiple, transmise de mai multe state membre emitente, pentru aceleași bunuri, competența aparține tribunalului mai întâi sesizat.

(4) Autoritatea centrală română în aplicarea art. 3 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care are rolul de a asista instanțele judecătorești și de a transmite și primi ordinele de confiscare în cazul în care contactul direct nu este posibil.

## ARTICOLUL 251

**Domeniul de aplicare**

(1) Dacă faptele care au condus la emiterea unui ordin de confiscare constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, și sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, ordinul de confiscare este executat fără verificarea dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;

17. rasismul și xenofobia;
  18. furtul organizat sau armat;
  19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
  20. înșelăciunea;
  21. racketul și extorcarea de fonduri;
  22. contrafacerea și pirateria produselor;
  23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
  24. falsificarea de mijloace de plată;
  25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
  26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
  27. traficul de vehicule furate;
  28. violul;
  29. incendierea cu intenție;
  30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
  31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
  32. sabotajul.
- (2) Pentru alte cazuri decât cele menționate la alin. (1), recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare este supusă condiției ca faptele care au determinat dispunerea confiscării să reprezinte o faptă care ar permite confiscarea potrivit legii române, oricare ar fi elementele constitutive și calificarea juridică în legea statului emitent sau oricum ar fi descrisă fapta în legea acestui stat.

## ARTICOLUL 252

**Amnistia, grațierea și revizuirea ordinelor de confiscare**

- (1) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de către statul emitent, cât și de statul de executare.
- (2) Revizuirea ordinului de confiscare poate fi dispusă numai de către statul emitent.

## PARAGRAFUL 2

**Procedura de transmitere de către autoritățile române a ordinelor de confiscare și a certificatului**

## ARTICOLUL 253

**Transmiterea ordinelor de confiscare și a certificatului**

- (1) Ordinul de confiscare, împreună cu certificatul prevăzut la art. 249, însoțite de o traducere în limba sau în limbile oficiale ale statului membru de executare sau în altă limbă acceptată de acesta, se transmite de autoritatea judiciară emitentă direct autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității competente a statului de executare să stabilească autenticitatea acestora. Traducerea se efectuează prin grija autorității judiciare emitente.
- (2) Originalul ordinului de confiscare și originalul certificatului sunt transmise statului de executare, la cerere.
- (3) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea competentă să recunoască și să execute ordinul de confiscare, aceasta solicită statului de executare, prin punctele de contact ale României la Rețeaua Judiciară Europeană, să îi furnizeze informații în acest sens.
- (4) Transmiterea directă prevăzută la alin. (1) nu este permisă în cazul în care un stat membru a desemnat o autoritate centrală pentru transmiterea sau primirea ordinelor de confiscare.
- (5) Toate comunicările legate de recunoașterea și executarea ordinului de confiscare au loc direct între autoritatea emitentă și autoritatea competentă din statul de executare, sub rezerva prevederilor alin. (4).

## ARTICOLUL 254

**Determinarea statului membru competent să execute ordinul de confiscare**

- (1) Ordinul de confiscare și certificatul prevăzut la art. 249 pot fi transmise:
- a) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unei sume de bani, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că persoana fizică sau juridică față de care s-a dispus confiscarea deține bunuri sau venituri;
  - b) dacă ordinul de confiscare are ca obiect confiscarea unor părți dintr-un bun, către autoritatea competentă din statul membru în care autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că se află bunul supus confiscării.
- (2) În lipsa unor indicii întemeiate, care să permită determinarea statului membru căruia să îi fie transmis ordinul, autoritatea judiciară emitentă poate transmite ordinul de confiscare către autoritatea competentă din statul membru în care domiciliază sau își are sediul persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul.

## ARTICOLUL 255

**Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state de executare**

- (1) Ordinul de confiscare poate fi transmis doar unui singur stat de executare, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) și (3).
- (2) Ordinul de confiscare privind părți dintr-un bun determinat poate fi transmis către mai multe state de executare, în același timp, atunci când:
- a) autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că anumite părți din bunul supus confiscării se află în locații diferite din mai multe state de executare;
  - b) confiscarea unei anumite părți dintr-un bun supus confiscării implică activități care presupun acțiuni din partea mai multor state de executare sau autoritatea judiciară emitentă are motive întemeiate să creadă că o anumită parte dintr-un bun supus confiscării se află în unul din două sau mai multe state de executare.
- (3) Ordinul de confiscare a unei sume de bani poate fi transmis mai multor state de executare, în același timp, atunci când autoritatea judiciară emitentă consideră că este necesar să transmită astfel, spre exemplu, dacă bunul respectiv nu a fost indisponibilizat conform Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI sau valoarea bunului care ar putea fi confiscat în România, ca stat emitent, și în oricare dintre statele de executare nu este suficientă pentru executarea întregii sume prevăzute în ordinul de confiscare.

## ARTICOLUL 256

**Efectele transmiterii unui ordin de confiscare**

- (1) Transmiterea ordinului de confiscare către unul sau mai multe state de executare nu aduce atingere dreptului autorității judiciare române de a dispune executarea confiscării, potrivit Codului român de procedură penală.
- (2) În cazul transmiterii către unul sau mai multe state de executare a unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, valoarea ce decurge din executarea sa nu poate depăși suma maximă specificată în ordinul de confiscare.

(3) Autoritatea judiciară emitentă informează, fără întârziere, autoritatea competentă din fiecare stat de executare:

a) în cazul în care consideră, spre exemplu, în baza informațiilor pe care fiecare din statele de executare i le-a adus la cunoștință, că există riscul să se depășească suma maximă prevăzută în ordinul de confiscare. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă a fost informată că executarea ordinului de confiscare a fost amânată, aceasta informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul de executare dacă mai există sau nu un astfel de risc;

b) în cazul în care confiscarea a fost executată în tot sau în parte în România sau într-unul din statele de executare. În situația confiscării în parte, autoritatea judiciară emitentă specifică suma pentru care ordinul de confiscare se mai execută;

c) în cazul în care, ulterior transmiterii unui ordin de confiscare, o autoritate română primește din partea persoanei față de care s-a emis ordinul de confiscare orice sumă de bani pe care aceasta o achită de bunăvoie în contul ordinului de confiscare. În situația confiscării produsului infracțiunii, orice parte din sumă se deduce din suma care trebuie confiscată în statul de executare. În acest caz, autoritatea judiciară română emitentă specifică suma cu privire la care ordinul de confiscare se mai execută.

(4) În cazul în care, ca urmare a executării unui ordin de confiscare emis de o autoritate judiciară română, autoritatea de executare a despăgubit orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, statul român va rambursa statului de executare suma acordată ca despăgubire.

(5) În cazul în care autoritatea de executare informează că executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română emitentă poate lua în considerare propunerea de împărțire a cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de plată prezentate de autoritatea de executare.

#### ARTICOLUL 257

##### Încetarea executării confiscării

Autoritatea judiciară română emitentă aduce imediat la cunoștință autorității competente din statul de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, orice decizie de revocare a măsurii confiscării sau de retragere a ordinului de confiscare, indiferent de motiv.

#### PARAGRAFUL 3

##### Procedura de executare de către autoritățile române a ordinelor de confiscare

#### ARTICOLUL 258

##### Măsuri premergătoare

(1) Atunci când instanța primește un ordin de confiscare, în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii, verifică dacă ordinul este însoțit de traducerea în limba română.

(2) În cazul în care ordinul de confiscare nu este tradus, instanța solicită autorității competente din statul emitent reținerea traducerii, într-un termen de cel mult 5 zile.

(3) Repartizarea cauzei se face, în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile în materie, unui complet format dintr-un singur judecător, termenul de judecată stabilit neputând fi mai mare de 5 zile.

(4) Dacă instanța apreciază că nu este competentă să recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare, trimite, din oficiu, ordinul de confiscare instanței competente să îl recunoască și să îl execute și informează despre aceasta autoritatea competentă a statului emitent. În situația în care ordinul de confiscare nu conține

suficiente informații pentru determinarea competenței, instanța poate solicita autorității competente din statul de emitere transmiterea informațiilor suplimentare ori a certificatului prevăzut la art. 249, în situația în care acesta nu a fost transmis inițial, fixând un termen de cel mult 5 zile în care autoritatea competentă din statul emitent să transmită astfel de documente.

#### ARTICOLUL 259

##### Reguli cu privire la recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

(1) Ordinul de confiscare emis de o autoritate competentă dintr-un stat membru se recunoaște fără a fi necesară nicio altă formalitate, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de nerecunoaștere prevăzute la art. 262.

(2) Ordinul de confiscare emis de o autoritate competentă dintr-un stat membru, recunoscut de instanța judecătorească, se execută fără întârziere, cu excepția cazului în care este incident unul dintre motivele de amânare prevăzute la art. 263.

(3) În caz de refuz al recunoașterii unui ordin de confiscare, instanța analizează posibilitatea de a se consulta cu autoritatea competentă din statul de emitere, anterior pronunțării unei hotărâri în acest sens. În cazul în care refuzul se întemeiază pe motivele prevăzute la art. 262 alin. (1) lit. a), b), e), f) sau g), consultarea este obligatorie. De asemenea, consultarea este obligatorie în cazul prevăzut la art. 262 alin. (1) lit. d), dacă autoritatea competentă din statul emitent nu este informată potrivit art. 267 alin. (3).

(4) În cazul în care persoana față de care s-a dispus confiscarea poate prezenta dovada confiscării, în tot sau în parte, în orice stat, instanța consultă autoritatea competentă din statul de executare. În cazul confiscării produselor infracțiunii, orice parte a sumei care este recuperată conform ordinului de confiscare din orice state, altele decât statul român, se deduce în totalitate din suma care trebuie confiscată de instanța judecătorească.

(5) Instanța poate dispune luarea de măsuri alternative la ordinul de confiscare, inclusiv pedeapsa cu închisoarea sau alte măsuri privative de libertate, numai dacă autoritatea competentă din statul emitent și-a exprimat, în scris, acordul în acest sens.

(6) În cazul în care ordinul de confiscare privește o sumă de bani, instanța convertește, dacă este cazul, suma de bani supusă confiscării în moneda națională la cursul valutar existent la data la care a fost emis ordinul de confiscare.

(7) În cazul în care executarea ordinului de confiscare implică cheltuieli ridicate sau excepționale, autoritatea judiciară română de executare poate informa despre aceasta autoritatea competentă din statul emitent și propune împărțirea cheltuielilor pe baza unei fișe detaliate de plată întocmită în acest sens.

#### ARTICOLUL 260

##### Legea aplicabilă

Executarea ordinelor de confiscare este guvernată de legea română, autoritățile române fiind singurele în măsură să decidă cu privire la executarea confiscării, inclusiv cu privire la măsurile ce trebuie luate în acest sens.

#### ARTICOLUL 261

##### Confiscarea în cazuri speciale

(1) Dacă un ordin de confiscare privește o anumită parte dintr-un bun, în cazul în care autoritatea emitentă consimte, și dacă o astfel de posibilitate este permisă de legea ambelor state, instanța poate dispune confiscarea prin echivalent bănesc corespunzător valorii bunului supus confiscării.



(2) Dacă ordinul de confiscare privește o sumă de bani, în cazul în care suma de bani nu poate fi obținută în totalitate, instanța poate dispune confiscarea oricărei părți dintr-un bun care va fi găsit disponibil.

#### ARTICOLUL 262

##### Motive de nerecunoaștere sau neexecutare

(1) În afara cazului prevăzut la art. 251 alin. (2), recunoașterea și executarea ordinului de confiscare poate fi refuzată dacă:

a) certificatul prevăzut la art. 249 nu este anexat, este incomplet sau nu corespunde în mod evident cu ordinul de confiscare;

b) executarea ordinului de confiscare ar fi contrară principiului *non bis in idem*;

c) legislația română prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de confiscare;

d) drepturile oricărei părți interesate, inclusiv drepturile terților de bună-credință, fac imposibilă executarea ordinului de confiscare, inclusiv acolo unde aceasta reprezintă o consecință a aplicării dispozițiilor prevăzute pentru protecția juridică a drepturilor conform art. 267;

e) din certificatul anexat la ordinul de confiscare rezultă că persoana față de care s-a dispus confiscarea nu s-a înfățișat personal și nu a fost reprezentată de un avocat în cadrul procedurilor care au condus la dispunerea confiscării, afară numai dacă certificatul atestă faptul că persoana respectivă a fost informată personal sau prin reprezentatul său competent, în conformitate cu dreptul intern, cu privire la procedurile juridice, în conformitate cu legislația din statul de emitere, sau dacă persoana respectivă a specificat că nu contestă ordinul de confiscare;

f) ordinul de confiscare are la bază proceduri penale cu privire la infracțiuni care:

— conform legislației române sunt privite ca fiind săvârșite, în totalitate sau parțial, pe teritoriul statului român; sau

— au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația română nu permite luarea unor măsuri față de infracțiunile care au fost comise în afara teritoriului statului român;

g) executarea ordinului de confiscare aduce atingere principiilor constituționale;

h) executarea ordinului de confiscare s-a prescris potrivit legii române, cu condiția ca infracțiunile să fie de competența autorităților române potrivit legislației penale interne.

(2) În cazul menționat la alin. (1) lit. a), instanța poate să stabilească un termen pentru transmiterea sau completarea ori corectarea certificatului.

(3) Orice decizie de a refuza recunoașterea și executarea este luată și notificată în cel mai scurt timp posibil autorităților competente ale statului de emitere.

(4) În cazul în care, în practică, executarea ordinului de confiscare este imposibilă deoarece bunul supus confiscării a dispărut, a fost distrus, nu poate fi găsit la locul indicat în certificat sau pentru că locul în care se găsește bunul nu a fost indicat într-un mod destul de clar nici după consultarea statului emitent, instanța informează imediat în această privință autoritatea competentă din statul emitent.

#### ARTICOLUL 263

##### Amânarea executării ordinului de confiscare

(1) Instanța poate amâna executarea unui ordin de confiscare transmis:

a) dacă, în cazul unui ordin de confiscare privind o sumă de bani, apreciază că există riscul ca valoarea totală rezultată din executarea sa să depășească suma specificată în ordin datorită executării sale simultane în mai multe state membre;

b) în cazul unor acțiuni în despăgubire la care se face referire la art. 267;

c) dacă apreciază că executarea imediată a ordinului de confiscare ar putea prejudicia o procedură penală aflată în curs; amânarea este dispusă până la data la care executarea devine posibilă;

d) atunci când față de bunurile care fac obiectul ordinului de confiscare a fost dispusă confiscarea într-un proces penal intern.

(2) În cazul amânării, instanța ia, pe durata amânării, toate măsurile necesare, similare cu măsurile luate în cazurile prevăzute de legislația internă, pentru a împiedica dispariția bunurilor supuse confiscării.

(3) În cazul amânării prevăzute la alin. (1) lit. a), instanța informează, fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, autoritatea competentă din statul emitent.

(4) În cazurile la care se face referire în alin. (1) lit. b) și c), instanța întocmește un raport privind cauzele de amânare, incluzând, dacă este posibil, și durata prevăzută pentru amânare, raport care va fi înaintat către autoritatea competentă din statul emitent.

(5) Imediat ce motivele amânării au încetat să mai existe, instanța va lua toate măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare și pentru informarea autorității competente din statul de emitere.

#### ARTICOLUL 264

##### Ordine de confiscare multiple

În cazul în care instanța instrumentează:

a) două sau mai multe ordine de confiscare privind o sumă de bani, care au fost emise împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice, iar persoana în cauză nu prezintă suficiente mijloace în România în vederea executării tuturor ordinelor; sau

b) două sau mai multe ordine de confiscare privind aceleași bunuri, aceasta ia în considerare toate circumstanțele, inclusiv cele privind bunurile indisponibilizate, gravitatea și locul unde a fost săvârșită infracțiunea, data emiterii și data transmiterii ordinelor respective, pentru a decide care dintre ordinele de confiscare va fi executat.

#### ARTICOLUL 265

##### Dispunerea de bunurile confiscate

(1) Statul român, prin organele sale competente, dispune de sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare după cum urmează:

a) în cazul în care sumele de bani obținute în urma executării unui ordin de confiscare au o valoare sub 10.000 euro sau echivalentul în lei al acestei sume, acestea se fac venit la bugetul de stat;

b) în toate celelalte cazuri, 50% din suma obținută în urma executării unui ordin de confiscare va fi transferată către statul emitent.

(2) În cazul celorlalte bunuri, confiscarea se execută într-unul dintre următoarele moduri:

a) bunurile confiscate se pot valorifica, prin vânzare, potrivit dispozițiilor legale, situație în care suma obținută în urma valorificării se distribuie potrivit prevederilor alin. (1); sau

b) bunurile confiscate pot fi transferate către statul emitent. În cazul în care ordinul de confiscare acoperă o parte din valoarea ordinului, bunurile se transferă către statul emitent, numai dacă autoritatea competentă a acestui stat consimte în acest sens;

c) atunci când nu se pot aplica prevederile lit. a) sau b), se poate dispune cu privire la bunurile confiscate într-un alt mod, în conformitate cu dispozițiile legii române.

(3) Bunurile culturale parte a patrimoniului național supuse confiscării nu pot fi vândute sau transferate.

(4) Dispozițiile alin. (1)—(3) se aplică dacă nu se dispune altfel printr-un acord încheiat între statul român și statul emitent.

#### ARTICOLUL 266

##### Informații privind rezultatul executării

Autoritatea de executare informează, fără întârziere, autoritatea competentă din statul emitent, cu privire la:

a) comunicarea unui ordin de confiscare către instanța română competentă, potrivit art. 258 alin. (4);

b) hotărârea motivată prin care s-a refuzat recunoașterea ordinului de confiscare;

c) neexecutarea totală sau parțială a ordinelor de confiscare pentru motivele prevăzute la art. 252, art. 259 alin. (3), art. 260 și 264;

d) executarea ordinului, de îndată ce s-a realizat;

e) aplicarea unor măsuri alternative executării ordinului de confiscare, potrivit art. 259 alin. (5).

#### ARTICOLUL 267

##### Despăgubiri

(1) Orice parte interesată, inclusiv terții de bună-credință implicați, are dreptul la despăgubiri, în condițiile legii, în cazul încălcării drepturilor sale prin recunoașterea și executarea unui ordin de confiscare.

(2) Motivele de fond care au stat la baza emiterii ordinului de confiscare nu pot fi contestate în fața instanței române de executare.

(3) În cazul în care este introdusă o acțiune în despăgubire în fața instanței române, aceasta informează autoritatea competentă din statul emitent.

#### ARTICOLUL 268

##### Rambursare

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 267 alin. (2), în cazul în care statul român răspunde pentru prejudiciile cauzate uneia din persoanele interesate, inclusiv terții de bună-credință, ca urmare a executării unui ordin de confiscare transmis spre executare unei autorități judiciare române, acesta va solicita statului emitent orice sumă plătită ca despăgubire persoanei în cauză, cu excepția cazului și în măsura în care paguba sau o parte a acesteia se datorează în mod exclusiv conduitei autorităților române.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu aduc atingere prevederilor legale interne privind acțiunile în despăgubire formulate de persoanele fizice sau juridice.

## TITLUL VIII

### Dispoziții finale

#### ARTICOLUL 269

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi\*) se abrogă:

a) Legea nr. 296/2001 privind extrădarea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 18 iunie 2001;

b) Legea nr. 704/2001 privind asistența judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001;

c) Legea nr. 756/2001 asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 4 ianuarie 2002;

d) Ordonanța Guvernului nr. 69/1999 pentru facilitarea aplicării convențiilor internaționale în materie de transfer al persoanelor condamnate, la care România este parte, în privința predării-preluării condamnaților, aprobată prin Legea nr. 113/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 30 august 1999;

e) art. 519—521 din Codul de procedură penală;

f) orice alte dispoziții contrare.

#### ARTICOLUL 270

(1) Prezenta lege\*) intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor cap. IV al titlului II, ale dispozițiilor titlului III, ale cap. III al titlului IV și ale cap. II al titlului VII, care vor intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

(2) Începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, dispozițiile titlului III vor înlocui, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile în materie de extrădare, cu excepția cazului în care statul membru pe teritoriul căruia se află persoana urmărită a formulat declarații în sensul neaplicării Deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.

\*

\* \*

Prezenta lege transpune în legislația națională dispozițiile deciziilor-cadru ale Uniunii Europene din domeniul cooperării judiciare în materie penală, după cum urmează:

1. Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 190 din 18 iulie 2002;

2. Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003;

3. Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005;

4. Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006.

\*) Prezenta lege a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004.

**MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE<sup>1)</sup>**

Prezentul mandat a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Solicit ca persoana menționată mai jos să fie arestată și predată autorităților judiciare în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse ori măsuri de siguranță privative de libertate.

## a) Informații referitoare la identitatea persoanei solicitate

Numele: .....

Prenumele: .....

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul): .....

Alias (dacă este cazul): .....

Sexul: .....

Cetățenia: .....

Data nașterii: .....

Locul nașterii: .....

Reședința și/sau domiciliul cunoscut: .....

Limba/limbile pe care o/le înțelege persoana solicitată (dacă este/sunt cunoscute): .....

Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei solicitate: .....

Fotografia și amprente digitale ale persoanei solicitate, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține ori pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)

## b) Decizia pe care se întemeiază mandatul

1. Mandatul de arestare sau decizia judiciară având același efect: .....

Tipul: .....

2. Hotărârea judecătorească definitivă și executorie: .....

Referința: .....

## c) Informații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni: .....

2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate: .....

3. Pedepsa care a rămas de executat: .....

## d) Hotărârea pronunțată în lipsă și:

— persoana în cauză a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dat hotărârea în lipsă;

sau

— persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții pot fi date anticipat):

Precizarea garanțiilor juridice: .....

<sup>1)</sup> Acest mandat trebuie completat sau tradus în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare, atunci când acel stat este cunoscut, ori în una dintre oricare alte limbi acceptate de acel stat.

## e) Infracțiunea (infracțiunile)

Prezentul mandat se referă la un total de ..... infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au comis infracțiunea/infracțiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei solicitate: .....

Natura și încadrarea juridică a faptelor și dispozițiile legale aplicabile/codul aplicabil: .....

I. Dacă este cazul, să se marcheze una sau mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenție cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, așa cum sunt definite în legislația statului membru emitent:

- participarea la un grup criminal organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul.

II. Descrierea detaliată a faptei sau faptelor care nu se încadrează la secțiunea I: .....

## f) Alte circumstanțe relevante (informații facultative)

(Pot fi incluse observații cu privire la extraterritorialitate, întreruperea termenelor de prescripție sau la consecințele infracțiunii.)

## g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la confiscarea și remiterea obiectelor care pot constitui mijloace materiale de probă.

Prezentul mandat se referă de asemenea la confiscarea și remiterea obiectelor obținute de persoana solicitată ca rezultat al infracțiunii.

Descrierea (și localizarea) obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute): .....

## h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu un ordin de detenție pe viață:

— dispozițiile legale ale statului membru emitent prevăd revizuirea pedepsei aplicate sau liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsa aplicată, în vederea neexecutării pedepsei sau a măsurii;

și/sau

— dispozițiile legale ale statului membru emitent prevăd aplicarea măsurilor de clemență la care are drept persoana în cauză, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, în vederea neexecutării pedepsei sau a măsurii.

i) Autoritatea judiciară emitentă a prezentului mandat

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său: .....

Funcția (funcția/gradul): .....

Referința dosarului: .....

Adresa: .....

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....

E-mail: .....

Adresa persoanei de contact (competentă pentru efectuarea predării efective): .....

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și receptarea mandatelor europene de arestare

Numele autorității centrale: .....

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele): .....

Adresa: .....

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....

E-mail: .....

Datele persoanei care poate fi contactată pentru a lua măsurile practice necesare predării persoanei: .....

.....

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și primirea administrativă a mandatelor europene de arestare

Denumirea autorității centrale: .....

.....

Persoana de contact, după caz (funcția/gradul și numele): .....

.....

Adresa: .....

.....

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...): .....

.....

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul zonei sau al orașului) (...): .....

.....

E-mail: .....

Semnătura autorității judiciare emitente, a reprezentantului sau a amândurora

.....

.....

Numele: .....

.....

Funcția (funcția/gradul): .....

.....

Data: .....

.....

Ștampila oficială (dacă există)

ANEXA Nr. 2

**CERTIFICAT**

a) Autoritatea judiciară care a emis ordinul de indisponibilizare

Denumirea oficială .....

Numele reprezentantului său: .....

Poziția deținută (funcția/titlul): .....

.....

.....

Referință dosar: .....

Adresă: .....

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

E-mail: .....

Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea judiciară: .....

Datele de contact (inclusiv limbile în care este posibil să se comunice cu persoana/persoanele) ale persoanei (persoanelor) care

trebuie contactată (contactate) în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea ordinului ori pentru

realizarea aranjamentelor necesare remiterii probelor (dacă este cazul): .....

.....

.....

## b) Autoritatea competentă pentru executarea ordinului de indisponibilizare în statul emitent

Denumirea oficială .....

Numele reprezentantului său: .....

Poziția deținută (funcția/titlul): .....

.....

Referință dosar: .....

Adresă: .....

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

E-mail: .....

Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea judiciară: .....

Datele de contact (inclusiv limbile în care este posibil să se comunice cu persoana/persoanele) ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în cazul în care pentru executarea ordinului sunt necesare informații suplimentare ori pentru realizarea aranjamentelor necesare remiterii probelor (dacă este cazul): .....

.....

c) Dacă atât lit. a), cât și lit. b) au fost completate, trebuie completat acest punct pentru a arăta care autoritate/sau dacă ambele autorități trebuie contactată/contactate.

Autoritatea indicată la lit. a)

Autoritatea indicată la lit. b)

d) În cazul în care o autoritate centrală este responsabilă cu transmiterea și receptarea ordinelor de indisponibilizare (se aplică doar pentru Irlanda și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord):

Numele autorității centrale: .....

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele): .....

Adresa: .....

Numărul de referință: .....

Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....

Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....

E-mail: .....

## e) Ordinul de indisponibilizare

1. Data și, dacă este disponibil, numărul de referință:

2. Indicați scopul ordinului:

2.1. Confiscare ulterioară

2.2. Constituirea de probe

3. Descrierea formalităților și procedurilor care trebuie respectate la executarea unui ordin de indisponibilizare a probelor (dacă este cazul): .....

## f) Informații privind bunurile sau probele care fac obiectul ordinului de indisponibilizare în statul de executare

Descrierea bunurilor sau probelor și locația

1. a) Descrierea precisă a bunurilor și, dacă este cazul, suma maximă care se dorește recuperată (dacă suma maximă este indicată în ordinul privind valoarea produselor infracțiunii):

b) Descrierea precisă a probelor:

2. Locația exactă a bunurilor sau a probelor (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută):

3. Partea care are custodia bunurilor sau a probelor ori proprietarul cunoscut al bunurilor sau al probelor, în cazul în care nu este vorba despre persoana suspectată de săvârșirea infracțiunii sau de cea condamnată (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent):

g) Informații cu privire la identitatea persoanei fizice (1) sau a persoanei juridice (2) suspectate de săvârșirea infracțiunii ori condamnate (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent) sau/și a persoanelor vizate de ordinul de indisponibilizare (dacă este cazul)

## 1. Persoane fizice:

Nume: .....

Prenume: .....

Numele anterior căsătoriei (dacă este cazul): .....

Alias (dacă este cazul): .....

Sex: .....

Cetățenie: .....

Data nașterii: .....

Locul nașterii: .....

Reședința și/sau domiciliul cunoscut (dacă nu se cunoaște se va menționa ultima adresă cunoscută):

.....

Limba/limbile pe care persoana o/le cunoaște (dacă este cazul): .....

**2. Persoane juridice**

Denumirea: .....

Forma persoanei juridice: .....

Numărul de înregistrare: .....

Sediul înregistrat: .....

h) Măsuri care trebuie luate de statul de executare după executarea ordinului de indisponibilizare

**Confiscarea**

1.1. Bunul trebuie conservat în statul de executare în vederea unei confiscări ulterioare

1.1.1. Se anexează o cerere privind executarea unui ordin de confiscare emis de statul emitent la data de .....

1.1.2. Se anexează o cerere de confiscare în statul de executare și executarea ulterioară a unui ordin de confiscare

1.1.3. Data estimată pentru transmiterea uneia dintre cererile menționate la pct. 1.1.1 sau la pct. 1.1.2 .....

sau

**Constituirea de probe**

2.1. Bunurile trebuie remise statului de executare pentru a servi ca elemente de probă

2.1.1. Se anexează o cerere de remitere de bunuri

sau

2.2. Bunul trebuie păstrat în statul de executare pentru a servi ulterior ca probă în statul emitent

2.2.2. Data estimată pentru transmiterea cererii menționate la pct. 2.1.1. ....

i) Infracțiunile

Descrierea temeiurilor ordinului de indisponibilizare și rezumatul faptelor cunoscute de autoritatea judiciară care a emis ordinul de indisponibilizare și certificatul: .....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunilor și textul de lege în baza căruia s-a dispus indisponibilizarea: .....

I. Dacă este cazul, să se marcheze una sau mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani, așa cum sunt definite în legislația statului membru emitent:

participarea la un grup criminal organizat;

terorismul;

traficul de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

corupția;

fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

spălarea produselor infracțiunii;

contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;

infracțiuni legate de criminalitatea informatică;

infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;

facilitarea intrării și șederii ilegale;

omorul și vătămarea corporală gravă;

traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;

rasismul și xenofobia;

furtul organizat sau armat;

traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

înșelăciunea;

racketul și extorcarea;

contrafacerea și pirateria de bunuri;

falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;

falsificarea de mijloace de plată;

traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;

traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

traficul de vehicule furate;

violul;

incendiarea cu intenție;

crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;

sechestrarea ilegală de nave și aeronave;

sabotajul.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor care nu se încadrează la secțiunea I:

.....

j) Remediile legale împotriva ordinului de indisponibilizare a persoanelor interesate, inclusiv a persoanelor de bună-credință, disponibile în statul emitent  
 Descrierea remediilor legale disponibile, inclusiv a acțiunilor care trebuie îndeplinite  
 Instanța către care se poate adresa respectiva cale de atac: .....  
 Informații cu privire la persoanele care au calitatea de a exercita calea de atac: .....  
 Data-limită pentru declararea căii de atac: .....  
 Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare cu privire la procedura de exercitare a căii de atac în statul emitent și cu privire la asistența juridică și serviciile de traducere disponibile:  
 Numele: .....  
 Persoana de contact (dacă este cazul): .....  
 Adresa: .....  
 Numărul de telefon (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....  
 Numărul de fax (prefixul țării) (prefixul orașului) (...): .....  
 E-mail: .....

k) Alte circumstanțe relevante (informații facultative):  
 .....  
 .....

l) Textul ordinului de indisponibilizare este anexat la prezentul certificat

Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului său atestând exactitatea informațiilor cuprinse în certificat

Numele: .....

Poziția deținută (titlul/funcția): .....

Data: .....

Ștampila oficială (dacă este disponibilă)

ANEXA Nr. 3

### CERTIFICAT

a)  
 Statul emitent: .....  
 Statul de executare: .....

b) Autoritatea care a emis decizia prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară  
 Denumirea oficială: .....  
 Adresa: .....  
 Nr. de referință dosar (...): .....  
 Telefon (codul țării) (codul zonei/orașului): .....  
 Fax (codul țării) (codul zonei/orașului): .....  
 E-mail (dacă există): .....  
 Limbile în care este posibilă comunicarea cu autoritatea emitentă: .....  
 .....  
 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) de la care se pot obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau în vederea transferului către statul emitent al fondurilor obținute din executare, după caz (nume, funcție/grad, telefon, fax și, dacă există, e-mail): .....

c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară în statul emitent [dacă autoritatea este diferită de cea de la lit. b)]  
 Denumirea oficială: .....  
 Adresa: .....  
 Telefon (codul țării) (codul zonei/orașului): .....  
 Fax (codul țării) (codul zonei/orașului): .....  
 E-mail (dacă există): .....  
 Limbile în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare: .....  
 .....  
 Datele de contact ale persoanei (persoanelor) de la care se pot obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau în vederea transferului către statul emitent al fondurilor obținute din executare, după caz (nume, titlu/grad, telefon, fax și, dacă există, e-mail): .....



d) Dacă o autoritate centrală a fost însărcinată cu transmiterea administrativă a deciziilor prin care s-au aplicat sancțiuni pecuniare în statul emitent:

Denumirea autorității centrale: .....

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele): .....

Adresa: .....

Nr. de referință dosar: .....

Telefon: (codul țării) (codul zonei/orașului): .....

Fax (codul țării) (codul zonei/orașului): .....

E-mail (dacă există): .....

e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate [în cazul în care lit. c) și/sau lit. d) a/au fost completată (completate)]

Autoritatea menționată la lit. b)

Poate fi contactată pentru întrebări privind: .....

Autoritatea menționată la lit. c)

Poate fi contactată pentru întrebări privind: .....

Autoritatea menționată la lit. d)

Poate fi contactată pentru întrebări privind: .....

f) Informații referitoare la persoana fizică sau juridică față de care s-a aplicat sancțiunea pecuniară

**1. În cazul unei persoane fizice**

Nume: .....

Prenume: .....

Numele dinaintea căsătoriei, dacă este cazul: .....

Alias, dacă este cazul: .....

Sexul: .....

Cetățenia: .....

Numărul de identificare sau numărul de securitate socială (dacă există): .....

Data nașterii: .....

Locul nașterii: .....

Ultimul domiciliu cunoscut: .....

Limba sau limbile pe care o/le înțelege persoana (dacă se cunoaște): .....

a) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia își are reședința obișnuită pe teritoriul acestuia, adăugați următoarele informații:

Reședința obișnuită din statul de executare: .....

b) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia are bunuri în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea bunurilor persoanei: .....

Locația în care se află bunurile persoanei: .....

c) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana împotriva căreia s-a pronunțat decizia are o sursă de venit în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei: .....

Locația sursei (surselor) de venit a (ale) persoanei: .....

**2. În cazul unei persoane juridice**

Denumirea: .....

Forma de organizare a persoanei juridice: .....

Numărul de înregistrare (dacă este cazul): .....

Sediul înregistrat (dacă este cazul): .....

Adresa persoanei juridice: .....

a) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana juridică împotriva căreia s-a pronunțat decizia deține bunuri în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea bunurilor persoanei juridice: .....

Locul unde se află bunurile persoanei: .....

b) Dacă decizia este transmisă statului de executare deoarece persoana juridică împotriva căreia s-a pronunțat decizia are o sursă de venit în statul de executare, adăugați următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice: .....

Locația sursei (surselor) de venit a (ale) persoanei juridice: .....

## g) Decizia prin care s-a aplicat o sancțiune pecuniară

1. Felul deciziei prin care s-a aplicat o sancțiune pecuniară (bifați căsuța corespunzătoare):

- (i) decizia unei instanțe din statul emitent în legătură cu o infracțiune potrivit legii statului emitent;
- (ii) decizia unei autorități din statul emitent, alta decât o instanță, în legătură cu o infracțiune, potrivit legii statului emitent. Se confirmă că persoana respectivă a avut posibilitatea de a solicita judecarea cauzei de către o instanță competentă în materie penală;
- (iii) decizia unei autorități din statul emitent, alta decât instanța, în legătură cu fapte care se pedepsesc conform dreptului național al statului emitent ca fiind încălcări ale normelor legale. Se confirmă că persoana respectivă a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de către o instanță competentă în materie penală;
- (iv) decizia unei instanțe competente în materie penală, în legătură cu o decizie dintre cele prevăzute la pct. (iii)

Decizia a fost luată la data de: .....

Decizia a rămas definitivă la data de: .....

Numărul de referință al deciziei (dacă este cunoscut): .....

Sancțiunea pecuniară constituie o obligație de plată (bifați căsuța sau căsuțele corespunzătoare și specificați suma sau sumele, cu precizarea monedei în care este exprimată) privind:

- (i) o sumă de bani drept condamnare pentru o infracțiune, pronunțată printr-o decizie

Suma: .....

- (ii) despăgubirile acordate prin aceeași decizie în beneficiul victimelor, atunci când victima nu poate fi parte civilă în proces, iar instanța acționează în exercitarea competenței sale în materie penală

Suma: .....

- (iii) o sumă de bani aferentă cheltuielilor cauzate de procedura judiciară sau administrativă care a dus la pronunțarea deciziei

Suma: .....

- (iv) o sumă de bani către un fond public sau către o organizație de sprijin pentru victime, pronunțată prin aceeași decizie

Suma: .....

Valoarea totală a sancțiunii pecuniare, cu precizarea monedei în care este exprimată: .....

2. Rezumatul faptelor și descrierea împrejurărilor în care s-a (s-au) comis infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data și locul:

.....

.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și prevederile legale aplicabile în baza cărora s-a pronunțat decizia:

.....

.....

3. În măsura în care fapta (faptele) precizată (precizate) la pct. 2 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, confirmați acest lucru prin bifarea căsuței sau a căsuțelor corespunzătoare:

- participarea la un grup criminal organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;

- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul;
- comportamente care încalcă reglementările privind traficul rutier, inclusiv încălcări ale reglementărilor privind orele de condus și perioadele de odihnă și reglementările privind bunurile periculoase;
- contrabanda cu mărfuri;
- încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală;
- amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violența din cadrul evenimentelor sportive;
- prejudicii supuse legii penale;
- furtul;
- infracțiuni stabilite de către statul emitent cu scopul de a pune în aplicare obligațiile ce reies din instrumentele internaționale adoptate conform Tratatului de instituire a Comunității Europene sau conform titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană. Dacă această căsuță este bifată, specificați prevederile instrumentului adoptat în baza Tratatului de instituire a Comunității Europene sau a Tratatului privind Uniunea Europeană de care este legată infracțiunea:.....
4. În măsura în care fapta (faptele) precizată (precizate) la pct. 2 nu este cuprinsă (nu sunt cuprinse) la pct. 3, descrieți integral infracțiunea (infracțiunile):.....

## h) Statutul deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară

## 1. Confirmați că (bifați căsuțele):

- a) decizia este definitivă;
- b) după informațiile deținute de autoritatea care emite certificatul, nu s-a pronunțat nicio decizie împotriva aceleiași persoane și cu privire la aceleași fapte în statul de executare și nicio astfel de decizie pronunțată în orice stat, altul decât statul emitent sau statul de executare, nu a fost executată.

## 2. Precizați dacă cauza a făcut obiectul unei proceduri scrise:

- a) nu, nu a făcut;
- b) da, a făcut. Se confirmă că persoana în cauză a fost, în conformitate cu legea statului emitent, informată, personal sau printr-un reprezentant împuternicit conform legii naționale, referitor la dreptul său de a contesta cauza și la termenele de exercitare a căii de atac.

## 3. Precizați dacă persoana în cauză s-a prezentat personal la proces:

- a) da, s-a prezentat;
- b) nu, nu s-a prezentat. Se confirmă:
- că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant împuternicit potrivit legii naționale, referitor la procedura desfășurată în conformitate cu legea statului emitent;
- sau
- că persoana a specificat că nu contestă cauza.

## 4. Executarea parțială a sancțiunii

Dacă o parte din valoarea sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după informațiile deținute de autoritatea care emite certificatul, oricărui alt stat, precizați suma care a fost achitată: .....

## i) Sancțiuni alternative, inclusiv sancțiuni privative de libertate

## 1. Precizați dacă statul emitent permite aplicarea de către statul de executare a unor sancțiuni alternative în eventualitatea imposibilității de a executa decizia care aplică sancțiunea, fie total, fie parțial:

- da;
- nu.
2. Dacă da, precizați care sunt sancțiunile ce pot fi aplicate (felul sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):

- privarea de libertate. Perioada maximă: .....
- munca în folosul comunității (sau echivalentul). Perioada maximă .....
- alte sancțiuni. Descriere: .....

## j) Alte împrejurări relevante în speță (informații opționale): .....

## k) Textul deciziei prin care s-a aplicat sancțiunea pecuniară este atașat la prezentul certificat.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului acesteia, care certifică exactitatea conținutului certificatului: .....

Numele: .....

Funcția (titlul/gradul): .....

Data: .....

Ștampila oficială (dacă există)

ANEXA Nr. 4

## CERTIFICAT

## a) Statele emitente și de executare

Statul emitent: .....

Statul de executare: .....

## b) Instanța care a emis ordinul de confiscare

Denumirea oficială: .....

Adresă: .....

Referință dosar: .....

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

E-mail (dacă există): .....

Limbile în care este posibil să se comunice cu instanța: .....

Datele de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării ordinului de confiscare sau, dacă este cazul, în scopul coordonării executării unui ordin de confiscare comunicat către două sau mai multe state de executare sau în scopul transferării către statul emitent de bani sau bunuri obținute în urma executării (nume, funcție/titlu, telefon, fax și, dacă există, e-mail): .....

.....

.....

## c) Autoritatea competentă pentru executarea ordinului de confiscare din statul emitent [în cazul în care autoritatea respectivă este alta decât instanța prevăzută la lit. b)]:

Denumirea oficială: .....

Adresă: .....

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

E-mail (dacă există): .....

Limbile în care este posibil să se comunice cu instanța: .....

Datele de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării ordinului de confiscare sau, dacă este cazul, în scopul coordonării executării unui ordin de confiscare comunicat către două ori mai multe state de executare sau în scopul transferării către statul emitent de bani ori bunuri obținute în urma executării (nume, titlu/funcție, telefon, fax și, dacă există, e-mail): .....

.....

.....

## d) Atunci când o autoritate centrală a fost însărcinată cu transmiterea și primirea administrativă a ordinelor de confiscare în statul emitent:

Denumirea autorității centrale: .....

Persoana de contact, dacă este cazul (titlu/funcție și nume): .....

Adresă: .....

Referință dosar: .....

Telefon (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

Fax (cod țară) (cod zonă/oraș): .....

E-mail (dacă există): .....

## e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate [în cazul în care lit. c) și/sau lit. d) a fost (au fost) completată/completate]

Autoritatea menționată la lit. b)  
poate fi contactată pentru întrebări referitoare la: .....

Autoritatea menționată la lit. c)  
poate fi contactată pentru întrebări referitoare la: .....

Autoritatea menționată la lit. d)  
poate fi contactată pentru întrebări referitoare la: .....

f) În cazul în care ordinul de confiscare urmează unui ordin de indisponibilizare transmis către statul de executare în temeiul Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, furnizați informațiile relevante în vederea identificării ordinului de indisponibilizare (data emiterii și transmiterii ordinului de indisponibilizare, autoritatea careia i-a fost comunicat, numărul de referință, dacă este disponibil): .....

.....

.....

g) Atunci când ordinul de confiscare a fost transmis mai multor state de executare, furnizați următoarele informații:

1. Ordinul de confiscare a fost comunicat următorului (următoarelor) alt (alte) stat (state) de executare (țară și autoritate):  
.....

2. Ordinul de confiscare a fost comunicat mai multor state de executare din următoarele motive (bifați varianta relevantă):

2.1. Atunci când ordinul de confiscare are în vedere unul sau mai multe bunuri determinate:

există motive să se creadă că diferite bunuri la care se face referire în ordinul de confiscare se află în diferite state de executare;

confiscarea unui bun specific implică activități în mai multe state de executare;

există motive să se creadă că bunul la care se face referire în ordinul de confiscare se află în unul dintre statele de executare indicate.

2.2. Atunci când ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:

bunul respectiv nu a fost indisponibilizat conform Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor;

valoarea bunului care poate fi confiscată în statul emitent și în toate statele de executare riscă să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută în ordinul de confiscare;

alte motive (specificați): .....

h) Informații cu privire la persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare:

**1. Pentru persoane fizice**

Nume: .....

Prenume: .....

Numele anterior căsătoriei (dacă este cazul): .....

Alias (dacă este cazul): .....

Sex: .....

Cetățenie: .....

Numărul de identificare sau numărul de asigurare socială (dacă este cazul): .....

Data nașterii: .....

Locul nașterii: .....

Ultima adresă cunoscută: .....

Limba (limbile) pe care persoana o/le cunoaște (dacă este cazul): .....

1.1. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:  
Ordinul de confiscare este transmis statului de executare pentru că (bifați varianta relevantă):

a) statul emitent are motive întemeiate să creadă că persoana împotriva căreia s-a emis ordinul de confiscare respectiv deține bunuri sau venituri în statul de executare. Completați cu următoarele informații:  
Motive pentru a crede că persoana deține bunuri/venituri: .....

Descrierea bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei: .....

Locația bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută): .....

b) nu există motive întemeiate, conform lit. a), care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are reședința obișnuită în statul de executare. Completați cu următoarele informații:  
Reședința obișnuită în statul de executare: .....

1.2. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate):  
Ordinul de confiscare este transmis statului de executare deoarece (bifați varianta relevantă):

a) bunul (bunurile) determinat (determinate) este/sunt localizat (localizate) în statul de executare [a se vedea lit. i)];

b) statul emitent are motive întemeiate să creadă că întreg (toate) sau o parte din bunul (bunurile) menționate în ordinul de confiscare se află în statul de executare. Adăugați următoarele informații:  
Motivele pentru care se consideră că bunul (bunurile) se află în statul de executare: .....

c) nu există motive întemeiate, conform lit. b), care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are reședința obișnuită în statul de executare. Completați cu următoarele informații:  
Reședința obișnuită în statul de executare: .....

**2. Pentru persoane juridice:**

Denumirea: .....

Forma persoanei juridice: .....

Numărul de înregistrare (dacă este cazul): .....

Sediul înregistrat (dacă este cazul): .....

Adresa persoanei juridice: .....

2.1. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere o sumă de bani:  
Ordinul de confiscare este transmis statului de executare pentru că (bifați varianta relevantă):

a) statul emitent are motive întemeiate să creadă că persoana juridică împotriva căreia s-a emis ordinul de confiscare respectiv deține bunuri sau venituri în statul de executare. Completați cu următoarele informații:  
Motive pentru a crede că persoana juridică deține bunuri/venituri: .....

Descrierea bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei juridice: .....

Locația bunurilor/sursei de venit ale/a persoanei juridice (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută): .....

b) nu există motive întemeiate conform lit. a) care i-ar permite statului emitent să stabilească în care stat membru poate să transmită ordinul de confiscare, dar persoana juridică pentru care a fost emis ordinul de confiscare își are sediul înregistrat în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Sediul înregistrat în statul de executare: .....

2.2. În cazul în care ordinul de confiscare are în vedere un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate):

Ordinul de confiscare este transmis statului de executare, deoarece (bifați varianta relevantă):

a) bunul (bunurile) determinat (determinate) este/sunt localizat (localizate) în statul de executare [a se vedea lit. i)];

b) statul emitent are motive întemeiate să creadă că întreg (toate) bunul (bunurile) sau o parte din bunul (bunurile) menționate în ordinul de confiscare se află în statul de executare. Adăugați următoarele informații:

Motivele pentru care se consideră că bunul (bunurile) determinat (determinate) se află în statul de executare: .....

c) Nu există motive întemeiate conform lit. b) care să permită statului emitent să stabilească în care stat membru poate transmite ordinul de confiscare, dar persoana juridică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare are sediul înregistrat în statul de executare. Completați cu următoarele informații:

Sediul înregistrat în statul de executare: .....

i) Ordinul de confiscare

Ordinul de confiscare a fost emis la data de: .....

Ordinul de confiscare a rămas definitiv la data de: .....

Numărul de referință al ordinului de confiscare (dacă este cazul): .....

1. Informații privind natura ordinului de confiscare

1.1. Indicați (prin bifarea variantelor relevante) dacă ordinul de confiscare se referă la:

o sumă de bani

Suma de executat în statul de executare (se va indica moneda în cifre și în litere): .....

Suma totală prevăzută în ordinul de confiscare (se va indica moneda în cifre și în litere): .....

un bun sau mai multe bunuri determinat (determinate)

Descrierea bunului (bunurilor) determinat (determinate):

Locația bunului (bunurilor) determinat (determinate) (dacă nu este cunoscută, ultima locație cunoscută): .....

Atunci când confiscarea bunului (bunurilor) determinat (determinate) implică acțiuni în mai multe state de executare, descrieți măsurile care trebuie instituite: .....

1.2. Instanța a decis că bunul (bifați variantele relevante):

(i) reprezintă produsul unei infracțiuni sau corespunde, în tot sau în parte, valorii acestui produs;

(ii) reprezintă instrumentul unei infracțiuni;

(iii) este susceptibil de confiscare ca rezultat al aplicării, în statul emitent, a competențelor extinse privind confiscarea, așa cum se prevede la lit. a), b) și c). Fundamentul acestei decizii este acela că instanța, pe baza faptelor determinate, consideră că bunurile rezultă din:

a) activități infracționale ale persoanei condamnate desfășurate într-o perioadă anterioară condamnării pentru infracțiunea vizată pe care instanța o consideră a fi rezonabilă, având în vedere circumstanțele cazului particular; sau

b) activități infracționale similare ale persoanei condamnate desfășurate într-o perioadă anterioară condamnării pentru infracțiunea vizată, pe care instanța o consideră a fi rezonabilă, având în vedere circumstanțele cazului particular; sau

c) activități infracționale ale persoanei, fiind stabilit faptul că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei respective;

(iv) este susceptibil de confiscare conform oricăror altor prevederi referitoare la atribuțiile extinse privind confiscarea prevăzute de legislația statului emitent.

În cazul în care sunt valabile două sau mai multe categorii de confiscare, completați cu detalii cu privire la bunurile care sunt confiscate pentru fiecare categorie: .....

2. Informații cu privire la infracțiunea (infracțiunile) la care se referă ordinul de confiscare

2.1. Starea de fapt și descrierea circumstanțelor în care a fost comisă infracțiunea (infracțiunile) la care se referă ordinul de confiscare, inclusiv data și locul: .....

2.2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunilor ce rezultă din ordinul de confiscare, precum și textul de lege în baza căruia a fost luată decizia: .....

2.3. Dacă este cazul, indicați una sau mai multe infracțiuni la care se face referire la pct. 2.2, în cazul în care infracțiunea (infracțiunile) respectivă (respective) este/sunt sancționată (sancționate) de către statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani închisoare (bifați varianta relevantă):

participarea la un grup criminal organizat;

terorismul;

traficul de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;

corupția;

- frauda, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv a monedei euro;
- infracțiuni legate de criminalitatea informatică;
- infracțiuni privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul și vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- lipsirea de libertate în mod ilegal, răpirea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea;
- contrafacerea și pirateria de bunuri;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de acte oficiale falsificate;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave și aeronave;
- sabotajul.

2.4. În măsura în care infracțiunea/infracțiunile la care se referă ordinul de confiscare, identificată/identificate la pct. 2.2, nu este (sunt) cuprinsă (cuprinse) în punctul 2.3, descrieți în detaliu infracțiunea respectivă (aceasta ar trebui să prezinte activitatea infracțională efectivă în opoziție cu, de exemplu, încadrarea juridică):

j) Procedurile ce rezultă din ordinul de confiscare

Indicați ce proceduri rezultă din ordinul de confiscare (bifați varianta relevantă):

- a) Persoana în cauză a fost prezentă personal în cursul judecății.
- b) Persoana în cauză a fost prezentă personal în cursul judecății, dar a fost reprezentată de un consilier juridic/avocat.
- c) Persoana în cauză nu a fost prezentă personal în cursul judecății și nu a fost/este reprezentată de un consilier juridic/avocat.

Se confirmă că:

- persoana a fost informată, în conformitate cu legislația din statul emitent, personal sau printr-un reprezentant competent, în conformitate cu dreptul intern, despre judecată;
- persoana a indicat că nu contestă ordinul de confiscare.

k) Conversia și transferul de bunuri

1. În cazul în care ordinul de confiscare se referă la un bun determinat, precizați dacă statul emitent autorizează statul de executare să confişte sub forma unei obligații de plată a unei sume de bani corespunzătoare valorii bunului.

- da
- nu

2. În cazul în care ordinul de confiscare se referă la o sumă de bani, precizați dacă bunul, altul decât suma obținută prin executarea ordinului de confiscare, poate fi transferat către statul emitent:

- da
- nu

l) Metode alternative, inclusiv sancțiuni privative de libertate

1. Precizați dacă statul emitent autorizează statul de executare să aplice măsuri alternative atunci când executarea ordinului de confiscare nu este posibilă, în totalitate sau parțial:

- da
- nu

2. Dacă da, precizați ce sancțiuni pot fi aplicate (tipul și maximumul sancțiunii):

- închisoarea (perioada maximă): .....
- muncă în folosul comunității (sau similar) (perioada maximă): .....
- alte sancțiuni (detaliați): .....

m) Alte circumstanțe relevante (informații facultative): .....

n) Ordinul de confiscare este anexat la prezentul certificat.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentanților ce atestă conținutul certificatului ca fiind conform:

.....  
 .....

Nume: .....

Funcție (titlu/grad): .....

Data: .....

Ștampila oficială (dacă este disponibilă

★

### RECTIFICARE

În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.492/2004 privind principiile de organizare, funcționarea și atribuțiile serviciilor de urgență profesionale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 28 septembrie 2004, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la nr. crt. 18, coloana a doua, în loc de: „...«*General IEREMIA GRIGORESCU*»...” se va citi: „...«*General EREMA GRIGORESCU*»...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948368 523388